

V této dojemné a poutavé knize slečna Kuhlmanová zveřejnila několik osobních příběhů, v nichž byli lidé uzdraveni od nemoci zkornatění až po duchovní prázdnotu.

Každá stránka této knihy září Boží láskou slečny Kuhlmanové a Kristovou láskou ke všem lidem.

Tato svědectví svědčí o Boží zázračné moci a jsou hlubokým důkazem slečny Kuhlmanové o tom, že **BŮH TO MŮŽE UČINIT ZNOVU!**

BŮH TO MŮŽE UČINIT ZNOVU

Kathryn Kuhlmanová

FAMILY LIBRARY NEW YORK

Biblické citáty jsou uvedeny podle těchto překladů: kral. – kralický (1613) E – ekumenický (1985)

Bůh to může učinit znovu Kathryn Kuhlmanová

Copyright © 1969 Prentice-Hall, Inc Published by arrangements with Prentice-Hall, Inc. Title: God can do it again
Author: Kathryn Kuhlman

Copyright © Czech Translation Publisher:

All rights reserved.

76-89544 ISBN: 0-515-03284-0

Obsah

PŘEDMLUVA

ZÁZRAKY SE DĚJÍ – ZPRÁVA REPORTÉRKY Jamie Buckinghamová
Bůh vždy odpovídá na modlitby malých děvčátek Fred Burdick

Naše ne k tomu, proč si něco odůvodnit Clair B. King, M. D.
Kanaďanovo svítání Kenneth May
Z Ruska k lásce Ritva Romanovská
Muž s dvěma holemi Harold Selby
Věci jsou teď jiné Donald Shaw
Když se větve lámou Dora Lutzová
Mohlo se to stát vaší dceři Charles Wood
Lékařovo hledání Robert S. Hoyt, M.D.
Invalida po zbytek svého života Eugenia Sandersonová
Portrét v ebenu Aaron Jacobs
Za peníze si věci nekoupíš Carol Zenallisová
Klaun se znovu směje Sanford Silsby
Dávejte si pozor na to, jak se modlíte Freda Longstaffová
„Šleha“ z nebe Nick Cadena
Z lékařského hlediska nevyléčitelné Walter Bennet
Kamarád s Kristem E.A. Pereszlenyi, M.D.
Podívejte se všichni, já chodím Mary Pettigrewová
TI, KTERÍ NEJSOU UZDRAVENI:
DOSLOV

Předmluva

Pokud jste se nikdy nesečkali s Kathryn Kuhlmanovou, o nic jste nepřišli. Pokud hledáte uzdravitele, který má víru, nečtěte dál. Pokud hledáte hlubokou teologii, tato kniha není v žádném případě učebnice. Nebo to je nové náboženství či senzace, co chcete? Potom vám určitě nemohu nijak pomoci. Nenabízím nové náboženství. Nejsem jasnovidkyně naší doby ani ten, kdo dělá zázraky.

Kathryn Kuhlmanová je jen žena. Nikdo neví lépe než já sama, že jsem nic. Nejsem vaším záchytným bodem. Nejsem vysvoboditelka. Stojím před vámi bezmocná. Přesto se však zázraky dějí. Proč – proč?

Divím se tomu tak jako vy a jen pláču tak jako vy. Raduji se, až se vy začnete radovat během toho, až budete číst tuto knihu, když najednou porozumíte úžasné lásce a moci všemohoucího Boha, v nichž se dotýká lidí a působí ve své svrchovanosti.

Přichází dopisy. Přichází lidé a ve svém zoufalství hledají odpovědi. Tyto dopisy jsou uloženy v kartotéce v nakladatelství Foundation.

„Drahá slečno Kuhlmanová: Potřebujeme neodkladně vaši pomoc. Moje žena umírá a jen Bůh ji může zachránit; nemůže se hýbat, mluvit nebo komunikovat a chce žít.“ Tampa, Florida

„Milá slečno Kuhlmanová: Obracím se na vás s prosbou za jeden z Božích zázraků. Můj dvaceti čtyřletý ženatý syn leží vážně nemocen s rakovinou lymfatických žláz v Peter Bent Brigham Hospital v Bostonu, Massachusetts. Je to skvělý křesťanský kluk se třemi dětmi.“ New Hampshire

„Milá Kathryn: Jsem tak unavená a vázaná za ty léta k mému malému chlapci, které mu vodnatí hlava; jsem tak bezmocná a mám tři vnoučata, která jsou tak živá a pustošivá. Tak jak vždy říkáš: ‚Bůh se nikdy neplete,‘ ale je to tak těžké, pokračovat dál den za dnem. Prosím, modli se, aby mi Bůh dal sílu a odvahu říct: STAŇ SE TVÁ VŮLE.“ Cleveland, Ohio

„Proč jsme tak nemocní?“ lidé se ptají.

„Jestliže mě Bůh má rád, proč vzal moje dítě?“
„Mám rakovinu a bojím se, že umřu. Co mám dělat?“
„Můj manžel má deprese. Naše rodina, naše manželství je velmi nešťastné.“
„Modlila jsem se za mé uzdravení a věřím, že mě Bůh může uzdravit. Proč nejsem uzdravena?“
Jak byste jim odpověděli? Jak jim mám odpovědět?

Dala bych celý svůj život – můj život – kdyby byl tou odpovědí.

Na velkých zázračných shromážděních v Los Angeles, v Pittsburghu, nezáleží na tom, ve kterém velkém městě, přichází tisíce lidí a očekávají, že budu dělat zázraky, které hledají. Avšak já s tím přesto nemám, co se tam děje, nic společného. Jsem jen překvapena a ohromena jako každý jiný, když shromáždění začíná a Bůh koná své divy uprostřed všech nás.

Duch svatý, třetí osoba Boží trojice, přichází v moci a používá si nádobu, která se mu poddává. Já nemohu použít Ducha svatého, On musí použít mě. Není důležité, že se dotknu každého, ale spíše to, že se Duch svatý dotýká života, srdce a naplňuje určitého jednotlivce sebou samým.

Tělo, které je uzdraveno Boží mocí je velkým zázrakem Boží lásky a milosrdenství, ale největší zázrak ze všeho je srdce, které je očištěno krví Ježíše Krista: duše, která je narozena znovu Duchem svatým; učiněna dědicem a spoludědicem s naším drahým Pánem a Spasitelem, Ježíšem Kristem. Největší zázrak ze všech zázraků je ten, že nám Bůh chce ukázat, jak nás velmi moc miluje.

Prosíte mě o odpovědi. Mám jen jednu: Ježíš Kristus. On je tou odpovědí, ať už jde o kteroukoliv otázku.

Pokud jde o Kathryn Kuhlmanovou: Jsem jen dítě mého nebeského Otce, kvůli Ježíši Kristu a bez Ducha svatého jsem nic – nic.

Jak bych vám mohla pomoci, než že řeknu: „Děkuji ti Ježíši; děkuji ti milionkrát!“

KATHRYN KUHLMANOVÁ

Zázraky se dějí

Zpráva reportérky

Bylo deset hodin dopoledne jednoho nedělního rána v Los Angeles – v den zázračného shromáždění.

Stála jsem venku na chodníku před sedmi tisícovou Auditorium Shrine, kde Kathryn Kuhlmanová pořádala jednou do měsíce svá shromáždění. Jen stěží jsem mohla uvěřit svým očím. Třebaže shromáždění nebylo na programu až od dvou hodin odpoledne, chodníky a lavičky byly přeplněné lidmi, kteří zde čekali.

Mladí mužové s kudrnatými vlasy, nečesanými vousy a naleštěnými rameny s ozdobenými staršími vdanými ženami, kteří přijeli se svými řidiči ve svých limuzínách. Byly mezi nimi maloměstšácké paničky, obchodníci, známé hollywoodské osobnosti, mladé páry s dětmi, lékaři, zdravotní sestřičky a všudypřítomní nemocní. Mnozí přiletěli ze Seattlu, Portlandu, Las Vegas, Houstonu, Denveru. Někteří, jak jsem se dozvěděla, přijíždí každý měsíc z Havaje a Britské Kolumbie.

Soukromé autobusy, které ujely stovky mil, přijížděly každou chvíli a cestující po vystoupení se seřadily do skupin s cedulí, která označovala jejich místo odjezdu: Santa Barbara, San Diego, Sacramento. Přijelo více než padesát autobusů, než shromáždění začalo. Chodila jsem od jednoho rohu budovy k druhému a nevěřicně kroutila hlavou.

Byla jsem v Los Angeles, abych si udělala poznámky z jednoho zázračného shromáždění, které bylo pravidelnou částí služby Kathryn Kuhlmanové. V době, kdy většina církví soutěží s golfovými kurzy a rybníčky o své členy, aby se zúčastnili nedělní bohoslužby a když jiní odvrátili svoji pozornost od nedělního večera, shromáždění Kathryn Kuhlmanové jsou vždy tak zaplněná, že zůstává místo pouze na stání.

Když jsem stála před měsícem na schůdkách staré Carnegieho Hall v Pittsburghu, odhalila jsem jedno tajemství při své návštěvě pátečního ranního zázračného shromáždění v domovském sboru slečny Kathryn Kuhlmanové. Hovořila jsem tam s mnohými lidmi, které nic nezadržuje před tím, aby byli na zázračných shromážděních. Přichází, jsou tělesně zdraví, aby se podělili o radost Boží lásky a milosrdenství. A samozřejmě také, ti kteří nutně potřebují uzdravení, vcházejí dovnitř v zástupech a čekají a modlí se za své osobní zázraky.

Lidský dav, který jsem viděla v Pittsburghu se velmi podobá tomu, který je v Los Angeles. Viděla jsem soukromé autobusy z Ohio a Kentucky, auta z Ontaria, dodávky z West Virginie, které byly zaparkované vedle cadillaců z

Delaware. Mluvila jsem také se skupinou studentů z Harvard's Divinity School v Bostonu. Přijeli, aby pozorovali a posmívali se, avšak odešli plní víry.

Nemocní se shromáždili ve velkých zástupech. Jakási žena, která byla schoulená za budovou na pojiždném vozíku mi řekla, že už tady čeká od svítání. Jela v autobuse z Indianapolis celou noc a přijela, aby byla uzdravena z rakoviny žaludku.

Prošla jsem na kolonádě mezi zástupem vozíků a proklouzla jsem zadními dveřmi do posluchárny. Za oponou v malé spojovací chodbě jsem uviděla Kathryn Kuhlmanovou, jak kráčí tam a zpátky; její tvář byla v modlitbě pozvednuta nahoru a její rty se hýbaly bez jediného slůvka. Mluvila k Bohu a vůbec se nestarala o ostatní, kteří byli okolo ní.

Když mě v poslední chvíli uviděla, jen jsme se krátce pozdravili. Zavrtěla jsem hlavou, když jsem si všimla „zjevu“, který byl na předních schodech. „Viděla jsem dítě...“ Kathryn mě vyrušila svým laskavým: „Prosím,“ a pak vysvětlovala, „mám něco na práci.“

Její modré oči si prohlížely moji tvář. „Nikdo neví lépe než já,“ řekla; její hlas byl naplněn emocemi, „jak jsem bezmocná: jak závisím na Pánově milosrdenství, aby pomohl těmto drahým lidem. Avšak Boží schopnost je nad naše porozumění, nad naši největší víru, nad naše nejpůsobivější modlitby.“

„Pojď se mnou,“ řekla najednou. Chytla mě za ruku a vedla mě rychle k malým dveřím, které vedly na pódium. „Tam! Vidíš ty tři schody. Vidíš tu černou kliku na dveřích. Tisíckrát umírám, kdykoliv vycházím po těch schodech, otoč klikou a vejdi na pódium. Jsou tam tisíce lidí, kteří přišli ve svém zoufalství, aby byli uzdraveni – , aby našli Boha. Přesto, já jim nemohu nic dát. Jen Duch svatý jim může něco dát. Stojím na těchto schodech a nikdy neporozumíš tomu, jak se cítím, když otvírám tyto dveře. Víím, že lidé přijeli z velkých vzdáleností. Víím, že tohle je jejich poslední naděje. Nemám žádnou moc uzdravovat. Všechno, co pouze dělám, je to, že jim připomínám, jak je Bůh velký a velkorysý, protože On je stále Bůh všemohoucí. Já jsem jen nádoba, která se mu vydává. Bůh dělá to ostatní.“

„Minulý týden...ne, před dvěma týdny, se sem vrátil nějaký člověk před shromážděním. Snažíme se, aby lidi nevstupovali za kulisy před shromážděním, protože by mě jinak umačkali. On se však vrátil a prosil mě, abych se modlila za jeho ucho. Měl rakovinu ucha. Neslyšela jsem nikdy tak muže brečet...plakat...jako tady toho. To je taky všechno, co dělal. Nemodlil se. Jen brečel. Pomodlili jsme se jednoduchou modlitbu a pak odešel.“

Její tvář zářila, když dál vzrušeně mluvila: „Minulý týden se vrátil a jeho ucho bylo růžové a zdravé. Toto je Boží moc,“ řekla a pak začala v modlitbě děkovat Pánu.

Otočila se a prošla zpátky chodbičkou se vztyčenýma rukama nad sebe a modlila se za Boží pomazání předtím, než začne shromáždění.

Protáhla jsem se dveřmi, které vedly z pódia do obrovské Auditorium Shrine v Los Angeles. Všude bylo slyšet, že se něco děje. Asi tři sta členů pěveckého sboru stálo na svých místech a energicky se připravovali při ladění na svoji část programu.

Hudba je důležitou složkou v shromážděních Kathryn Kuhlmanové. Arthur Metcalfe, významný hudebník s doktorátem filozofie z St. Olaf's, je ředitelem pěveckého sboru. Předtím než se připojil k organizaci Kathryn Kuhlmanové, vedl mnoho let Pittsburgh Civic Chorus (Městský sbor hudebníků) a pěvecký sbor v Canterbury. Věřil – moudře – tomu, že hudba by měla zasáhnout jak srdce, tak i mysl a nabízí mistrovskou směs evangelizační hudby společně s hudbou Mendelssona a Bacha.

Dlouholetý organista slečny Kuhlmanové, Charles Beebe, byl právě za varhanami. Věděla jsem, že podchytí celé shromáždění tou nejvhodnější hudbou. Za jedním z velkých klavírů seděl Tom Murray, vášnivý mladý hudebník. Dozvěděla jsem se, že se rozhodl zcela dobrovolně, že bude zpívat ve sboru před několika měsíci. To bylo předtím, než Dr. Metcalfe zjistil, že byl jeden z nejnadanějších koncertních varhaníků v Kalifornii a vítěz několika národních cen. Když přistoupil na to, že bude hrát za jedním z klavírů, pokorně souhlasil, ale odmítl být veřejně uznáván.

Předtím než se otevřely dveře pro veřejnost, atmosféra ve velkém sále byla nabitá vzrušením. Místo, které bylo specificky oddělené pro vozíky v postranních lóžích, bylo téměř zaplněné. (Těm, kteří byli na vozících a o berlích bylo dovoleno, aby přišli o trochu dříve postranními dveřmi.) Zdálo se, jako kdyby každý, od osvětlovačů až po členy pěveckého sboru věděl, že předtím, než skončí toto odpoledne, se tento velký sál znovu stane dějištěm zázraků.

Zaujala jsem místo na pódium společně s několika velmi významnými lidmi. Najednou se otevřely dveře. Lidé se vříteli dovnitř jako voda skrze stavidla na přehradní hrázy. Ve skutečnosti běželi dolů do uliček, aby se dostali co nejvíce dopředu. Uvaděči se je marně snažili zpomalit, ale bylo to stejně zbytečné, když se ta vlna lidstva vehnala dovnitř a zaplnila přízemí; rozutekli se do prvního patra na balkón a pak vystupovali do druhého a třetího patra.

Během deseti minut bylo ve velké posluchárně zaplněno do posledního místa k sezení.

Dr. Metcalfe se vrátil na pódium. Pěvecký sbor „propukl“ písní. „Propukl“ je jediné přiléhavé slovo, protože to bylo, jako kdyby vyluzovali zvuky „letničního ohně.“ Nezpívali jen tak: rozlévali se, vypukli v radostný jásot hlasitého velebného zvuku a harmonie. Hudba duněla tak, až se doslova začaly chvět zdi a až mě začala štípat kůže za krkem.

Po několika písních a chvalozpěvech začal sbor zpívat píseň, která se stala známým popěvkem mezi těmi, kteří znají službu Kathryn Kuhlmanové: „On se mě dotkl...“

Podsaditý muž středních let s napjatou tváří se naklonil dopředu ve svém vozíku k pódiumu a zašeptal své ženě, která byla vedle něho: „To je její písnička... slečny Kuhlmanové. A, už přichází!“

Najednou se na pódium objevila hubená postavička v zelených hedvábných šatech. Její dlouhé kaštanově hnědé vlasy se leskly pod zářivými barevnými světly. Její úsměv byl strhující a úchvatný. Zdálo se, jako kdyby kolem ní jiskřila elektřina. Shromáždění bouřlivě tleskalo; lidé jí chtěli vyjádřit svoji lásku a uznání.

Ovace náhle přestaly, když začala ve své písni vést lidi, kteří stáli:

On se mě dotkl – Ach, On se mě dotkl.

A, radost zaplavila moji duši.

Něco se stalo a nyní vím, že se

mě dotkl a uzdravil mě.

Zpívali jsme to dvakrát a pak znovu a znovu. Ti, kteří neznali slova či hudbu, byli brzy pohlceni sborovým zpěvem ostatních. Zapomněla jsem na to, že jsem tam kvůli reportáži a zjistila jsem, že zpívám s nimi. Začala se zvedat mocná vlna chvály.

Potom slečna Kuhlmanová zastavila zpívání a jen stála před tímto velkým lidským davem; rozpráhla ruce, oči měla zavřené a bylo jen vidět, jak se hýbou její rty při modlitbě, zatímco jsme zpívali dál. Zdálo se, jako kdyby její tvář vydávala paprsky světla. Zdálo se, jako kdyby se úplně ztratila ve své rozmluvě s Bohem.

Šla dopředu a se svým kontraaltovým hlasem začala zpívat nový refrén: „Jak velký jsi.“

Všichni lidé v posluchárně zvedli ruce, když zpívali. Bylo to ovzduší svobody. Byla to svoboda proto, aby každý mohl „vyprázdnit“ své srdce před Stvořitelem. Byla to svoboda, v níž každý mohl poděkovat Spasiteli. Svoboda k tomu, aby někdo mohl přijmout Ducha svatého.

Uvědomila jsem si, že hezký mladý Mexičan po mé levici už nezpíval svým hlubokým barytonem anglicky. Posunul se do španělštiny – uctíval Boha ve svém rodném jazyce – a oči se mu jiskřily, když se jeho hlas mísil s dalšími tisíci hlasy ostatních.

Potom slečna Kuhlmanová začala mluvit. Poprosila na chvíli o tichou modlitbu. Varhany zvýraznily její slova prostřednictvím jemné hudby, jako kdyby bylo slyšet zvonky. „V Ježíšově jménu je moc“ řekla jemně do mikrofonu. Když promluvila, tak na veliké shromáždění sestoupilo svaté ticho, které bylo občas přerušováno jemnými tlumenými výkřiky: „Drahý Ježíši,“ a „chvála Bohu.“

Potom řekla: „Ano, my víme Otče, že zázraky se dnes stanou na tomto místě. Prožíváme tvoji požehnanou přítomnost Ducha svatého. Slibujeme ti, že Ti vzdáme všechnu chválu, všechnu slávu za to, co se zde stane. Vylij svého Ducha na nás, kvůli Ježíši...“

Po modlitbě se začala chovat lidově. Přátelským pozdravem pozdravila shromáždění a zeptala se: „Odkud jste? Zavolala.“ Proběhlo rychlé sčítání hlasů a bylo vidět, že je zde někdo z každého Státu, tak rovněž i Japonska, Finska, Holandska, Brazílie, Jamajky, Nového Zélandu, Indie, Arábie, Panamy, Řecka, Německa, Francie....

„Francie?“ Zasmála se. „Přála bych si, kdybyste se vrátili nazpět a přivezli se sebou pana DeGaulle.“ Každý se zasmál.

„Víte,“ pokračovala, „kdyby se Spojené státy sešly v Ježíšově jménu, jako to děláme nyní tady, nebyly by už žádné války.“ Zástup tleskal.

Existuje další věc, kterou jsem zjistila při zázračném shromáždění. „Chvělo“ se to všude smíchem. Kathryn Kuhlmanová nevěří v ponuré náboženství. Někdy její smysl pro humor zjevuje tichý sarkastický důvtip, který vyvolává úsměvy na tvářích těch, kteří sedí v předních řadách. Někdy je veselá a humorná až velmi legrační. Všechno je to však nenucené. Kathryn nikdy nevypráví vtipy.

„Víte,“ řekla, „ta nejúžasnější věc, která se stala.“ Na chvíli se odmlčela. „Zjistila jsem, že tři mladí mužové z letecké dopravní společnosti *Enterpraise* přiletěli ze San Diega, aby se mohli zúčastnit této bohoslužby. Kde jste, chlapi? Ať už jste kdekoliv, přijďte sem na pódium. Chceme vám poděkovat.“

Ze tří různých míst velikého shromáždění, přišli na pódium tři pohlední mladí námořní letci. Byli ovšem trochu zaraženi po této neočekávané výzvě a plaše se usmívali, zatímco slečna Kuhlmanová jim pokynula, aby přišli blíž k mikrofonu.

„Tito muži jsou odpovědni za to, že jste tady. Kdyby nebyli takoví a tisíce jim podobní, kteří s ochotou riskují své životy, aby bránili náš velký národ, žádný z nás by sem dnes nemohl ve svobodě přijít. Chci říct, že jsem pyšná na tyto muže z vojenských ozbrojených sil...“ Někdo ji přerušil a nakonec byla přehlušena burácejícím potleskem publika.

Šla k těmto třem mužům a vložila na jejich hlavy své ruce a pomodlila se. Dva uvaděči se přihnali jako vítr a postavili se tam, kde měli stát. Ví totiž z minulých zkušeností, že když se slečna Kuhlmanová modlí za lidi za takovýchto okolností, Boží moc na ně přichází tajemným způsobem, až ti, za které se modlí, spadnou jednoduše na zem. Když se za ně začala modlit, mladí muži skutečně spadli na zem. Chytili je pilní uvaděči, kteří je jemně položili na podlahu.“

Ve shromáždění to jen zahučelo a Kathryn Kuhlmanová se obrátila a vracela se zpátky do středu pódia s vyzdvihnutými rukama a třásla svojí hlavou. Zdálo se, jako kdyby byla naprosto udivena Boží mocí.

Podívala jsem se, jak se na to tváří jeden mladý oční lékař z UCLA, který byl hostem na pódium a přišel jako pozorovatel. Řekl mi předtím, že je nadchnut ryzími uzdraveními, kterých byl svědkem v jiném shromáždění, avšak byl stále zmaten tímto „padáním pod mocí.“ Podíval se na mě letmo přes pódium a naše oči se setkaly. Zakroutil svojí hlavou a pokrčil v úleku svými rameny. (Během méně než dvaceti minut, tento stejný mladý lékař se ocitl na zemi jak široký, tak dlouhý, poté co se za něho slečna Kuhlmanová pomodlila.)

- Jev, při kterém lidé padají na zem, když na ně Kathryn Kuhlmanová vzkládá ruce nebo se za ně modlí, doprovází její službu od jejího začátku. Přiznává, že pro to nemá vysvětlení, kromě toho, že říká, že je to moc Ducha svatého. Proto, aby to zdůvodnila, cituje Písmo: Skutky 9. kapitulu, kde se Saul setkává tváří v tvář s Kristovým duchem a padá k zemi na cestě do Damašku; 17. kapitola Matouše mluví zase o příběhu třech apoštolů na Hoře proměnění, kteří nevydrželi stát na svých nohou v Boží přítomnosti. Další průzkum ukazuje, že tento stejný jev doprovázel v dějinách mnoho dalších velkých evangelistů, takových jako byl Charles G. Finney, Peter Cartwright a Dwight L. Moody. „Padání pod mocí“ převládalo také v některých velkých světových probuzeních, takových jako bylo Velké probuzení (1740-55) s Georgem Whitefieldem a velšské probuzení (1904) s Evanem Robertsem.

Slečna Kuhlmanová znovu oslovila publikum. „Dovolte, abych vám řekla, co se stalo před několika týdny v Pittsburghu. Přála bych vám se setkat s mým novým přítelem, Gordonem Wilsonem. Byl v ten den na zázračném shromáždění a řídil celou cestu auto, v němž přijel z jednoho velmi malého města, asi osmdesát mil západně od Ottawy v Kanadě. Nejen to, ale přivezl se sebou čtyři ženy, které byly zmrzačené a jedna z nich byla na vozíku.

„Bůh tohoto muže nejen uzdravil s krvácejících vředů, ale všichni, kteří přijeli v tom autě, přijali uzdravení a jedna z dam byla manželkou jednoho z lékařů v této malé kanadské vesnici.“

Ve shromáždění nastal rozruch a jen jsem slyšela lidi říkat: „Chválu Bohu“ a „Aleluja.“

„Počkejte ale,“ slečna Kuhlmanová řekla, zesílila hlas, ale přesto byla potichu. „To není ta nejúžasnější věc. Tou nejúžasnější věcí je to, že pan Wilson se vrátil do Ontária, přidržel tam autobusem a příští týden přijel s autobusem, který byl zaplněn lidmi. Měla jsem pak dojem, že polovina všech lidí z tohoto pěkného města přijela do Pittsburghu na zázračné shromáždění.“

Lidé se začali smát a tleskat.

„Avšak Pittsburgh není jediným místem, kde jsou lidé uzdravováni,“ řekla. Shromáždění zašumělo souhlasem. „Dnes bych chtěla, abyste se seznámili s někým, kdo u mě zaujímá zvláštní místo..., abych vám mohla ukázat, že ti, kteří jsou uzdraveni, zůstávají uzdraveni.“

Mile usměvavá žena v tmavomodrých šatech přišla na pódium a držela ve vzduchu pár berlí. Její tvář zářila.

„Řekni jim, co se ti stalo, drahá,“ slečna Kuhlmanová řekla.

„Když jsem přijela na shromáždění minulý měsíc, nemohla jsem chodit bez těchto berlí,“ řekla; její hlas zněl čistě, ale chvěla se emocemi. „Byla jsem dvanáctkrát operovaná na jedné noze a patnáctkrát na druhé. Odstranili mě nártní hrbolky, klenbu u obou noh a také další kosti. Chodidla potom byly znovu sestaveny z masa, které vzali z mého žaludku.“

„Chtěla si říct, že si chodila po svém žaludku?“ slečna Kuhlmanová se zasmála.

„Nuže, ano, ale ne bez berlí. Bolest byla tak nepříjemná, že jsem se nemohla skoro vůbec dotýkat země. Nyní mohu udělat tohle.“

Žena dupla zprudka svýma nohama na podlahu. Shromáždění tleskalo.

Slečna Kuhlmanová se obrátila k jednomu velmi významnému muži na pódiu, který byl za ní.

„Dr. Briery,“ řekla, „vy jste prohlížel tuto paní minulý měsíc během shromáždění. Co o tom můžete říct z lékařského hlediska?“

Dr. Martin L. Briery, specialista ve všeobecné chirurgii, který v tomto oboru pracuje už třicet let, se získanými tituly v lékařství z University of Michigan a State University of Michigan, šel dopředu k mikrofonu.

„Když jsem prohlédl tuto paní, zjistil jsem, že tak, jak řekla, všechny kosti v její noze chyběly. Bez nich nelze normálně chodit a je to velmi bolestivé a noha je vrtkavá. Avšak, když jsem ji prohlédl poté, co byla uzdravena, vůbec nic jí v nohách nebolelo, ani nebylo vidět, že by vrávorala. Kdyby to byla jen chvilková úleva, bolest by se jí nyní vrátila.“

„Ukaž nám, jak umíš chodit,“ Slečna Kuhlmanová řekla.

Potom žena přešla pódium a v krátkých intervalech dupala úmyslně svýma nohama na zem.

„Co tomu říkáte, Dr. Briery?“ řekla slečna Kuhlmanová.

„Tohle,“ odpověděl, „muselo přijít od Boha.“

„Ano, tohle *přišlo* od Boha,“ slečna Kuhlmanová tiše řekla. Potom pozvedla oči a modlila se: „Drahý Ježíši, všechno, co ti můžeme jen říct, je: Děkujeme Ti – díky tisíckrát.“

V tuto chvíli, paní, která byla uzdravena, začala plakat. Dr. Briery plakal. Slečna Kuhlmanová plakala. Já jsem si také začala utírat slzy kapesníkem.

Za chvíli jsme se smáli, když slečna Kuhlmanová popisovala určitou příhodu, která se stala před krátkou dobou v Pittsburgu.

„Aniž jsem o tom věděla, naše zázračné shromáždění navštívil katolický kněz z New Yorku. Během tohoto shromáždění se mu stalo něco nádherného. Napsal o tom ve svém dopisu:

Milá slečno Kuhlmanová: Všechna chvála našemu nebeskému Otci. Všechna chvála Ježíši Kristu. Všechna chvála Duchu svatému, protože Duch ke mně přišel. Plakal jsem, jak jsem nikdy neplakal a smál jsem se, jak jsem se nikdy nezasmál a chválil jsem, jak jsem ještě nikdy nechválil a křičel jsem, jak jsem ještě nikdy nekřičel a to všechno se stalo v mém autě na mé zpáteční cestě domů.

„Po určité době,“ (slečna Kuhlmanová pokračovala ve vyprávění), „mi napsal znovu a pozval mě, abych uspořádala shromáždění v jeho městě. Řekl: ‚Lituji, ale nemohu vás pozvat, abyste kázala v mém kostele. Avšak, pokud přijedete, pronajmu pro vás velký sál. Budu vám pomáhat, jak to bude jen možné, aby ostatní mohli prožít to, co já.‘“

Slečna Kuhlmanová dodala s trochou humoru: „To mi připomíná jednu malou katolickou holčičku, která přišla na zázračné shromáždění se svojí maminkou a řekla: ‚Ach, mami, neudělala si slečna Kuhlmanová úžasného Otce!‘“

Potom velmi zvažněla. Zesílila svůj hlas i když byl tiší; začala skoro šeptat.

„Je tady dnes úžasná přítomnost Ducha svatého. Něco takové muselo být i v prvotní církvi, když Duch svatý začal sestupovat na první křesťany, kteří se shromáždili k uctívání.“

„Světlo Boží lásky je na tomto místě. Avšak venku ve světě je tma a je tam čím dál větší temnota. Je tam tolik nenávisti, tolik chamtivosti, tolik neporozumění a jediná naděje je pro něho Boží láska.“

„Proto jste dnes tady, abyste viděli Boží lásku a moc, jak působí na tomto místě. Nepřišli byste nikdy z ulice, abyste mohli vidět Kathryn Kuhlmanovou, vím to. Neumím kázat, neumím zpívat – umím vás jen mít ráda.“

Slzy jí tekly po tváři a mnozí z nás jsme měli taky zvlhlé oči. Přesto to nebylo hysterické. Našich srdcí se opravdu něco dotklo, avšak kvůli hluku, se naše pocity neprojevíly.

Šeptala nyní: „Miluji Boha každou částí své bytosti. Víím, že se na tomto místě dnes pohybuje jemně ...jemně Duch svatý.“

Všechny oči byly upřeny na tuto jedinou postavu uprostřed pódia. Každé ucho se snažilo zachytit působivá slova. Ustalo i kašláním a vrtěním na sedadlech.

„Támhle,“ řekla najednou a ukázal na jedno místo pod balkónem. „Někde támhle je někdo, kdo přijal uzdravení z astma. Nevím, kdo jsi, avšak přijel si na toto shromáždění a sípál si kvůli astma, která právě teď zmizelo. Duch svědčí mému duchu, že jsi byl právě uzdraven.“

Shromáždění ožilo a bylo slyšet, jak to v něm všude dokola šustí.

„Někomu se právě teď uzdravil sluch. Nestalo se to dříve než před jednou minutou.“

(Slečna Kuhlmanová neumí vysvětlit, jak ví, že lidé a nemoci, o kterých mluvila, jsou uzdraveni. Avšak říká to. Uvaděči a ostatní pracovníci ví, že když řekne, že byl někdo uzdraven, tak skutečně byl. „Vím o těchto věcech,“ říká, „ale nesnažím se předstírat, že jim rozumím; proč to vím, nebo jak to vím.“)

Nyní se začalo pohybovat celé shromáždění; lidé začali vstávat, aby se šli přihlásit, že byli uzdraveni.

„Někdo byl uzdraven z cukrovky. Po mé pravici v prvním patře na balkóně, někdo tam byl uzdraven z cukrovky. Nebojte se, ten žár, který je právě nyní ve vašem těle, je nadpřirozený.“

„Vřed, velký nádor, právě někomu zmizel ze zadní části krku. Člověk, který je nyní na balkóně. Cítíte, něco vzadu na krku a zjišťujete, že nádor je pryč.“

„Někdo byl uzdraven z nezvyklého typu křivice. Během minulých dvou měsíců jste byl se svýmnosem na určitém druhu operace, ale nepomohlo to. Nyní jste z křivice zcela uzdraven.“

„Bůh někomu právě teď uzdravil srdce. Nějaký člověk, který měl srdce, které bylo na půl mrtvé, byl právě teď uzdraven.“

„Slepé oko se právě čistí a vidění se navrácí právě nyní. Právě támhle, na balkóně, po mé levici.“

„Támhle je jakýsi starší muž, támhle dole,“ ukázala pohybem doleva, „který je nyní uzdraven z bolestivé prostaty (žlázy). Operace nebude nutná, Bůh se o to postaral právě nyní.“

„Ach, dnes je tady tak velká Boží moc,“ zvolala, „je to všude okolo. Boží moc je všude. Je to tak silné, že se pomalu neudržím na nohách.“

Lidé, kteří se shromáždili ve velkých skupinách na obou stranách pódia začali svědčit o tom, že byli uzdraveni. Uvaděč oznámil, že první žena v řadě byla ta, o které slečna Kuhlmanová řekla, že má astma. Ostatní svědčili o tom, že seděli právě tam, kam slečna Kuhlmanová ukázala a byli uzdraveni z nemoci, kterou popisovala.

„Co je tohle? Co je tohle?“ Zvolala, když jedna z jejich pracovnic doprovázela mladou ženu do první řady, která byla bez bot. Žena velmi plakala.

Pracovnice, vysoká a důstojná žena, vykročila k mikrofonu. „Slečno Kuhlmanová, tato žena byla na vozíku dva roky. Přijela na shromáždění ve vozíku, ale podívejte se teď na ní.“

„Na vozíku!“ Slečna Kuhlmanová zvolala: „Toto je poprvé, co jsem ji viděla. Byla uzdravena a nikdo to nevěděl, kromě Ducha svatého. (Pro samotnou Kathryn Kuhlmanovou bylo obtížné, aby mohla přijmout, že se staly tak velké zázraky.)“

„Řekněte mi, kam chodíte do církve?“

„Jsem jižní-baptistka,“ řekla a snažila se potlačit svůj pláč.

„Baptistka a jižní dokonce. Jestli Bůh může uzdravit baptistku, pak může uzdravit kohokoliv.“

Vlna mírného smíchu prošla celým shromážděním.

To byla další věc, kterou jsem zjistila o těch, kteří byli uzdraveni. Zdálo se, že proto nebylo žádného logického vysvětlení. Přesto však, většina z těchto uzdravených pocházela z hlavních denominačních proudů než od letničních. Katolíci, Židé i polemici přijímali Boží požehnání, společně s dalšími fundamentálními křesťany. Slečna Kuhlmanová bez váhání ukázala na proctví, „...v posledních dnech, říká Bůh, vylijí mého Ducha na všelike tělo...“ Skutky 2:17.

Slečna Kuhlmanová se stále pobaveně dívala na mladou ženu, která vstala ze svého vozíku a zeptala se: „Je tady váš manžel?“

Žena přikývla a ukázala někam do publika.

„Nu dobrá, zavolejte ho, ať přijde sem,“ slečna Kuhlmanová se ušklíbala.

„Rob–erte!“ zakvílela do mikrofonu.

Nějaký muž pospíchal rychle z jedné uličky. Vyskočil po třech schůdcích na pódium a chytil svoji ženu do náruče, stáhnul ji zcela k zemi a zabořil svoji hlavu pod její ramena. Oba dva plakali a slečna Kuhlmanová vykročila dozadu, zatímco se před jejím zrakem odehrávalo radostné drama.

Dr. Robert Hoyt, profesor patologie, seděl za mnou na pódiu. Otočil se ke mně a zašeptal: „Nyní vidíte proč podporuji tuto službu? Nechtěl bych chybět na jedné z takových bohoslužeb za nic na světě.“ Zaplavená svými dojmy jsem odpověděla tak, že jsem souhlasně přikývla.

„Přivezte její vozík,“ slečna Kuhlmanová řekla. Z legrace nechala svého manžela posadit do vozíku a nechala jednu mladou ženu, aby ho tlačila z pódia. Shromáždění zaburácelo svým souhlasem.

Mladá žena z Arábie přišla po doprovodu s uvaděčem k mikrofonu. „Slečno Kuhlmanová, tato mladá žena přijela do Ameriky na operaci s okem. Přišla na shromáždění na pozvání svého přítele předtím, než měla jít do nemocnice, což mělo být zítra. Nyní vidí velmi dobře.“

„Je to pravda?“ slečna Kuhlmanová se zeptala krásné černohnědé mladé dámy.

„Ano, tak to je,“ děvče řeklo a pochopitelně se snažilo zvolit správná slova a mluvilo těžkopádným přízvukem. „Měla jsem na očním nervu sraženinu krve, ale teď vidím skvěle. Nerozumím tomu, co se stalo?“

Slečna Kuhlmanová se zeptala dalšího lékaře na pódiu, ženy, p. Dr. Violy Frýmannové, z La Jolla, Kalifornie, aby tuto ženu prohlédla. Dr. Frýmannová rychle prohlédla ženino oko a potom ustoupila dozadu, zvedla své prsty a poprosila ji, aby je spočítala.

„Tato žena nyní vidí zcela normálně,“ Dr. Frýmannová sdělila shromáždění. „Za normálních okolností by se krevní usazenina na očním nervu nerozpustila.“

Potom muž ve středních letech ze státu Washington svědčil o tom, že infekce v jeho zádech rozežrala jeden z jeho obratlů v páteři a tři měsíce předtím mu vyoperovali ploténku. Pak vyprávěl o tom, že trpěl velkými bolestmi, když shromáždění začalo, ale byl okamžitě uzdraven v tu chvíli, když slečna Kuhlmanová řekla, že jistý muž s nemocnou páteří byl uzdraven. Nyní předvedl, jak se může s lehkostí otáčet a ohýbat všemi směry.

Dr. Briery dodal slovy: „Co právě prožívá tento muž je z lékařského hlediska nemožné. Jestliže byla před krátkou dobou odstraněna ploténka, jakýkoliv pohyb by způsobil prudkou bolest. Tohle musí být Bůh.“

Jeden starší muž vykročil dopředu k mikrofonu a „snažil se samozřejmě zastít své pocity. „Moje hrdlo,“ řekl, „Nebyl jsem schopen třicet let spolknout cokoli, aniž bych necítil prudkou bolest. Nyní jsem uzdraven.“

„Kdy se to stalo?“ Slečna Kuhlmanová se zeptala: „Asi před hodinou,“ muž přiznal. „Měl jsem však strach něco říct, aby se bolest nevrátila. Avšak je to pryč a mohu mluvit a polykat a vůbec mě to nebolí.“

„Čím se živíte?“ slečna Kuhlmanová se zeptala. „Jsem nyní v důchodě,“ řekl, i když se stále chvěl svými pocity. „Niméně, byl jsem praktickým lékařem více než čtyřicet let.“

Jistá mladá hospodyně stála vedle v řadě a plakala.

„Co je to?“ slečna Kuhlmanová se zeptala.

„Chtěla bych se vzdát svého kouření,“ začala vzlykat.

„Kouření?“ slečna Kuhlmanová řekla v údivu. „Nic jsem o kouření neříkala. Nikdy jsem nekázala o kouření. Přesto se toho chcete vzdát. Proč?“

„Protože chci být čistá,“ žena řekla. „Avšak nemohu přestat.“ Zasažrala ve své malé kabelce a vytáhla krabičku cigaret a položila ji na kazatelnu.

„Nedávejte tam takové věci,“ slečna Kuhlmanová se ušklíbla. „Hod'te je na zem: tam, kam patří. Bůh od vás teď odejme veškerou chuť na kouření.“

Vložila své ruce na ženinu hlavu a začala se modlit. „Drahý Ježíši, naplň tuto drahou ženu svojí láskou a mocí, aby nepotřebovala už nikdy žádnou cigaretu...“ Ženiny kolena se podlomila a spadla na podlahu.

A tak to šlo dál.

„Tento muž je metodistický duchovní služebník,“ slečna Kuhlmanová oznámila a ukazovala při tom na velmi pěkně oblečeného muže ve středních letech, který za ní stál na pódiu.

„Měl odvalu přijít sem nahoru a říct: „Slečno Kuhlmanová, nemám žádnou moc Ducha svatého v mém životě a ve službě. Prosím vás, pomodlete se, abych ji měl.““

Začala se modlit a okamžitě spadl na zem.

„Toto je Boží moc,“ slečna Kuhlmanová řekla. „Já s tím nemám nic společného; toto je moc Ducha svatého. Pokud jsou zde dnes ještě jiní služebníci, kteří by chtěli více Ducha ve své službě, přijďte nyní dopředu.“

Muži se okamžitě začali zvedat ze svých sedadel a směřovali k pódiu. Někteří z nich byli oblečeni jako obchodníci, jiní přicházeli ve svých kutnách. Mnozí z nich seděli ve shromáždění inkognito a báli se, aby druzí nepoznali, že jsou duchovní služebníci, avšak nyní byli ochotni přijmout Boží moc. Pódium se brzy zaplnilo kněžími.

Byli mezi nimi episkopální rektoři, prestbyteriánští pastoři a kazatelé, kteří bez ostychu přiznali s naprostou samozřejmostí, že potřebují hlubší duchovní zkušenost a větší hlad po větších projevech Boží moci ve své vlastní službě, i když členové jejich vlastního shromáždění byli v publiku. Byla to podívaná a událost, na kterou nikdy nezapomenu. Slečna Kuhlmanová se pomodlila za každého jednoho z nich.

Mladá žena, která tam stála a byla další v řadě, promluvila tiše ke slečně Kuhlmanové.

„Tato mladá dáma je univerzitní profesorkou v Texasu a říká, že by chtěla být zachráněna...znovuzrozena,“ slečna Kuhlmanová řekla k lidskému davu.

„Uzdravování je zázračné,“ pokračovala svými slovy, „ale ten největší zázrak je, když je duše přenesena z temnoty do světla. Nezajímá mě, jestli někdy ještě uvidím další tělo, které bude uzdraveno, pokud nebudu vědět, že tam budou duše, které přijmou spásu. Uzdravení těla se nedá porovnat s uzdravením duše.“

Ze shromáždění vyšel slyšitelný výdech, když slečna Kuhlmanová přišla k mladé ženě a jemně se dotkla rukou její hlavy. „Drahý Ježíši, odpusť jí její hříchy a pokřti ji Duchem svatým.“

Ženiny nohy se pomalu složily, když padala dozadu. Uvaděč ji chytil a něžně ji položil na zem, kde ležela se svýma nataženými rukama vzhůru k nebesům a z jejich rtů vycházel divný melodický jazyk.

„Věřím v mluvení v jazycích, když je to jako tohle, nevěříte?“ slečna Kuhlmanová se zeptala. Shromáždění souhlasně zahučelo, i když lidé byli udiveni nad tím, co se zběhlo na pódiu.

Bylo téměř pět hodin odpoledne a shromáždění v Auditorium Shrine trvalo už víc než tři hodiny a mohla jsem vidět, že mnozí lidé stále stáli ve vestibulu a na předních schodech a natahovali své krky, aby viděli uvnitř zaplněnou posluchárnu. Už jsem porozuměla tomu, proč minulý měsíc tři tisíce lidí odešlo, protože na ně nezbylo místo.

Pocítila jsem, že slečna Kuhlmanová záměrně vede shromáždění ke konci. Přiblížili jsme se k té části, kterou ona považuje za nejdůležitější ve své službě.

„Věřím, že krev Ježíše Krista je dostatečně mocná pro to, aby vám mohl být odpuštěn každý hřích,“ řekla několikrát. Uzdravení těla je zázračné, avšak je to před uzdravením duše druhořadá záležitost.

„Pokud jste se doposud neznovuzrodili; pokud jste nikdy nevydali váš život Božímu synu, Ježíši Kristu, chtěla bych, abyste to udělali právě nyní.“

„Ježíš řekl: ‚ten, který ke mně přijde toho, nevyvrhnu ven.‘“

Lidé začali přicházet. Varhany začaly hrát refrén a uličky mezi sedadly se zaplnily lidmi. V davech potom lidé proudili k pódiu z každé části velké posluchárny. Staří, lidé ve středním věku a dospívající – všichni přicházeli dopředu.

Někteří z nich plakali. Jiní se usmívali, jako kdyby už prožili spásu, když vycházeli z uliček.

Někteří šli rychle a tvářili se, jako kdyby se báli, že kdyby zaváhali, tak změní své rozhodnutí. Ostatní se vlekli a zdálo se, jako kdyby je tlačila těžká břemena.

Zaplnili pódium a ucпали schůdky a uličky k pódiu. Byli natěsnáni všude kolem a snažili se dostat, co nejbliže ke Kathryn Kuhlmanové, tak aby na ně mohla v modlitbě vložit své ruce. Na tvářích bylo vidět nedočkavost a napětí, jak se lidé snažili dostat co nejbliže kupředu, aby se jich dotkla a pomodlila se za ně.

„Není možné, abychom nevyslovili požehnáni nad takovou bohoslužbou, jako byla tahle,“ slečna Kuhlmanová řekla těm, kteří zůstali na svých sedadlech (A zdálo se, že nejméně polovina shromáždění přišla dopředu a stála kolem pódia).

„Všechno co bych chtěla říct, až budete odcházet z tohoto shromáždění, je, abyste se radovali z Božích zázračných věcí, které Bůh vykonal dnes na tomto místě.“

Mocné varhany zaduněly; pěvecký sbor začal čile zpívat „On je Spasitelem moji duše“ a slečna Kuhlmanová se obrátila, aby odešla z pódia. Zašla mezi ty vozíčkáře, kteří nebyli uzdraveni a modlila se za jednoho po druhém. Vkládala ruce na nehybná těla, která ležela na nosítkách a modlila se za malé děti, které drželi v náručí jejich starostliví rodiče.

Lidský zástup ve velké posluchárně začal odcházet, ale moc se jim nechtělo. Někteří zůstali stát na svých místech a měli pozdvižené tváře k Bohu, když se modlili. Ostatní, naprostí cizinci, se navzájem pozdravili. Jeden starý muž, který byl uzdraven z deformace páteře, stál v uličce a hleděl kolem v báni a údivu. „Není to úžasné,“ řekl mi, když jsem procházela uličkou.“

„Co tím myslíte?“ zeptala jsem se.

„Ta láska! Cítíte na tomto místě jen lásku, že ano?“ Díval se kolem sebe v úžasu.

A měl pravdu. Jak už někdo řekl: „Kathryn Kuhlmanová neuzdravuje skrze víru. Uzdravuje prostřednictvím lásky.“

Když jsem vycházela z velké posluchárny, ve které byla atmosféra Boží moci, ptala jsem se sama sebe, kde jsem byla celý svůj život? Přemýšlela jsem o létech, které jsem strávila v církvích, kde se lidé posmívali myšlence, že by byl Bůh mrtvý a přesto se potom v neděli chovali, jako kdyby byli na pohřbu. Vzpomněla jsem si v tu chvíli na spoustu jmen: nemocní, přátelé, služebníci, blízcí křesťané, skeptici a ti nejbližší. Jak jsem si jen přála, abych mohli prožít tuto stejnou událost, kterou jsem zažila zde.

Tato událost navždy změnila můj život.

Jamie Buckinghamová Eau Gallie, Florida

Bůh vždy odpovídá na modlitby malých děvčátek

(Uzdravený skeptik) Fred Burdick

Fred Burdick je stavební podnikatel z města Foster v Kalifornii. On a jeho žena, Fran žijí v jednom z nekrásnějších měst v jejich státě jižně od San Francisca. Bylo mu dvacet tři let a byl otcem dvou malých děvčátek, když se stala nehoda, ve které byl zmrzačen.

„Mami, kolikrát se ještě vyspíme předtím, než bude tatínek uzdraven?“ Každý večer – asi týden – se Mary, která měla šest let a Lisa, která byla ve věku pěti let, ptaly své maminky stejnou otázkou: byly si naprosto jisté, že Bůh uzdraví jejich tatínka a tatínek teď bude vyprávět, jak se to přesně stalo.

Bylo šedé a chladné odpoledne. Dokončili jsme téměř čtyřposchodovou budovu a připravovali jsme se, že položíme střechu. Stál jsem na malé podestě ve čtvrtém patře a řídil jsem skupinu svých pracovníků, kteří začali pokládat panelovou střechu. Velký jeřáb se pohyboval s jednou panelovou částí, která vážila asi sto kilo, na určité místo, aby ji moji lidé mohli přesunout do konečné pozice.

Když se to pohybovalo podél vysoké podesty nad ulicí, ohnul jsem se, abych mohl přibít vazník. Najednou a bez výstrahy velmi těžká část střechy vypadla z vysokého jeřábu a prudce udeřila o moje záda. Zakymácel jsem se na podestě a pak jsem spadl přes stropní nosník na betonovou podlahu nedokončeného čtvrtého patra. Střešní část sklouzla po podestě a rozbila se o zem o dvanáct metrů níže.

Věděl jsem, že jsem se vážně zranil. Stavební dílovedoucí byl poblíž, avšak já jsem byl v šoku a musel počkat na ostatní, než přišli, aby mě pomohli postavit se na nohy. Když mě muži spouštěli po žebříku dolů na zem, projela mnou vlna závratě a nechutenství.

Odvezli mě rychle k lékaři, avšak on nebyl schopen zjistit, nakolik jsem se zranil. Bylo mi teprve dvacet tři let a věděl jsem, že bych se měl vrátit do práce.

To byla chyba. Bolest sílila a za pět dní jsem byl v lékařské ordinaci znovu kvůli rentgenovým snímkům a výsledkům zdravotní prohlídky. Poslali mě okamžitě do nemocnice Sequoia ve městě Redwood, aby mě podrobně prohlédli.

Tam se lékaři snažili vysvětlit, co se stalo. „Pane Burdicku, mnohé ze svalů a šlach, jejichž nervy končí v míšním kanálku, který je rozedřený, ztratily svoji volnost. To vyvolává mimořádný tlak na některé nervy. Z naší předběžné prohlídky je zřejmé, že to způsobí ochrnutí ve vašich nohou a bude se to zhoršovat, pokud okamžitě nezačneme s léčbou.“

Bolest byla nesnesitelná a okamžitě jsem souhlasil s léčbou.

Další tři týdny jsem ležel s natáhnutým svalem s těžkými závažími, které byly zavěšeny nebo připevněny k mým nohám. Závaží se oddělávala jen tehdy, když mě vezli na terapii, kde mě dělali masáž, léčili mě horkem a horkými koupelemi.

Bylo vidět zlepšení a lékaři mě propustili, abych se vrátil do zaměstnání na zkrácený úvazek. „Žádné zvedání nebo ohýbání,“ varovali mě. Nemuseli si dělat starosti. Vzpomínka na bolest, která mě neustále doprovázela, mě bohatě stačila.

Byla to však záležitost jen pár dní, kdy byla bolest tak palčivá, až jsem se musel vrátit do nemocnice. Tentokrát mi začali dávat injekce kodeinu každé čtyři hodiny, aby utišili bolest a obnovili znovu trakci a léčbu.

Dny ubíhaly, zatím co mé tělo bylo nataženo nad těžkými závažími, které byly připevněny k mým nohám a které natahovaly mé svaly v páteři, aby uvolnily tlak na nervech v míšním kanálku. Když mě propustili, lékař poučil moji ženu Fran, jak má pokračovat v další léčbě doma: v masážích, horkých zábalech a v podávání léků. Neuvědomoval jsem si, že se pomalu stávám závislý na kodeinu, který se stal součástí mého každodenního života.

Odhadce z pojišťovny navrhl, abych vymáhal odškodné od podniku za nepřítomnost v zaměstnání a výdaje na léčbu. Mluvil s lékaři a ti mě uznali ze šedesáti tří procent jako trvale neschopného práce. To mě šokovalo, neboť až do této chvíle jsem si myslel, že se uzdravím. Když jsem si uvědomil, že jsem v takovém stavu už v mladém věku a že jsem byl odsouzen k tomu, abych byl poloinvalida, psychicky jsem to nevydržel. Začal jsem se hroutit.

Nebylo nic, čím by se můj stav mohl zlepšit. „Mohli bychom vás operovat,“ lékaři řekli, „ale naše výsledky z prohlídky ukazují, že byste z osmdesáti procent zcela ochrnl.“

„Lepší něco než nic,“ odpověděl jsem, „bolest je nesnesitelná a stejně nemohu chodit. Prosím, prosím, udělejte něco.“

„Čekejte,“ bylo všechno, co řekli.

Můj právník podal žalobu ohledně mého případu. Pracovní úrazová komise mi poskytla dočasné vypořádání, které se týká způsobené škody na mých nohou a dlouhodobé akutní bolesti.

V tuto dobu jsem mohl chodit jen o berlích. Dny se proměnily v měsíce a měsíce v roky. Bolest se trvale zhoršovala, až jsem pocítil, že už to dál nevydržím. Hospitalizace v nemocnici byly čím dál častější a začal jsem být čím dál víc

závislejší na větším množství léků.

Z našeho rodinného života zbyla hromada trosek. Chudák Fran, snažila se být ke mně tak trpělivá. Přesto po dlouhodobé léčbě jsem se musel vrátit domů a očekával jsem, že budu mít tu stejnou péči, jako jsem měl v nemocnici, aniž bych vzal do úvahy, že měla navíc na starost dvě malá děvčátka a dům... a mrzutého, náročného a bolestmi ztrápeného manžela. Všechno, čeho jsem byl schopen během těchto dlouhých dnů, bylo potáčet se od postele k pohovce a křičet, kde jsou mé léky; takže to někdy vzdala. Častokrát jsem ji slyšel za zavřenými dveřmi v koupelně, jak pláče, protože byla zklamaná a ztrápená.

Měli jsme nádherný dům, který jsem sám postavil. Ten se však pro mě stal vězením. Proklínal jsem ho; proklínal jsem obývací pokoj, který byl o trochu níže než ostatní místnosti, protože to pro mě znamenalo, že jsem musel vyjít dva schody nahoru, abych se dostal do kuchyně nebo do koupelny.

Moje malá děvčátka, Mary a Lisa, mě úpěnlivě prosili, abych si s nimi šel hrát, ale já jsem nebyl schopen je udržet ani na svém kolenu, o to víc je zvedat.

Čas od času jsem spadl a nebyl jsem schopen vstát. Můj soused mi pokaždé řekl, když uviděl malou Mary, jak běží přes ulici, že věděl, že bude muset přijít na pomoc, aby mi pomohl vstát ze země. Byl jsem z toho čím dál více zoufalý a zklamaný.

Chodili jsme od lékaře k lékaři, ale všichni nám řekli stejnou věc. Svaly a šlachy byly natažené, proto když se vracely do své původní polohy, začaly svírat nervy. Jakýkoliv tlak na svaly, nebo pokud se více pohybovaly, mělo za následek palčivou bolest a někdy i ochrnutí.

Noci byly horší než dny. Když jsem spal, tak mi Fran řekla, že jsem sténal bolestmi celou noc. Mnoho nocí jsem zůstal vzhůru a pokoušel jsem se šourat pomocí berle v domě celou noc, aby se mi ulehčilo.

Léky působily čím dál míň a dokonce jsem se jednou i opil, abych utišil bolest. Nevěděl jsem (a z tohoto hlediska jsem se o to ani nezajímal), že mě alkohol a léky mohly zabít. Jen díky hutnějšímu jídlu, které jsem snědl o trochu dříve v ten večer, kvůli kterému se ve mně prášky vstřebaly, jsem to přežil).

Myslím si, že většina lidí by se obrátila o pomoc k Bohu jako v poslední možnosti. Avšak já jsem se bouřil proti náboženství. Byl jsem k tomu nucen, když jsem byl mladší a nyní jsem se vzpíral, čemukoliv duchovnímu. Vysmíval jsem se i těm, kteří řekli, že se za mě budou modlit. Měl jsem trochu tvrdší a hrubší povahu šéfa a neměl jsem pochopení pro zženštilé lidi a padavky, kteří věřili v Boha. Náboženství bylo pro slabochy. Já jsem si vystačil sám.

Nebyla to však pravda. Byl jsem závislý na lécích. „Budeme vám muset vzít kodein, Frede,“ lékař mi řekl. „Minulá krevní zkouška ukázala, že na něm závisíte.“

Začal jsem ho prosit, aby mi je nechal. „Nevadí mi, že jsem na nich závislý,“ velmi jsem ho prosil. „Jaký je v tom rozdíl? Stejně nemám žádnou naději.“ Souhlasil a nechal mě z pouhého soucitu, ať se vypovídám ze svého trápení.

Pouze Bůh a Fran věděli, jak moc trpím... avšak Fran byla tím jediným člověkem, na kterou jsem si stěžoval.

Potom v roce 1966 byla Fran na operaci. Když se vrátila domů, byla ze mě tělesná a duševní troska.

První večer, který byla doma, byla ještě slabá, ale udělala večeri a souhlasila, že uklidí kuchyň. Nikdy jsem se nepokusil přejít z kuchyně do obývacího pokoje, kvůli těm dvou schodům, ale v ten večer jsem se pokusil vyjít z kuchyně, abych si zapnul televizi.

Když jsem byl na prvním schodu, moje noha se podvrkla. Uhnula, aniž bych si toho všiml a spadl jsem přímo do předu na podlahu v obývacím pokoji, kde jsem se svíjel ve strašné bolesti.

Mary vykřikla na svoji maminku. Fran stála na vrchním schodu se svoji rukou na své puse a snažila se ztlumit výkřik. Běžela ke mně, ale nebyla schopna mě dostat na nohy. Nikdy předtím jsem nezakusil takovou prudkou bolest.

Slyšel jsem, jak sahala po telefonu a snažila se zavolat našeho souseda, ale v tom zmatku se jí zatmělo v hlavě a zapoměla na telefonní číslo. Dveře se za ní zabouchly a s křikem o pomoc klopýtala ve tmě po ulici.

Náš soused a jeho tři chlapeci se přihnali a pomohli mě na pohovku. Měl jsem na sobě studený pot, třásl jsem se a křičel bolestí při sebemenším pohybu.

Fran zavolala lékaře. Poznal jí hned po hlasu, protože mu volala mnohokrát předtím. „Zavezte ho co nejdřív do nemocnice,“ řekl.

Tentokrát jsem tam zůstal sedm týdnů.

Nastaly Vánoce a lékař mi dal dvacet čtyřhodinovou propustku. „Chodte pomalu a nechodte do schodů,“ řekl, „byly by to možná vaše poslední schody, které byste ve svém životě vyšel.“

Vánoce jsme oslavili v garáži domě moji matky, proto abych nemusel jít do schodů.

Příští den, na Vánoce, Fran musela odříct její velkou Štědrovečerní večeri, abych se mohl včas vrátit do nemocnice.

Spadl jsem, když jsem se snažil dostat ke stolu a nebyl jsem schopen se dostat na nohy. Fran mi později řekla, že děti plakaly po zbytek dne.

Když jsem byl nakonec propuštěn koncem února z nemocnice, lékař mi nasadil neobratný krunýř, který byl zavěšen na mých ramenech a který byl zavázán okolo mého pasu a kyčlí.

Přesto na moji páteři vznikly velké nánosy vápníku a bylo téměř nemožné, abych krunýř mohl nosit dál. Lékař řekl, že jediným způsobem, jak by se daly odstranit, byla operace.

Když jsem byl v nemocnici, dostával jsem injekci demerolu každé čtyři hodiny. Avšak když jsem byl doma, začal jsem užívat léky, aby se mi ulevilo. Měl jsem dojem, že mi nestačí. Byl jsem závislý. Byl jsem narkoman. Bolest byla tak vytrvalá a prudká, že jsem se o to nestaral. Vypadalo to jako konec světa.

Když jsem byl v nemocnici, něco jiného se stalo doma. Moje žena a žena mého souseda poslouchali v rádiu na stanici KFAQ vysílání Kathryn Kuhlmanové ze San Francisca. Sousedka pak dala Fran knížku *I Believe in Miracles* a poprosila svého pastora, aby mě navštívil v nemocnici.

Franin život se začal měnit. Byla vychovávána k římsko-katolickému vyznání víry, ale nikdy jí to moc nezajímalo. Její víra však nyní přicházela k životu jako jarní tráva, která si najednou začíná dělat cestičku v puklině ze spodu chodníčku a posunuje se kupředu k slunečnímu svitu.

Poté, co jsem se vrátil domů, Fran cítila, že bychom měli oplatit pastorovu laskavost a navštívit jedno z jeho shromáždění. Oba dva jsme byli dojata tím s jakým přátelstvím a pohostinstvím jsme se u těchto lidí setkali a za několik týdnů, jsme se přidali k církvi.

Věci se začaly dávat do pohybu. Fran začala obdivovat službu Kathryn Kuhlmanové čím dál víc a dozvěděla se, že bude mluvit kolem poledne v centru San Francisca. Všechny lístky byly vyprodány, ale den předtím náš soused, který měl lístky, onemocněl a dal je Fran.

Vrátila se domů příští den odpoledne a překypovala nadšením. „Lidé byli uzdravováni! Viděla jsem to!“ vykřikla. „Mluvila jsem s ženou, které Bůh uzdravil poraněná záda. Frede, vím, že se to může stát i tobě. Slečna Kuhlmanová se vrátí do San Francisca asi za půl roku a bude pořádat shromáždění v Memorial Temple na Nob's Hill. Pojedeš tam a budeš uzdraven.“

„Buď si se úplně pomátla, nebo si se na tom poledním shromáždění pila,“ zasupěl jsem.

Nu dobře, byla opilá, ale v té době jsem ještě nic nevěděl o „novém vínu.“

Lidé se začali za mně hromadně modlit. Lidé z církve mě navštívili a řekli mi, že se za mě modlí. Byl jsem zdvořilý, ale uvnitř jsem se jim vysmíval z nevědomosti. Potom jsem se dozvěděl, že se někteří z nich za mě postili a modlili celou noc.

Fran mě domlouvala. „Měl by ses stydět. Tito lidé mají z toho, že se za tebe modlí, boláky na kolenou a ty se jim jen vysmíváš a děláš si z nich legraci.“

Já jsem byl však smířen s životem v bolestech. Můj právník mi řekl, že bychom měli pokračovat v soudním řízení proti podniku, protože jsem na tom byl čím dál hůř.

„V tomto případě máme vyhráno, Frede,“ řekl, „myslím že se můžeme dožadovat podstatné částky a vyzvednout ji. Souhlasil jsem.“

Fran měla jiné plány. Byla rozhodnuta, že budu uzdraven ve shromáždění Kathryn Kuhlmanové.

„Mrháš svým časem,“ řekl jsem jí. Avšak ona ve svém úsilí pokračovala.

Snažila se mi něco přečíst z knihy slečny Kuhlmanové. „Poslechni si tohle,“ říkala, když začala číst nahlas. „Není to úžasné!“ poznamenala a slzy jí tekly po tváři, když četla o jednom zázraku po druhém.

„Jsem víc ohromen tvým řvaním než těmi hloupými pohádkovými příběhy,“ dělal jsem si legraci.

„Pokračuj a buď skeptik,“ řekla. „Bůh tě stejně uzdraví.“

Řekla Mary a Lise, že mě Bůh uzdraví a začaly se za mě modlit ve svých večerních modlitbách.

Jednoho odpoledne Fran četla knihu, když děvčátka skotačila v pokoji a vysmekly se jí z rukou. „Teď jsem ztratila to místo, které jsem četla,“ Fran jim vyhubovala.

Jakmile znovu otevřela knížku, aby našla místo, kde skončila, její oči upoutala jednoduchá věta: „Bůh vždy slyší modlitby malých děvčátek.“

Takto se to stalo. Od té chvíle jí nic nemohlo odvést od jejího přesvědčení, že budu uzdraven.

„Je to pytel nesmyslů,“ řekl jsem. „Žádný rozumný člověk by si nikdy nekoupil takovéhle nesmysly o uzdravování.“

Fran v tom pokračovala a koupila místenku do autobusu, který nás měl zavést na shromáždění.

Dohodl jsem se svým novým neurochirurgem, že půjdu do nemocnice, abych podstoupil další dílčí zkoušky v ten stejný

víkend, když se Fran rozhodla, že navštívíme shromáždění. Přesto jsem se v tu dobu domlouval s lékaři, aby mě operovali, i kdyby to znamenalo, že budu ochrnutý. Chtěl jsem podniknout cokoliv, abych netrpěl takovými bolestmi.

„Frede, prosím tě odlož to o týden,“ Fran řekla. „Měl by si jít na shromáždění Kathryn Kuhlmanové. Nemůžeš říct lékaři, aby týden počkal? Můžeš k němu jít v pondělí po shromáždění, pokud budeš chtít. Prosím tě odřekni to.“

„Lékař si pomyslí, že jsem blázen,“ řekl jsem. „Nemůžeš si ty věci zařadit podle svého. On to musí udělat.“

Prosila. Hrozila. Brečela. Křičela. Použila všechnu taktiku, kterou ženy používají, abych změnil své rozhodnutí a navštívil shromáždění. „Fran, ty tomu nerozumíš. Pojišťovna už utratila 28 000 dolarů na zdravotní výdaje. Nyní to musí odsouhlasit. Nemohu to odvolat.“

Avšak udělal jsem to. Nebyla jiná možnost, abych si zachoval svoji vlastní soudnost, protože byla velmi odhodlaná. Bylo to rozhodnutí, za které budu děkovat Bohu po svůj zbývající život.

V další neděli jsme nastoupili do nejstarší a nejstaromódnější herky, kterou jsem kdy viděl. „Toto je autobus?“ zeptal jsem se ironicky, když jsme se posadili na sedadla.

„Je mi líto, miláčku,“ řekla. „Ale, bude to stát za to. Uvidíš.“

Když jsme kodrcali po starých silnicích, měl jsem dojem, že z autobusu vyndali všechny pružiny. Zdálo se, jako by sedadla byla připevněna přímo k nápravě a každá díra, kterou jsme přešli, ve mně vyvolávala vlny bolesti, které procházely mou páteří nahoru a dolů. Hleděl jsem nasupeně na Fran. „Tady ten moula, který řídí, se snaží úmyslně strefit každou díru.“

„Frede,“ řekla, když jí tekly slzy po tváři. „Kdybych skutečně nevěděla, že budeš uzdraven, řekla bych mu, aby nás vysadil hned tady. Ale já vím... Já jen vím, že budeš uzdraven.“

„Jak to víš?“ Vrčel jsem na ní a supěl jsem bolestmi. „Proč jsi tak jistá?“

„Nevím, důvěřuji Bohu a cítím, že tě chce uzdravit. Modlila jsem se za to tak dlouho a taky děti se za to modlily. Víš, slečna Kuhlmanová řekla, že Bůh vždy vyslychá modlitby malých děvčátek. A modlila jsem se, aby si byl uzdraven co nejdřív v dopoledním shromáždění, proto abych mohla mít něco ze zbývajícího shromáždění.“

Tiše jsem seděl a potil se ve vlastním hněvu a bolesti, když starý autobus zaskřípal brzdami a zastavili jsme. Fran ke mně promluvila ještě jednou a byla opatrná na slova. „Frede, jsem skutečně přesvědčena o tom, že budeš uzdraven, až jsem poprosila tvoji matku, aby pohlídala dnešní večer děvčata, abychom mohli jít někam ven a oslavovat.“ Cože? Rozčilil jsem se. Její otravování mě dopalovalo, ale tohle bylo víc, než jsem mohl unést. Ona však jen sklopila hlavu a uviděl jsem, jak se tiše modlí.

„K čemu to všechno?“ Pomyslel jsem si. „Dostal jsem se do pasti. Pro příště bych si z toho měl vzít ponaučení a nikdy znovu na takovou věc nepřistoupit.“

Kdybych jen tenkrát věděl, co bude o hodinu později. Kdybych jen tenkrát věděl, co Bůh pro mě připravil. Byla jsem však omezen malým poznáním a malou vírou a proto jsem byl uvězněn ve své pýše a sebelítosti.

Autobus přijel před posluchárnu a dveře se otevřely. Když jsem přišel dovnitř, všechna sedadla v dolní části byla obsazená. Jakýsi Franin přítel mi pomohl, abych vyšel dlouhé schodiště až na vrchní balkón. Jiný přítel, člen církve, nás uviděl, jak přicházíme a uvolnil nám místo. Fran stála a opírala se o zeď v uličce za mnou.

Pěvecký sbor právě dozpíval, když se slečna Kuhlmanová objevila na pódiu. Byla oblečená v krásných růžových šatech a mávala na publikum, když tleskalo. Potom začala zpívat a pokynula shromáždění, aby se taky přidalo. Všichni okolo mě zpívali, ale já ne.

„Kdo si myslí, že je?“ mružel jsem si pro sebe. „Žena kazatelka! Chlapče, ty musíš být největší cvok na světě, zaplést se do něčeho takového.“

Když shromáždění pokračovalo, lidé začali chodit k pódiu a říkali, že byli uzdraveni. Jaký druh magie tohle je? Všichni tito lidé přece nemohou být šarlatáni!

Potom se slečna Kuhlmanová zastavila a ukázala na balkón. „Je tam někde mladý muž, který byl právě uzdraven z vážného poranění páteře. Je někde na vrchním balkóně. Nevím, kdo to je, nebo co má za problém, ale právě byla uzdravena jeho poraněná páteř. Postavte se. Postavte se a přijměte vaše uzdravení.“

Fran do mě začala šťouchat. „Frede! Frede! To je ono. Ona mluví o tobě. Postav se! Postav se!“

Podíval jsem se okolo. Někteří lidé se na mě začali dívat. Začal jsem se stydět a odmítl jsem se pohnout.

„Frede, Bůh tě uzdravuje. Postav se a přijmi to,“ Fran řekla.

Zavrtěl jsem hlavou a snažil jsem se zapadnout do sedadla, jak jsem jen mohl. Ale jedna ze spolupracovnic slečny Kuhlmanové vyšla z uličky a naklonila se nade mě. „Myslím, že slečna Kuhlmanová mluví o vás. Nemáte poraněnou páteř?“

Zaraženě jsem se na ní podíval.

„Proč nedůvěřujete Ježíši a nepostavíte se na nohy?“ zeptala se.

Chtěl jsem zavrtět svoji hlavou a říct ne, ale nějaká tajemná síla mě přinutila, abych se postavil. Měl jsem v úmyslu, že se vyhoupnu ze sedadla, takže jsem se opřel o opěradla, ale uvědomil jsem si, že už k tomu nepotřebuji ruce. Mohl jsem se postavit a bolest – bolest byla pryč.

Natáhl jsem se dopředu a pomalu jsem začal otáčet dokola zády. Pracovnice mě vyzvala, abych vykročil z uličky a protáhl své tělo různými směry. Nemohl jsem tomu uvěřit. Bolest zmizela. Moje záda byla ohebná a pružná.

Chtěl jsem se obrátit dozadu, abych něco řekl Fran, ale ona plakala. „Ach, Frede, chvála Bohu! Chvála Bohu! Chvála Bohu!“ To je vše, co byla schopna říct.

Bylo to neuvěřitelné. Nemodlil jsem se. Neměl jsem ani ždíbec víry. Posmíval jsem se a dělal jsem si legraci, když jsem viděl, co se tam dělo. A přesto, najednou a bezdůvodně jsem byl zázračně uzdraven.

„Projděte se tam a nazpět uličkou,“ pracovnice řekla. Udělal jsem víc než to. Začal jsem utíkat. Utíkal jsem dolů uličkou a potom nazpátek. Lidé v uličce se na mě dívali. Někteří z nich měli své ruce nahoře a chválili Boha. Mě to nezajímalo. Byl jsem uzdraven.

Pracovnice řekla: „Šel byste se mnou na pódium?“

Nečekal jsem na ní, ale utíkal jsem dolů po schodech. Když jsem seběhl dolů, utíkal jsem zpátky nahoru asi třikrát. Bylo to skutečné! Dokonce i nárazy a otáčení, když mé nohy dopadaly na podlahu, mě nebolely. Utíkal jsem zpátky dolů a skákal jsem a klusal jsem, abych vyzkoušel svá záda. Bylo to, jako kdybych se nikdy nezranil: žádná bolest, bolestivost ani ztuhlost.

Přišli jsme k pódiu a slečna Kuhlmanová mě uviděla, jak přicházím a natáhla se po moji ruce.

„Jak se jmenujete mladý muži? Byl jste uzdraven?“

Nikdy jsem nemluvil na veřejnosti, ale v to odpoledne jsem stál před tisíci lidmi a řekl jsem jim, co se mi stalo. Začali bouřlivě tleskat. Všude po posluchárně jsem uslyšel, jak lidé chválí Boha. A najednou jsem zjistil, jak říkám: „Chvála Bohu! Díky Ježíši!“ A aniž jsem si toho všiml, spadl jsem pod Boží mocí na podlahu, jak široký tak dlouhý. Já – uzdravený skeptik!

Fran a já jsem v ten večer oslavovali. Jaká to byla jen oslava! V ten den nebyli snad nikde dva šťastnější lidé na světě jako my.

Potom jsme se vrátili k mé matce, abychom vyzvedli dcerušky. Poprvé po třech letech jsem byl schopen je zvednout.

„Frede, tvoje záda!“ moje maminka vykřikla. Jen jsem se zasmál. Cítil jsem se lépe než kdykoliv předtím.

Asi rok předtím, když jsem pracoval na částečný úvazek, se mi zachytil pravý palec mezi vozík a těžkou fošnu. Palec byl rozdrcen od nárazu a všechno maso a svalová tkáň odpadly a zbyl jen koneček holé kosti. Lékaři mě zabandážovali palec do tekutého křemíku a připevnili ho k pahýlu. Potom na to našli moji kůži z předloktí.

„Budete ho mít už jen pro ozdobu,“ řekli, „nebudete s ním pochopitelně už nikdy hýbat nebo ho cítit, protože není živý.“

V ten večer se mě Mary a Lisa zeptali: „Tatínku, uzdravil ti Bůh taky palec?“

Zašklebil jsem se. „Ne, ale andělé, Bůh měl dnes moc práce s tím, aby mi uzdravil moje záda.“

„Ale my jsme se modlili taky za tvůj palec,“ řekli zklamaně. „Věřili jsme, že Bůh nám odpoví i na tuto modlitbu.“

Rozcuchal jsem jim vlasy na hlavě. „Dobře, myslím si, že jedno uzdravení stačí, že jo? Kromě toho ten palec je jen umělý. Nemyslíte si doufám, že ho Bůh oživil?“ Ale měl jsem hluboký pocit, že věřili tomu, že tomu tak přesně bylo.

Rozhodli jsme se, že zajedeme s některými přáteli do církve, abychom mohli svědčit o mém uzdravení. Večerní shromáždění v neděli stále pokračovaly.

Na zpáteční cestě městem jsem si najednou všiml divného pálení v mé pravé ruce. Podíval jsem se dolů. Můj palec začal cukat. Mohl jsem s ním hýbat. Měl jsem v něm cit. Byl v něm život.

„Ach, tati,“ holčičky zpívaly, „Bůh odpověděl na naši modlitbu, že jo?“ Vskutku odpověděl!

O dva dny později veškeré nánosy vápníku zmizely z mé páteře. Všechny opuchliny a uzliny byly zcela pryč. Potom jsem však byl skutečně připraven, přijmout cokoli.

Příští den jsem zavolal svému právníkovi. „Můžete odvolat soudní řízení,“ řekl jsem mu. „Byl jsem uzdraven.“

„Cože?“ zakřičel do telefonu. „To je nějaký nový druh vtípu, nebo něco takového?“

„Ne,“ ujišťoval jsem ho, „Byl jsem uzdraven. Moje záda jsou zdravá.“

„Počkat! Neříkejte už ani slovo. Přijďte okamžitě do moji kanceláře a v soukromí si promluvíme. Ale neříkejte o tom jedinému člověku.“

Souhlasil jsem, ale neměl jsem to srdce mu říct, že jsem o tom už řekl několika tisícům lidem den předtím. Snažil se mě přesvědčit, že to byla jenom psychosomatická úleva. „Odjedte na pár týdnů pryč,“ řekl. „Až se věci vrátí zpátky do svého normálu, bolest se vrátí a budeme moci pokračovat ve vašem případě.“

„Ale to je na nic,“ přel jsem se. „Moje záda jsou uzdravena.“

„To nemůže jen tak být,“ vykřikl. „Záda se jen tak přes noc nedají uzdravit.“

Nechal jsem ho v šoku. Opakoval bez přestání: „Odpočíte si na pár týdnů a budete zase normální.“

Ale já jsem trpěl bolestmi tři roky a nechtěl jsem tento „druh“ normálního života. Byl jsem uzdraven a to je něco, co se nedá koupit za peníze.

Další týden, Fran a já, jsme jeli po třech letech na náš první výlet. Jeli jsme do Lake Tahoe na lyžařský výcvik. Rád jsem lyžoval, ale oba dva jsme se smířili s tím, že už se nám to nikdy nepovede.

Fran a někteří přátelé (ti, kteří se za mě tak hodně modlili) zůstali na vrcholku kopce, zatím co jsem nasedl do duše od pneumatiky a letěl jsem po svahu dolů na sedátku z mých nohavic. Jel jsem strašlivou rychlostí, když jsem najednou do něčeho narazil, vymrštilo mě to do vzduchu a padal jsem po hlavě na strom.

Když jsem se postavil na nohy a setřásl jsem ze sebe sníh z mých uší, uslyšel jsem Fran, jak křičí z vrchu kopce: „Chvála Pánu!“

Zakašlal jsem a řekl si sám sobě, když jsem nabral dech: „Amen!“

Za tři týdny, když jsem si oblékl můj nový kabát, abych šel do církve, nahmatal jsem něco v kapse. Zapomněl jsem na tablety, narkotika. Po celou dobu jsem si na ně vůbec nevzpomněl. Přinesl jsem je do shromáždění na Nob's Hill. Určitě bych je po obědě potřeboval jako obvykle, ale uzdravení bylo zřejmé a úplné. Věděl jsem, že už je nebudu potřebovat.

V červnu jsem se vrátil do práce, ačkoliv jsem spadl nesčetněkrát ze žebříku a narazil jsem si záda takovým způsobem, co by už dávno z normálního člověka udělalo mrzáka. Připadalo mi, že moje záda jsou snad ze železa. Mám nyní sílu než kdykoliv předtím v mém životě.

Některé z mých přátel překvapilo, že jsem se vrátil do svého původního zaměstnání jako stavitel. Mysleli si, že se ze mě automaticky stane kazatel nebo misionář. Avšak já jsem stále ten stejný Fred Burdick. Ach, miluji Boha celým svým srdcem a nikdy nevynechám příležitost, abych řekl lidem v moji pracovní skupině nebo mým zákazníkům, co pro mě Bůh udělal. Nikdo nedokáže popsat, jak jsem Bohu za to vděčný.

Přesto pokračuji ve svém zaměstnání jako stavitel. Trávím většinu mého času v práci mezi hrubými a tvrdými lidmi, jako jsou zedníci, pokladači, tesaři a klempíři. Nesnažím se chovat nábožně. Všechno co vím, je to, že jsem byl kdysi beznadějný mrzák a nyní jsem zdravý a byl to Bůh, kdo to udělal.

Někdy mě trochu rozčiluje, když si lidé myslí že jsem měl jít sloužit Bohu nebo něco takového. Bylo tomu tak, než jsem si přečetl v Bibli příběh o muži, kterého Ježíš uzdravil v Gadarenské zemi. Ten člověk chtěl následovat Ježíše jako apoštol, ale Ježíš mu řekl: „Jdi domů ke svým a oznam jim, jak veliké věci pro tebe udělal Pán“ (Marek 5:19).

A to je přesně to, co jsem udělal.

Navečer, po tvrdé práci, nikdo si nedokáže představit, co to znamená, když si sednu ke stolu a slyším, jak malá Lisa sklání svoji hlavu a říká: „Díky Pane, za uzdravení našeho tatínka.“

Nikdy na to nezapomene. Ani já ne.

Naše ne, k tomu, proč si něco odůvodnit

Clair B. King, M.D.

Vážím si velmi lékařské profese a z mých rozhovorů s lékaři, jsem zcela přesvědčena o tom, že nikdo nemůže být lékařem, aniž by byl křesťanem.

Nebylo by úžasné, kdybychom měli lékaře, kteří vypráví o svých zkušenostech svým pacientům, když jim svědčí o Božím uzdravování pomocí modlitby. Konec konců, každé uzdravení přichází od Boha; každý operatér, který operuje, ví, že musí čekat na vyšší moc, která dokončí uzdravení; lékař může předepsat léčbu, ale je to Bůh, který uzdravuje.

Dr. King zastával místo očního lékaře v Cantonu v Ohiu od roku 1935. Předtím pracoval deset let jako obvodní oční

lékař v Cantonu. Je členem (Oftalmologické akademie věd ve Spojených státech) a byl ředitelem ve Stark County Medical Society (Starkově státní lékařské společnosti); je členem kolegia sedmi set padesáti lůžkové Aultman Hospital. Získal titul M. A. a M.D na univerzitě v Pensylvánii a je členem Order of St. Luke the Physician (lékařské řádu Svat. Lukáše) a aktivní vedoucí v Kristu v United Presbyterian Church v Cantonu.

Zázraky už svoji povahou vyzývají k tomu, aby byly vysvětleny. Vysvětlit zázrak je jako vystihnout nekonečnost nebo věčnost. Je nemožné poznat Boží mysl a proto je nemožné porozumět Božím cestám. Zázrakům se nedá porozumět, ale dají se pouze přijmout skrze víru.

Věřím v zázraky, nejen díky tomu, že jsem je viděl (a viděl jsem jich mnoho), ale protože věřím v Boha. Nerozumím nebo nedokážu vysvětlit, co se děje, když je člověk zázračně uzdraven z nějakého zranění nebo nemoci; přesto je přijímám, protože věřím v Boha. (Nerozumím rádiu ani televizi, ale to mě nebrání v tom, abych je mohl používat.)

Boží uzdravování není náhražkou za lékařství nebo chirurgii, ale patří do alternativní vědecké medicíny. Lékaři nejsou nic jiného než nástroje v Božích rukou. Ta skutečnost, že si Bůh někdy volí tu cestu, že uzdraví bez pomoci jeho nástrojů, by měla být důvodem k radosti, a ne ke zmatku.

Neměl jsem na to vždy takový pohled, ačkoli jsem byl křesťanem už mnoho let. Bylo to však, jen několik let *po* mé první zkušenosti s Boží mocí, která uzdravuje, že jsem si uvědomil, co se stalo.

Byl srpen roku 1953, když přivezli pětiletého Roberta Kasnera, abychom ho léčili, kvůli tomu, že si poranil oko. Rohovku rozřízl kus letícího skla. Čirá tekutina v přední komoře oka vytekla zcela ven a duhovka začala vyčnívat z tržné rány.

Můj synu, kdo má dnes se mnou službu a provedli jsme okamžitě nezbytnou operaci v Aultman Hospital. Duhovka byla posunuta do své správné polohy a spojivková chlopeč začala plnit funkci, v níž zakrývala ránu.

O dvanáct dní později – v sobotu ráno – jsme sundali obvaz, abychom zjistili, že chlopeč na ráně nedržela. Duhovka začala vyčnívat skrze rohovku. Operace byla znovu nutná a naplánovali jsem ji na úterý, o tři dny později.

Dovolili jsme rodičům, aby si vzali dítě na víkend domů, ale v úterý ráno byl na operačním stole, připraven na operaci. Předtím než jsme podali anestetika, prohlédl jsem naposledy oko. Nemohl jsem uvěřit tomu, co jsem uviděl a zavolal jsem mému synovi, aby ho prohlédl. Oko bylo zcela zdravé. Nebylo nic, co bychom mohli operovat. Udivilo nás to, ba, trochu jsme se styděli. Neměl jsem na výběr a musel jsem své spolupracovníky poslat pryč a nechat chlapce odvézt zpět do jeho pokoje.

V údivu jsem zavolal chlapcovy rodiče a jejich odpověď byla jednoduchá a mluvila k věci. „Vzali jsme Roberta v neděli na shromáždění Kathryn Kuhlmanové. Modlili se za jeho uzdravení.“

O šest dní později jsem oko znovu prohlédl. „Dokonale uzdraveno; velmi dobrý kosmetický vzhled,“ napsal jsem do chlapcova výkazu.

V roce 1954, 9. ledna, o čtyři měsíce později, jsem do chlapcových záznamů zapsal poznámku, „mediální zaostření čisté; fundus (nález) negativní.“

V té době to pro mě bylo nevysvětlitelné a případ jsem odložil stranou, aby ho zanesl prach.

Avšak, když jsem potom v roce 1957 navštívil křesťanské shromáždění v episkopální církvi Emanuel v Clevelandu, kde Emily Gardiner Nealová mluvila o Božím uzdravování a já si začal uvědomovat, že uzdravování bylo něčím víc než prováděním operací a podáváním léků. Koupil jsem si knihu *Reporter Finds God through God's Healing (Reportér nachází Boha skrze Boží uzdravení)* a přečetl jsem si ji. Myslel jsem si, že náboženství se vždy zabývalo uzdravením duše a medicína uzdravením těla. Je možné, aby Bůh uzdravoval také těla?

Ve škole jsem se učil tomu, že to byla medicína, která uzdravovala a že to byli lékaři, kteří poskytovali lékařskou odbornou péči. Myslel jsem si, že lidé jsou jen hmota a proto tedy se dají léčit pouze léky a hmotnými prostředky.

Nyní jsem však poprvé pochopil, že jsou lidé hmotní (tělo) a duchovní (duch) a Bůh, Velký uzdravitel, často přemáhá přírodní zákony prostřednictvím nadpřirozených zákonů lásky a milosti a zázračně uzdravuje.

S tímto novým pohledem jsem byl ochotný vnímat a naslouchat Dr. Alfredovi W. Priceovi z Philadelphie, který vyučoval v létě o rok později v Chautauque v New Yorku. Byli jsme tam na letní chatě, nikdy jsem však nevěnoval pozornost každoročním přednáškám o Božím uzdravování.

Když jsem se vrátil do Cantonu, byl jsem rozhodnut přesvědčit další, že takové uzdravení není jen možné, ale žádoucí. Někteří z mých kolegů, obzvláště můj pastor (který byl mým blízkým přítelem), vnímal mé nadšení jako příznaky duševního zhroucení.

Přesto v této době, všichni tři pastoři v Christ United Presbyterian Church byli povoláni do řádu sv. Lukáše.

Krátce poté, co jsem po určitou dobu pracoval v Indii jako lékařský misionář, naučil jsem se modlit nahlas před operací. Všichni misionáři to dělali. Když jsem se vrátil do svého zaměstnání v mé rodné zemi, uvědomil jsem si, že pokud to mělo smysl dělat, když jsem byl na misijním poli, má smysl to dělat i doma. Protože jsem chtěl zabránit tomu, aby se někdo urazil, rozhodl jsem se, že se začnu modlit nahlas na operačním sále předtím, než jsem začal operovat. Nikdy jsem toho nelitoval.

Změnilo to celou atmosféru na operačním sále. Tato zkušenost proměnila každého z nás: pacienty, sestřičky a asistenty, když jsme přicházeli k Bohu v modlitbě, předtím než jsme podali anestetika. Je úžasné si uvědomit to, že Veliký lékař vždy stojí vedle mě. Díky jeho přítomnosti ze mě odpadá velká tíha zodpovědnosti.

Nejen, že to je pak na operačním sále všechno jiné, ale nastává velká změna k lepšímu v pacientově uzdravení. To se obzvláště potvrdilo mezi pacienty, kteří měli citové a duchovní problémy, a kterým se v těchto oblastech ulevilo.

Pochybuji však stále, zda-li Bůh skutečně zasahuje kvůli modlitbě a vyvolává okamžité organické uzdravení. Věřil jsem vždy, že Bůh může skutečně uzdravit tkáň okamžitě, ale nikdy jsem si nepřipustil, že by to udělal. Bylo tomu tak až do té doby, než jsem si vzpomněl na případ pětiletého chlapce.

Vrátil jsem se nazpět, abych znovu prohlédl jeho oko. Poraněná rohovka byla dokonale uzdravena bez jediné jizvy. To mohl učinit jen Bůh. Udělal to, protože odpověděl na modlitbu Kathryn Kuhlmanové.

Chtěl jsem se o ní víc dozvědět a tak jsem zajel do Pittsburghu v Pensylvánii, abych navštívil její zázračné shromáždění. Pak jsem s ní mluvil i osobně.

„S těmito uzdraveními nemám nic společného,“ řekla. To dělá všechno jen Duch svatý.“

Protože jsem viděl, že i ona sama byla zaskočena těmito uzdraveními, to mě přesvědčuje o tom, že její služba byla ryzí. Prozradila mi, že nikdy nečetla žádnou knížku o Božím uzdravování, protože chtěla mít čistou mysl a chtěla být čistou nádobou pro moc Ducha svatého.“

„Když vycházím na pódium,“ řekla, „jsem zcela závislá na Bohu. Věřím Bohu, že se stanou zázraky a také se dějí. Není to však kvůli tomu, že se mi nějak zablokuje mysl.“

To je podstata Božího uzdravování. Z lékařské hlediska tomu nelze porozumět, ani to nejde vysvětlit. My, lékaři, víme velmi málo. Naše poznání je častokrát překážkou, abychom porozuměli pravdě. Poznání není vždy odpovědí na problém. Některé věci musíme přijmout na základě víry.

To může být také důvodem proč apoštol Pavel řekl: „Ale bláznivě tohoto světa Bůh vyvolil, aby zahanbil moudré,“ (1. Korintským 1:27). Odůvodnit logickým způsobem Boží uzdravení je stejně tak nemožné, jako vysvětlit si Boha.

Kanadské svítání

Kenneth May

Pan a paní Mayovi žijí na farmě ve Forester's Falls ve státě Ontário, v Kanadě, která má dvě stě akrů, kde pěstují obilí a dobytek. Dědeček pana Maye postavil jejich dům v roce 1871 a pan May je z třetí generace, která zde žije. Mají dvě provdané dcery: jedna žije v Lachine ve Quebecu a ta druhá v Pittsburghu v Pensylvánii. Příběh začal v létě v roce 1966, když mu bylo 59 let.

Slunce začalo zapadat za obzor a začalo se stmívat, když jsem zaparkoval traktor za stodolou a unaveně jsem šel přes zahradu ke starému dvojpatrovému domu, kde jsem se narodil. Naše červené a bílé kolie se ke mně přičítily, byly za mnou o krok zpátky a začaly mi lízat sůl, která se navrstvila na moji ruce během dlouhodobé a těžké práce na polích. Byl jsem docela unavený, ale když jsem pomyslel na Margaretiny teplé vdolky a dlouhou příjemnou koupel, pospíšil jsem si, abych byl uvnitř co nejdříve.

Vyšel jsem po schodech do malé předsínky ze zadní strany kuchyně, zklepal jsem bahno z mých bot a stáhl zbylou slámu z moji propocené košile. „Už jsi hotov s tím senem?“ Margaret zavolala od kamen, když si utřela obočí kapesníkem.

„Ano, ale stačí mi, když to bude dělat jen jednou do roka. Nemyslím si, že to jinak zvládnou.“

„Kennethe,“ řekla s usměvavým irským přízvukem, „pamatuj si, že už nejsi mladík jako kdysi. Bude ti příští rok šedesát.“

„Hm, nepřipomínej mi to,“ řekl jsem, když jsem prošel kuchyní, abych se umyl před večeří. Podíval jsem se z boku na starý dům. Jsi téměř sto let starý, zadumal jsem se. Byl jsi opraven po tak mnoha letech; domnívám se, že je to věc, která se děje přirozeně. Možná, že to stejné se děje nyní i mně. Možná jsem už také opotřebovaný.

Položil jsem si moji levou ruku pod moji pravou paži a s hrůzou jsem ucítil velkou bouli, která se začala zvětšovat v mém podpaží. Pomyslel jsem si, „Rád bych věděl, zda-li je tohle začátek mého konce.“

Vrátil jsem se zpátky do kuchyně. Večeře byla téměř připravena a já jsem stál a díval se ven na poslední pruhy nádherného západu. Hned vedle se v temné obloze rýsoval starý hřbitov. Byl postaven mezi námi a kostelem, který stál podél silnice, která vede ke Cobdenu. Starověké náhrobní kameny byly zvětřelé a zničené časem a přírodními živly a nepozorovaně přivolávaly pozornost. Přestože bylo teplé počasí, cítil jsem studený chlad a ustavičně jsem se chvěl.

Už jednou se stalo, že jsem málem zemřel. V roce 1945 mě odvezli sanitkou do nemocnice v Pembroku v kritickém stavu, kvůli zápalu plic. Vzpomínám si na lékaře, jak šeptali Margaretě, že jsem velmi blízko smrti. Velmi intenzívně jsem se modlil. Nebál jsem se smrti, ale modlil jsem se k Bohu, aby mě nechal žít dostatečně dlouho, abych mohl vychovat své děti. Příští den horečka polevila a byl jsem schopen během krátké doby se vrátit domů, aniž by to na mě zanechalo nějaké trvalé následky.

Potom, minulý rok, se vdávala naše mladší dcera a odstěhovala se z domu. Měl jsem z toho radost, ale uvnitř sebe jsem měl neblahé tušení, že můj vypůjčený čas vypršel.

Poslední úlomky denního světla zmizely a tma pohltila krajinu. Jen světla v malém kostele odrážela staré náhrobní kameny, které stály úkosem nad hroby. „Nebojím se smrti,“ pomyslel jsem si, protože i za hrobem žije Bůh. Avšak, sklouzl jsem rukou znovu pod moji paži a stisknul jsem velikou zatvrdlinu v podpaží. „Je tohle způsob, kterým se to stane?“ podivil jsem se.

Margaretin veselý hlas přerušil moje ponuré myšlenky a vešel jsem do kuchyně, abych se s ní navečeřel.

V ten večer, poté co jsem se vykoupal, jsem se natáhl s mýma rukama za hlavou na prostěradlo. Světlo, které začalo svítit skrze okno do ložnice, bylo osvěžující.

Margaret ulehla do postele a natahovala se, že zhasne lampičku, když najednou vykřikla: „Co je tohle, Kenneth?“

Uslyšel jsem, jak je znepokojená a otevřel jsem oči, abych jí uviděl, jak civí na velkou bouli pod mým pravým podpažím, která byla zřetelně vidět.

Podíval jsem se dolů na výčnělek. „Á, to mě někdy naběhne. Nikdy jsem se o tom nezmínil.“

„Proč jsi to neřekl, vždyť je to velké jak husí vejce. Myslím si, že by sis to měl nechat prohlédnout u Dr. Pye,“ řekla.

„Ale já tě znám. Budeš pracovat, dokud nepadneš mrtvý ve stodole a potom budu na všechno sama.“

Vidina smrti se znovu a znovu začala objevovat. Zapudil jsem to rychle z mé mysli, převalil jsem se na posteli a dal jsem si polštář pod hlavu. „Dobře, nechej mě alespoň dokončit nějakou práci doma a pak půjdu k lékaři, aby se na to podíval. Bude to asi nějaký druh otekliny.“ Avšak uvnitř jsem měl pocit, že to bude něco horšího – něco daleko horšího.

Léto na farmě není dobou, kdy se zahálí. Měli jsme dvacet dojníc, které bylo nutné dvakrát denně podojit. Všechno co se nacházelo kolem pastvin, bylo nezbytné obdělávat, což znamenalo, že se o to musel někdo nepřetržitě starat. Pomyšlení na velkou sklizeň, která měla přijít za pár týdnů, mě uspokojovalo, ale nechal jsem se lehce unavit a neustále mě trápily znechucené myšlenky týkající se budoucnosti.

Margaret se nakonec domluvila s Dr. Mackercherem, abych ho přišel navštívit. Předpokládal, že to byla asi jen cysta a řekl mi, abych počkal další měsíc a přišel se mu znovu ukázat. Avšak začal srpen a začaly žně. A třebaže se měsíce vlekly, všiml jsem si obrovské otekliny na mém pravém kotníku. Bylo to tak zlé, že jsem si nemohl nazout holínky.

Evelyn, naše mladší dcera, přijela na týden z Ottawy a mezi dvěma ženami jsem byl nakonec přesvědčen, abych se objednal k Dr. Pyovi, kterého mi doporučil Dr. Mackercher, k jednomu ze dvou lékařů, kteří sloužili v malém městečku Cobdenu, které bylo od nás vzdáleno devět mil. Byl jsem objednan ihned na příští den, v úterý. V té době oteklina v mém kotníku se rozšířila do mé nohy až ke kolenu a jediný způsob, jak jsem se mohl pohybovat, bylo pomocí hole.

Dr. Pye mě prohlédl a zvedl telefon. „Pošlu vás do nemocnice a nechám vám tu hrudku vyoperovat,“ řekl. „Nemohu vám o tom povědět víc, dokud nedostanu zprávu z laboratoře.“

Další den mě Margaret zavezla do Pembroku, asi patnáct mil na opačnou stranu od Cobdenu, podél řeky Ottawy směrem k severnímu zálivu. Ve čtvrtek ráno mě vyoperovali bouli a poslali to do laboratoře, aby dostali patologickou zprávu.“

Dovolili mi, abych odjel v následujícím dnu domů a Dr. Pye řekl, že bude trvat asi týden, než dostanou patologickou zprávu.

Požádal Margaretu, aby mu zavolala příští sobotu do nemocnice.

Naplánoval jsem si, že v dalším týdnu budu lehce pracovat na farmě, ale otok na mé noze se rozrostl až k tříslům a ke spodnímu břichu. Začal jsem se nafukovat, až jsem vypadal jako kráva, která snědla příliš mnoho vojtěšky. Tlak v mém žaludku byl téměř nesnesitelný a moje noha bolela tak prudce, až jsem na ni nemohl stoupnout. Většinu času jsem strávil na pohovce a dělal jsem si starosti ohledně sklizně, kvůli které jsme se najali pomocníka, který na ní začal pracovat.

Margaret zavolala další sobotu Dr. Pyovi. Mluvil vyhybavě a řekl, že by s námi raději hovořil osobně. Dohodli jsme se, že přijdeme do jeho ordinace v úterý ráno. V pondělí byl pracovní den. Margaret a ani já jsme o tom během týdne nemluvili, ale měl jsem nepříjemný pocit ve skrytu duše, že jsem na tom daleko hůř, nebo jinak by o tom lékař mohl mluvit po telefonu.

V pondělí ráno, když jsme seděli za stolem, zazvonil telefon. Margaret vstala od stolu a odpověděla. To byl Dr. Pye.

„Rekněte Kennethovi, že zítra ráno musí být v Ottawě v jednu hodinu odpoledne, aby nastoupil na léčbu v nemocnici,“ řekl.

„Ale,“ Margaret namítla, „Zítra máme ale přijít do vaší ordinace..“

„Ne,“ lékař řekl, „Chtěl bych, abyste namísto toho přijeli do nemocnice v Ottawě. Nyní jsem ve své ordinaci a rád bych s vámi, co nejdříve mluvil.“

Margaret zavěsila telefon a otočila se ke mně. „Proč nejprve nedojíš svou večeři,“ řekla, když jsem přemýšlel o rozhovoru s lékařem, který jsem neslyšel. Avšak ztratil jsem všechnu chuť k jídlu. Zavrtěl jsem zachmuřeně hlavou a odsunul jsem nazpět svoji židli. „Měli bychom raději jet,“ řekl jsem. „Než se dostaneme do města, bude tma.“

Když jsme přijížděli podél venkovské silnice do malého městečka, které se nacházelo naproti Muskart's Lake (Muskartovu jezeru), stmívalo se. Světla v osamělých farmářských domcích se zablýskla, jako poslední proužek denního světla, který mizí z oblohy.

Dr. Pye na nás čekal ve své kanceláři. Přikývl, abychom se posadili za stůl. „Zprávy, které pro vás mám, nejsou dvakrát radostné,“ řekl; jeho tvář byla vybledlá pod tlumeným stropním světlem. „Laboratorní zpráva mi potvrdila, že bouli, kterou jsme odstranili, je rakovinového původu.“

Chvilí se odmlčel, abychom si pomalu uvědomili, co řekl. „Váš zdravotní stav se dá označit jako Hodgkinsonova nemoc...rakovina lymfatických žláz.“

Snažil se nám to sdělit opatrně, ale jak můžete slovně zjemnit rozsudek smrti? Margaretin hlas se začal chvět, když se zeptala: „Co to všechno znamená, doktore?“

„To znamená,“ řekl, když vstával od stolu a přišel až k nám, „že Kenneth nikdy nezemře jako starý muž.“

Vytáhl židli a posadil se, jako kdyby veškerá tíha celého světa byla na jeho ramenech. Cítil jsem jeho hluboký zájem, ale i jeho zklamání z toho, že není schopen nějak pomoci.

„Kolik mi zbývá ještě času, pane doktore?“ dokázal jsem se nakonec zeptat. Vydechl, jako kdyby to pro něho byla věc, o které doufal, že se na ní nezeptám. „Pár měsíců až pět let...rozhodně ne víc.“

Cesta domů byla ponurá. Když jsme se vraceli domů po staré známé silnici, nikdo z nás nepromluvil. Padesát devět let je dlouhá doba na to, abych žil v jednom domě; znal stejné sousedy a jel po stejné silnici. Jako chlapec jsem touto cestou z Cobdenu jezdil na koni a ve voze; akorát že byla z hlíny, a ne z černého asfaltu jako dnes. Když jsem vyrostl a začal chodit s Margaretou, jezdil jsem tudy tátovým autem. Byl jsem tak zamilován, že jsem nikdy moc nepřemýšlel o budoucnosti a nikdy jsem nesnil o tom, že jednoho dne zde pojedou a budu vědět, že mi zbývá pár měsíců života.

Projeli jsme zatáčkou, kde silnice odbočuje do Beachburgu a pak přes řeku do Ft. Coulonge. Vzpomněl jsem si na jednu romantickou noc před mnohými léty, když jsme se s Margaret vraceli od řeky. Plánovali jsme naše svatební datum a nezpozoroval jsem zatáčku a málem jsem vjel do příkopu. Potom jsem se snažil mít obě ruce na volantu, zatím co jsem řídil.

Projeli jsme malou osadou Forest Fall's. Dálková světla ozářila věžičku budovy United Church. Zatočili jsme ostře a přijížděli jsme se ve tmě k naší farmě. Jak známé byly pro nás tyto míle; míle, které můj otec a matka procestovali, když nás jako děti vedli do církve; míle, které jsme já a Margaret procestovali, když jsme vozili Roberta a Evelynu do církve; míle, které jsme procestovali, když jsme se v zármutku loučili s našimi nejbližšími.

Tato cesta z Cobdenu k farmě byla jako náš starý přítel a každá míle k nám mluvila vzpomínkami. Byl to nádherný a hodnotný život a pokud můj vypůjčený čas vypršel, potom jsem se měl připravit na setkání se svým Mistrem.

Měl jsem však stále naději. Možná se takto cítí všichni lidé, když je jím řečeno, že mají před sebou už jen krátkou dobu života. Nevím, možná že to byla jen moje vůle, chtít žít, že jsem byl stále naživu. Ať už to bylo cokoli, byl jsem rozhodnut, že si jen tak nelehnu a neumřu v pokoji. Pokud mě Bůh volá domů, bude muset se mnou zápasit, aby mě dokopal za nebeské brány.

Vjeli jsme na cestu k domu a Margaret šla k domu. Nádobí z večeře bylo stále na stole, které jsme tam nechali a zdálo se, jako kdyby tomu tak bylo celou věčnost. „Půjdeš dovnitř?“ zeptala se, když se ohlédla na spodním schůdku.

„Za chvíli přijdu,“ řekl jsem, „běž napřed.“

Otočila se a udělala krok zpátky k autu. „Jsi v pořádku, Kenneth?“ zeptala se se zájmem.

„Ano, jsem v pořádku,“ řekl jsem. „Chci se podívat na dobytek a pak přijdu.“

Otočila se a vešla do domu a jemně za sebou zavřela prosklené dveře. Naše velké kolie vyběhly z chléva a začaly přede mnou skákat. Jednou rukou jsem si protřel uši a šel jsem ke stodole. Moje pravá noha mě tak bolela, že jsem při chůzi takřka křičel. Zatím, co jsem seděl v autě, noha ztuhla a cítil jsem, jako kdybych chodil po rozpálených kamnech; každý krok mě bodal jako nabroušené ostří do třísel a kyčle.

Když jsem zkontroloval stodolu, obešel jsem druhou stranu domu a na chvíli jsem se zastavil, když jsem se zadíval na hřbitov, který se nacházel o kousek dál za našimi statky. V dálce stála ve své ponurosti vůči temné obloze stará budova kostela. Nad hlavou se mi třpytilo mezi stromy milióny hvězd ve svěžím vzduchu jako v posledním záchvěvu léta. V dálce jsem uslyšel slabý hlas štěkajícího psa. Všechno bylo potichu.

„Ach, můj Bože,“ modlil jsem se, „kdysi si zasáhl do mého života a uzdravil si mě. Nyní jsou moje děvčata pryč a já nemám nic, co bych ti mohl nabídnout – kromě sebe. Uzdravíš-li mě však, budu ti sloužit, jak budeš chtít. Pokud je Tvoji vůlí, abych zemřel, dovol mi zemřít rychle a bez bolesti.“

Moje babička zemřela v tomto domě na rakovinu a taky můj otec. Zdálo se, jako kdyby se kolem začalo snášet těžké ovzduší smrti.

Hvězdy se zastřely, jakmile moje oči byly plné slz. Podíval jsem se ještě jednou na starý hřbitov u kostela a pak na třpytící se hvězdy z jejich věčných důlků na vyjasněné kanadské obloze. Otočil jsem se a vešel jsem do domu. Ráno jsem odjel do Ottawy, která je vzdálena osmdesát mil, abych podstoupil léčbu v nemocnici.

Domluvili jsme se, že zůstanu u Evelyn, která učí v Ottawě. Margaret se mnou nemohla zůstat, protože se musela postarat o farmu. Bylo potřeba podojit krávy, podestlat je slámou a přivést je z pastvy a sklídit do stodoly zbývající obilí. Naštěstí jsem dokončil mláčení týden předtím a soused mi pomohl s kombajnem.

Každé ráno v pracovní den, během pěti týdnů, pro mě přijížděl řidič z Oncology Clinic a odvážel mě do General Hospital, abych podstoupil kobaltovou léčbu. Technik označil mé tělo nesmazatelnou tužkou, tak jako řezník značkuje kus mrtvého zvířecího těla, předtím než ho naporcuje. Potom nad mým tělem zavěsili přístroj a zatím, co se technik schoval za ochranný štít, kobaltové paprsky vyšlehly do mého těla. Když jsem se vrátil do Evelynina bytu, musel jsem smáčet vrchní polovinu těla ve velkém množství kukuřičného škrobu, abych seděl kůži, která byla spálená od radiace.

Po dalším týdnu jsem přijel na víkend domů. Bylo to v pátek večer, když jsme přijeli a já jsem šel rovnou do postele, zatím co jsem si dělal starosti s tím, kdo zoře pole předtím, než přijde zima. Když jsem vstal brzy ráno z postele, odrazil jsem se od postele a došoural jsem se k oknu. Nemohl jsem uvěřit svým vlastním očím. Namísto stébel obilí a ošklivých brázd jsem uviděl čerstvě zoraná pole. Otočil jsem se a uviděl jsem Margaret, jak se směje se slzami v očích. „Minulou středu,“ řekla, „celá farmářská společnost se domluvila a zorali ti to. Přijelo sem třináct traktorů a udělali to za jediný den.“

„Toto se může stát jen mezi lidmi, kteří mají rádi jeden druhého,“ pomyslel jsem si.

Kobaltová léčba byla téměř bezbolestná, ale neviděl jsem, že by se můj stav zlepšoval. Když mě nakonec dovolili, abych mohl přijet domů, nebyl jsem schopen vstát ani chodit okolo. Musel jsem mít nohu nadzdvíženou kvůli bolesti.

Boule se postupně začaly vracet. Celou zimu jsem se snažil přesvědčit sám sebe, že kobalt zastavil růst rakovinových buněk, ale kdykoliv jsem ucítil své tělo, věděl jsem, že to bylo jen zdání.

Tentokrát se hrudky začaly objevovat na tříslech; byly to jen takové malé zárodky. Avšak bujely velmi rychle. Veliká boule se začala objevovat na mé levé hrudi, těsně pod klíční kostí.

Dr. Pye mě pravidelně prohlížel, avšak řekl, že můj imunní systém vstřebal veškerý kobalt, který mohl snést. „Pokud se znovu vrátíte do nemocnice, budou vás muset léčit uraniem nebo rentgenovými paprsky,“ řekl.

V dalším roce v prosinci jsem neměl na vybranou. Musel jsem se vrátit do nemocnice v Ottawě. Přestal jsem hýbat levou ruku, kvůli bouli na levé straně hrudníku. Začali mě léčit rentgenovými paprsky. Dovolili mi, abych se na Vánoce vrátil domů, avšak začal jsem si zároveň všimnout nových oteklin po celém mém těle. Poprvé jsem si toho všiml, když jsem se holil. Malé bulky jako vysušené hrušky pod kůží se přes noc objevily na mé tváři, těsně pod mým uchem. Každé ráno, když jsem se holil, byly větší a větší, až byly veliké jako malé ořechy. Další začaly růst v mém krku a jícnu. Jedna velká boule se začala objevovat pod moji bradou kolem mého ohryzku, takže jsem potom vypadal, jako kdybych měl dvojitou bradu. Moje tvář se začala měnit a byla znetvořená a já jsem věděl, že už mi opravdu zbývá málo času, než přestanou

řádně fungovat lymfatické žlázy.

V březnu, roku 1968 jsem se vrátil k Dr. Pyovi. Zatelefonoval do Ottawy určitému specialistovi a snažil se, aby mě přijali do nemocnice. Také si uvědomil, že se blíží konec. Nemocnice byla přeplněná a lékař-specialista nám sdělil, že to bude trvat asi pár týdnů, než mě budou moci přijmout.

Jel jsem domů; byl jsem zklamán a měl jsem strach. Margaret, která se modlila denně za moje uzdravení si začala také uvědomovat, že čas utíká až příliš rychle.

„Věřím, že Bůh Kennetha uzdraví,“ řekla jedna z našich sousedek, „Vždyť to udělal i předtím.“

„Ano, Margaret,“ žena odpověděla, „ale pamatuj na to, že zápal plic je něco jiného než rakovina.“

Potom přišly deprimující zprávy. Evelynin manžel se musel přestěhovat do Pittsburghu ve Spojených státech. Chtěli jsme, aby nám byli nablízku, zatím co se dny krátily. Robertova rodina byla stále v Ottawě, ale já jsem se bál, že už Evelyn nikdy nevidím.

Řekl jsem Dr. Pyovi, že bych chtěl navštívit moji dceru v Pittsburghu, předtím než půjdu do nemocnice. Souhlasil s tím vědomím, že je to má poslední možnost a navrhl mi, že odloží nástup do nemocnice, dokud se nevrátím.

Když se jedna z našich sousedek-farmářek dozvěděla, že plánujeme cestu do Pittsburghu, řekla: „A až tam budete, doufám, že se vám naskytne příležitost, abyste mohli navštívit bohoslužbu Kathryn Kuhlmanové.“

„Co je zač?“ zeptal jsem se.

Jako odpověď na moji otázku jsem dostal knížku *Věřím v zázraky*. Měli jsme odjíždět v pátek a od úterý jsem ji celou důkladně přečetl. Byl jsem dojat – hluboce dojat. Může se stát, že by Bůh mohl uzdravit někoho, kdo je v pokročilém stádiu rakoviny? Mohlo by se to stát i mně?

V pátek brzy ráno jsme jeli do Ottawy, kde jsme se setkali s některými přáteli Evelyny, kteří nás zavezli do Pittsburghu v jejich autě. Přijeli jsme tam v sobotu a strávili jsme krásný víkend s Evelyn a její rodinou. Třebaže jsme se o tom nezmínili, ve skrytu duše jsme věděli, že to bude asi naše poslední návštěva.

V pondělí, 1. dubna, nás Evelyn zavezla do First Prestbyterian Church na večerní studium Bible, které pořádala slečna Kuhlmanová.

Shromáždění mě velmi zaujalo a pak jsem hovořil s některými, kteří chodili pravidelně. Poprosili mě, abych zůstal na zázračné shromáždění, které se mělo konat v pátek ráno. „Bůh vás může uzdravit, víte,“ jakýsi muž řekl.

Věděl jsem, že by mohl. Nevěděl jsem akorát jestli *chce*, nebo *nechce*.

„Proč tady nezůstat déle,“ Margaret mě povzbuzovala. „Evelyn bude ráda, když tě bude mít tady a můžeš odletět domů v neděli.“

Nakonec jsem souhlasil. Margaret se vrátila a já jsem zůstal u naší dcery s její rodinou. Zatím, co týden uplynul jako voda, čím dál víc jsem se obával pátečního shromáždění. Moje noha mě tak bolela, že jsem na ní nemohl stát ani pět minut. Hrudky na mé tváři a v mých kloubech mě začaly bolet. Věděl jsem, že tohle je má poslední šance.

Modlil jsem se. Jen Bůh ví, jak jsem se zoufale modlil. V pátek ráno mě Evelyn zavolala ke snídani, ale já jsem to odmítl. „Nebudeš jíst?“ zeptala se.

„Ne, četl jsem v mé Bibli, že když se jednalo o složitý případ, pokud jde o uzdravení, byla při tom nezbytná modlitba a půst (Matouš 17:14-21). Dnes ráno se budu postit a modlit k Bohu, aby mě uzdravil.“

Evelyn mě položila ruku kolem pasu. „Jsem si jistá, že tě uzdraví, tati. Pokud tě miluje tak jako já, potom, jak by ti nepomohl, než že by tě uzdravil.“

Přijeli jsme tam brzy, protože nás varovali, že na schodech staré Carnegieho Hall stojí vždy dost velké davy lidí. „Jak tam však vyjdu po této noze?“ Když jsme šli po schodech nahoru a zařadili jsme se do zadní části kruhu lidí, který se rozrůstal a tlačil se kolem dveří, divil jsem se, zda-li to zvládnou. „Myslím si, že to asi nezvládnou, dokud si nesesednu.“ řekl jsem.

Byl jsem dojat přátelstvím zcela cizích lidí, kteří se shromáždili okolo dveří. Když zjistili, že jsem z Kanady, někteří z nich přišli ke mně a začali jsme spolu mluvit. Potom se stala ta nejzvláštnější věc, kterou jsem vůbec nepředpokládal. Jakási žena, kterou jsem vůbec neznal, mi řekla: „Vy máte rakovinu, že?“

Byl jsem udiven, ale pomyslel jsem si, že si mohla všimnout mých boulí na tváři, nebo možná mluvila s někým, kdo byl na vyučování v pondělí večer. Předtím než jsem se stačil zeptat, uchopila moji ruku a začala se modlit. Začal jsem se stydět a cítil jsem se divně. Avšak, když se modlila dál, sklonil jsem hlavu a řekl jsem ze srdce: „Jsem tvůj, Pane, dělej si se mnou, co chceš.“

Prožil jsem zvláštní pocit velkého mrazení, které začalo procházet mým tělem. Modlitba skončila a ta žena mi jednoduše řekla: „Vím, že vás Bůh uzdraví.“ Začal jsem jí děkovat za její povzbuzení, ale ztratila se mezi lidmi.

Otočil jsem se k Evelyn, přesto že jsem se trochu styděl za to, co se stalo, když jsem si najednou začal uvědomovat, že bolest z mé pravé nohy zmizela. Bylo to pryč. Vzpomněl jsem si na jednoho lékaře-specialistu, který mě v Ottawě řekl: „Kdybychom mohli uzdravit jen samotnou rakovinu, noha by vás přestala bolet sama od sebe.“

Snažil jsem se mluvit, ale byl jsem schopen akorát koktat. Evelyniny oči byly zaslzené. Nevěděla nic o tom, co se dělo v mém těle, ale mohla vidět radost v mých očích.

Zbývající čas jsem strávil bez jediného pocitu bolesti. Když se otevřely dveře, vešli jsme s davem dovnitř a hned jsme se v posluchárně posadili.

Byli jsme obklopeni vřelou vřavou; nebylo to hlasité, ale byl to druh hluku, který vám dává pocit, že někam patříte. Shromáždění začalo a já jsem pocítil Boží moc a přítomnost.

Jedna z pracovnic ke mně přišla a řekla něžně: „Vy jste z Kanady, že?“

„Ano,“ odpověděl jsem, zatím co jsem se domníval, že jí to někteří lidé řekli na schodech.

„Jak se cítíte?“ zeptala se.

Řekl jsem. „Bolest z mé nohy zmizela,“ řekl jsem. „Mám dojem, že se mi něco stalo; jsem si *jistý* tím, že se něco stalo!“ Poslala mě na pódium, kde mě představila publiku. Slečna Kuhlmanová se mě v rychlosti zeptala na to, co se mi stalo a pak mi řekla, abych se vrátil domů a nechal si uzdravení potvrdit lékařem. Vztáhla na mě svoji ruku a jemně položila svoji ruku na mé rameno a začala se modlit. Najednou jsem pocítil teplo přemáhající moci Ducha svatého. „Pomyslel jsem si: „Nyní asi spadnu přede všemi těmito lidmi.“ Vzpíral jsem se tomu a snažil jsem se udržet na nohách, ale nepomohlo mi to. Snažil jsem se vstát, ale nebyl jsem schopen, zatím co jsem ležel na podlaze a pak jsem uslyšel tak zřetelný hlas, který říkal: „Jsi uzdraven, Kenethe Mayi.“

„Já vím, že jsem,“ odpověděl jsem nahlas. „Byl jsem uzdraven za dveřmi.“ A pak jsem vstal a odešel z pódia jako zdravý muž. Boule byly pryč. Bolest byla pryč. Uvědomil jsem si, jak se otok začíná ztrácet z mé nohy. Byl jsem uzdraven.

Vrátil jsem se zpátky do sálu a stál jsem opřený o zeď, zatím co ze mě lila voda, jako kdybych hodinu sekal trávu v horkém slunečním dni. Potom jsem se začal třást. Dřepl jsem si naproti zdi a snažil jsem se ovládat své tělo, protože jsem se třásl, jako kdybych měl setřást ze sebe celou budovu. Nakonec to polevilo a vrátil jsem se na své sedadlo vedle Evelyn.

Po většinu soboty jsem se převaloval a třásl se na posteli v obývacím pokoji Evelyny. Voda se doslova lila z pórů moji kůže. Musel jsem dvakrát vstát a vyměnit si šaty, protože byly tak mokré, že z nich ustavičně tekla voda.

V neděli mě posadili do letadla na Ottawu. Mé oči byly tak zaslzené, až se Evelyn začala bát, že nebudu schopen vidět, ale ujistil jsem ji, že je se mnou všechno v pořádku. Nevěděl jsem, co se dělo, ale byl jsem přesvědčen, že se to týkalo mého uzdravení.

Margaret na mě čekala na letišti a pak jsme jeli do Forester's Falls.

Za tři týdny jsem musel splnit dohodu z kliniky, že nastoupím do nemocnice. Margaret a já jsme věděli, že v mém těle nastaly závažné změny, ale specialistovi jsme neřekli vůbec nic. Věděl jsem, že nakonec zjistí, že se boule ztratily a že zmizel otok z moji pravé nohy.

Při další prohlídce jsem se vrátil do čekárny. „Rád bych, kdybyste tady chvíli počkal, než vás prohlédne ještě jeden lékař,“ první lékař řekl.

Souhlasil jsem a počkal jsem, až všichni pacienti odešli a znovu jsem vstoupil do ordinace. Druhý lékař mě velmi důkladně prohlédl a pak se otočil a dívali se jeden na druhého.

„Co bych měl najít?“ zeptal se a bylo vidět, že byl na rozpacích.

Přerušil jsem ho a zeptal jsem se: „Co jste *našel*, pane doktore?“ Zavrtěl hlavou. „Nic,“ řekl a vyšel ven.

„Pokud přijedete další měsíc, necháme vás prohlédnout naším hlavním specialistou,“ lékař řekl a bylo vidět, že je zmaten. „Přesto si myslím, že nyní můžete na chvíli zapomenout na to, že půjdete do nemocnice.“

„Co to znamená?“ zeptal jsem se.

„Nic vám nemohu říct, dokud vás další lékař neprohlédne,“ řekl. „kromě toho si myslím, že je příliš brzy na to, abychom potvrdili s určitostí diagnózu vašeho (nynějšího) zdravotního stavu.“

O měsíc později jsem přijel na moji poslední návštěvu do Oncology Clinic. Hlavní specialista mě prohlédl a když skončil, řekl jsem: „Co jste zjistil, pane doktore?“

Tak jako první lékař se na mě divně podíval a řekl: „Nic!“ To je všechno, co řekl.

Oblékl jsem se a vrátil jsem se do čekárny, kde na mě čekala Margaret. Po určité chvíli se objevil lékař a šel přímo k Margaret. Byl to muž mála slov – velmi mála slov. Podíval se jí zpráma do očí a řekl: „Je to velmi zdravý muž.“ Zavrtěl

hlavou a zopakoval to, jako kdyby tomu sám nemohl uvěřit, „... je naprosto zdrav.“

Margaretin obličej zářil a její oči byly zvlhlé slzami. „To je zázrak, pane doktore!“ řekla.

Odmlčel se na chvíli a potom řekl: „Ano, to tedy je,“ zavrtěl hlavou a vrátil se nazpět lítacími dveřmi do Oncology Clinic.

Letní slunce začalo právě zapadat za vrcholky výběžků hor v naší rodné Kanadě. Míle ubíhaly, zatím co jsme byli oba ponořeni ve svých myšlenkách. Trvalo to dlouho, než jsem si všiml úžasné krásy kanadského západu slunce.

Když slunce zmizelo za obzor a šero se rozprostřelo nad krajinou, otočil jsem se k Margaret a řekl jsem: „Není Bůh dobrý?“

„Ano, On je všechno,“ odpověděla, i když byla stále zaujatá svými myšlenkami.

Vjeli jsme do hlubší tmy. Před námi a nad námi jsem mohl vidět, jak se začínají třpytit první večerní hvězdy a směrem k severu byl vidět třpyt severní polární záře.

„Myslím si, že zítra vstanu velmi brzo a pomohu ti s dojením,“ řekl jsem. „Je nesmysl, aby zdravý muž vstával tak pozdě, když je nutné udělat tolik práce.“

Margaret se ke mně naklonila a dotkla se mé ruky. Pocítil jsem její lásku, zatím co se tiše smála. „Kromě toho,“ řekl jsem, „měl bych změnit pozorování západu slunce.“

„Budeme ho sledovat společně,“ Margaret řekla. „Bude dobré, když přivítáme nový den.“

Z Ruska k lásce

Ritva Romanovská

Ritva Romanovská se narodila ve Finsku. V roce 1953 přijela do Spojených států se svým manželem, Arkádem, bývalým důstojníkem ruské armády, který nyní pracuje jako automechanik v jižní Kalifornii. Vystudovala hudbu na Helsinsk` s Conservatory a je oddanou katoličkou. Jsou to rodiče deseti dětí a žijí v Tarzaně, v předměstí Los Angeles.

Byl březen roku 1945 ve Finsku a v Helsinkách byl slyšet jásot a v ovzduší byla cítit vůně přicházejícího léta. Válka, která trvala tak dlouho, konečně skončila. Děvčata v naší misijní střední škole si rozdělila volný čas na to, aby svědčila o Kristu na ulici a na to, aby prováděla dívčí vylomeniny.

Avšak nebylo to tak veselé v ostatní čtvrtích. Stovky unavených a ustaraných mužů se vracely z války, nebo byly propuštěni z vězeňských táborů a armády. Nebyla práce a mnozí z nich žili zoufalými životy v nových katakombách ve sklepech kostelů.

Po závěrečných zkouškách ve škole jsem navštívila svoji pratetu, která slavila sedmdesáté páté narozeniny a byla jsem představena Arkádovi, mladému ruskému důstojníkovi, který padl do zajetí a bojoval proti komunismu a začal pomáhat Finům s jejich antikomunistickou propagandou v rozhlase. Byl jedním z prvních obětí války a byl záhadně umístěn na nesprávné místo do cizí země.

Žili jsme ve stejné čtvrti a začali jsme se denně setkávat. Byla jsem věřící, zatím co on byl ze světa, avšak přesto nás něco k sobě přitahovalo a na podzim, předtím než jsem začala chodit do Helsink` s Conservatory, abych tam studovala hlas a klavír, oznámili jsme naše zasnuby. O devět měsíců později jsme byli oddáni před luteránským a pravoslavným knězem, ačkoli ani jeden z nich nechtěl s druhým mluvit, kromě svých úředních povinností – přesto oba dva tvrdili, že milují stejného Ježíše.

Politické časy se pro malé Finsko neustále zhoršovaly. Stalinovi agenti byli v každém městě a komunismus se snažil mít navrch. Naši sousedi zmizeli během noci, když je komunisti přijeli v noci zavřít do vězení. Arkády mě varoval, že by se nám to mohlo stát kdykoliv.

Potom se to taky stalo. Přišli pro Arkáda jednou večer, když jsem připravovala koupel pro naše nově narozené dítě. Přesto se mu podařilo dramaticky uniknout a utekli jsme v tu noc na naší dlouhou cestu ke svobodě a nakonec do Ameriky. Avšak prvních sedmnáct měsíců jsme se museli skrývat v podzemí, pak jsme utekli do Švédska a nakonec po ztroskotání lodi u anglickém kanálu jsme se museli vylodit v Irsku. Trvalo to pak šest let, než jsme konečně dorazili k břehům svobodné Ameriky.

Pouhá politická svoboda nás však neosvobodila od otroctví v diktatuře hříchu a nás samotných. Nyní jsme měli čtyři

chlapce a žili jsme ve stísněném pronajatém bytě v New Yorku. Arkády uslyšel o příležitosti stát se automechanikem v Los Angeles. Jeli jsme tedy přes celé Spojené státy, abychom našli svobodu, o které jsme tak dlouho snili.

Vzpomněla jsem si na své první krůčky v misijní škole a ten úžasný pocit jsem znovu prožila, když jsem poklekla na výzvu během evangelizačního shromáždění a přijala jsem Krista jako svého osobního Spasitele. Vzpomněla jsem si na tyto pocity při modlitebních večerních shromážděních, která jsem navštěvovala, tak rovněž jako i na nedělním shromáždění. Myslela jsem si, že když se navrátím k organizovanému náboženství, poskytne mi to uvolnění, které jsem potřebovala.

Když jsem byla v Irsku, chodila jsem na katolické bohoslužby. Navštěvovala jsem finské i ruské pravoslavné církve v Americe, avšak neuspokojovalo mě to. Protože jsem byla zklamaná z toho, že se mi nepodařilo najít církev z těchto dosavadních církví, kam jsem chodila, stala jsem se členkou římskokatolické církve v Los Angeles.

Potom se stala tragédie. Arkády havaroval v autě a jednu nohu měl v sádře šest měsíců. Z toho mu zůstalo nepohyblivé koleno. Byl příliš zmrzačený a nemohl pokračovat ve své práci. Vzdal se své práce automechanika a koupil v Los Angeles bar. Bar brzy finančně zbankrotoval, tak že nám nezůstalo nic, kromě pár přátel-pivařů, kteří z našeho domu udělali doupě pro odporné večírky a setkání homosexuálů. Byla jsem na tom z fyzického i duševního hlediska velmi špatně.

Pak se nám narodilo deváté dítě. Bylo to v roce 1961, a když jsem se vrátila z nemocnice, věděla jsem, že se mnou něco není v pořádku. Dali mi injekci do páteře, což nějakým způsobem ovlivnilo celý můj nervový systém. Byla jsem nervově poničená.

Rok předtím, když se nám narodilo osmé dítě, moje páteř byla náhodně poškozena po umrtvení páteře. Nakonec jsem se zotavila, ale druhé umrtvení páteře prostřednictvím anestetických prostředků obnovilo můj stav s doprovázejícími příznaky: nesnesitelnou bolestí a bolením hlavy, závratěmi, přechodnou ztrátou zraku, ztrátou paměti a zároveň depresí. Bylo to, jako kdyby se barevný svět proměnil v černou a bílou.

Byla jsem vždy zdravou a silnou ženou. Mé skandinávské rodinné zázemí mi nedávalo moc na vybranou, aby se ze mě stala nemocná hospodyně, která je obklopena v celém domě malými dětmi. Milovala jsem své děti a každý den jsem je energicky povzbuzovala.

Ale nyní jsem se bála, aby přišlo ráno a bezdůvodně jsem křičela po celý den. Začaly mě pronásledovat myšlenky na smrt.

Gynekolog mě poslal k odbornému lékaři na interní kliniku, který mě zase poslal k neurologovi, který mě řekl, abych šla k psychiatrovi. Naládovali mě léky, ale nic nepomohlo. Zdálo se, že léky moc nezapůsobily, i když jsem je užívala po hrstech jedné ruky.

Potom jsem zkusila likér. Třebaže jsem nikdy nepila, nyní jsem začala pít, když Arkády odešel z domu. Když starší děti přišly ze školy domů, nebyla jsem schopna jim s ničím pomoci a nikdo mě nevaroval před tím, že když smíchám alkohol s léky, které utišují, nebo jsou proti depresi, může to mít osudné následky. Netrvalo dlouho a vypadala jsem hrozně, pokud jde o moji postavu.

Večer za večerem jsem ležela na pohovce a sledovala Arkádyho, jak přichází z práce a váže si kolem pasu zástěru, aby začal vařit večeři. V domě bylo všechno zničené a děti potřebovaly, aby si jich někdo všiml, protože ode mne nic nedostaly během dne.

Pět dětí, kterým bylo méně než šest let by vyzkoušely trpělivost kdejakého muže. Arkády však byl tím nejlaskavějším, nejjemnějším mužem, kterého jsem viděla. Měla jsem často pocit, jestli jeho disciplinovaná trpělivost byla výsledkem dlouhých let, které strávil v ruské armádě jako důstojník a další léta ve finském vězení.

Bylo nemožné, abych Arkádovy pomáhala. Všechno, co jsem mohla dělat, bylo ležet na pohovce a sledovat ho se strnulým pohledem, když mění plínky malým dětem a umývá nádobí. Naše peníze na léky jsme utratili a levné víno bylo mým veškerým léčebným prostředkem, který jsem si mohla dovolit.

Dobří přátelé mi přinesli vodu z Lurd, abych se napila v naději, že bude moje nemocná páteř uzdravena z revmatu, který se v ní usadil nebo možná z mé cukrovky. Ale nic se nestalo. Navštívila jsem dokonce katolického kněze, který měl dary uzdravování, ale asi to nebyla pravá chvíle pro Boha, aby mě uzdravil.

Prodali jsme dům a přestěhovali jsme se na venkov a na chvíli se mi zdálo, že se můj zdravotní stav lepší, avšak bolest a deprese se ustavičně vracely. Jak jsem si přála, abych byla mrtvá! Měla jsem dojem, že Bůh slyší každou moji modlitbu, ale jen ne tuto. Přesto jsem si uvědomila, že Bůh chce, abych s ním měla užší vztah a potom mě uzdraví.

Přestěhovali jsme se nazpět do Los Angeles. Věděla jsem, že musím najít něco, co by mě vrátilo radost ze života. Nemohla jsem takto pokračovat dál. Sebevražda pro mě byla přitažlivější, než dožít se dalšího rána.

Myslela jsem si, že kdybych odešla z domu, zapálilo by to ve mně jiskřičku k životu. Avšak žít a pohybovat se mimo náš dům bylo mojí každodenní povinností. Los Angeles bývalo takové nádherné město, ale v první den, kdy jsem byla venku, se mi zdálo, že bylo tmavé a zatažené jako všechno v mém životě.

Prošla jsem skrze tržiště a bezděčně jsem uchopila jednu knížku z police, která měla název *Don't Tell It to any Man* (*Neříkej to žádnému muži*), od Adély Rogers sv. Johns... možná tohle pomůže. Něco mě nutilo, abych se podívala kolik mám v peněžence peněz. Nemohla jsem si dovolit ji koupit, ale alespoň to pomáhalo, aby moje mysl se nezaměstnávala sebou samotnou.

Nicméně, když jsem viděla stránky této knížky, nemohla jsem ji jen tak odložit stranou. Kdyby se jen Bůh mohl znovu dotknout mého života, zamyslela jsem se. Když jsem ji dolistovala, poznala jsem jednu věc: Ježíš Kristus je jedinou možnou „Cestou“ pro můj život.

Obnovila jsem své sliby ke katolické církvi a snažila jsem se pravidelně navštěvovat mši. Můj zdravotní stav se však neustále zhoršoval. Bolest začínala na spodu moji páteře a probíhala přes má ramena a do zátylku kolem hlavy. Jediným způsobem, jak jsem se mohla pohybovat okolo domu, bylo v ohnuté poloze.

Trápení bylo čím dál horší. Potom jsem zjistila, že jsem znovu otěhotněla. Vykřikla jsem: „Další dítě nezvládnou,“ avšak narodilo se další. Byly vlastně dvě. Když mi lékař řekl, že mám dvojčata, téměř jsem se zhroutila. Deprese se vrátila a já jsem si uvědomila, že jsem na začátku děsivé budoucnosti.

Děti se narodily v září roku 1967 po těžkém čtrnáctihodinovém porodu. Jedno z nich však zemřelo při narození. Prosila jsem naléhavě lékaře, aby mi nedávali další anestetika na páteř, avšak protože jsem byla láskyplný pacient, na má varovná slova nikdo nebral ohled a anestetika pro páteř mě byla znovu podána. Když jsem se vrátila domů z nemocnice, prudká bolest v páteři se znovu vrátila. Lékaři mi řekli, abych zůstala doma a měla hojné pohodlí. Předepsali mě odpočívat, i když věděli, že jsem měla deset dětí....

Nebyl to moc pěkný obrázek. Byli jsme cizinci v cizí zemi. Ani jeden z nás neuměl mluvit plynule. Arkády zápasil s tím, aby přinesl domů dost peněz, abychom mohli mít střechu nad hlavou a mohli si koupit jídlo. Moje tělo bylo unaveno prudkou bolestí, když jsem se snažila bezvýsledně vydrápat z černého zajetí deprese. Pocítila jsem dokonce, že mě Bůh opustil. Co jsem mohla dělat? Kam jsem měla jít?

Zatím, co jsem jednoho odpoledne ležela na gauči a křičela bolestmi, zazvonil telefon. Byla to překrásná velšská paní, paní Ivy Thompsonová, se kterou jsem se dříve seznámila. Chtěla se u nás zastavit, aby se mohla podívat na děti.

Vzpomněla jsem si, že trpěla sklerózou multipleks, ale když vešla do našeho domu, byla úplně jinou ženou. Vypadala nádherně – o dvacet let mladší.

„Co se vám stalo?“ vykřikla jsem.

„Uvěřila jsem v Ježíše a On mě uzdravil,“ řekla jednoduše, zatím co se usmívala. „Zpívám nyní v pěveckém sboru Kathryn Kuhlmanové v Auditorium Shrine. Proč se mnou nezajdete na další shromáždění?“

Dotklo se mě, jaký měla o mě zájem, ale daleko méně to, že bych měla navštívit uzdravovací shromáždění.

„Víte, já jsem katolička,“ řekla jsem. „Nikdy nedovolím, aby na mě někdo vzkládal ruce, kdo není katolík.“

Uvažovala jsem o tomto pozvání dva měsíce. Potom, jednoho deštivého a pak slunečného rána v listopadu, jsem vstala, abych byla ráno na mši. Vrátila jsem se právě domů, když paní Thompsonová zavolala.

„Slečna Kuhlmanová je dnes v Auditorium Shrine. Budeme odcházet o půl dvanácté dopoledne. Nepůjdete s námi?“

„Ne, Ivy,“ řekla jsem, já se nezajímám o takové věci. Nevěřím takovému typu věcí. Kromě toho, přší.“

„Nesmysl,“ řekla, „přijďte. Připravovala jsem vás na tuto chvíli.“ Později jsem zjistila, že to znamenalo, že se za mě modlila.

Nakonec jsem ze zdvořilosti souhlasila. Záda mě hrozně bolela a byla jsem ráda, že jsem se na příští den objednala u lékaře. Nasedla jsem však do svého auta a jela jsem k Thompsonovým. Čekali na mě, když jsem vyjela na cestu k jejich garáži.

V bolestech jsem se nasoukala na zadní sedadlo a jeli jsem přes celé město do posluchárny. Když jsme jeli rychle po holywoodské dálnici, pneumatiky automobilu začaly zpívat na mokřím podkladu; paní Thompsonová si také začala tiše zpívat. Poslouchala jsem její slova: „Duch Boha živého....“

Začala jsem si s nimi pobrukovat, když tu najednou jsem pocítila divné mrazení v mých zádech. Bylo to záhadné štípání, které začalo v mé hlavě a proběhlo mojí páteří. Potom jsem v mé páteři uslyšela praskavé zvuky.

Trochu mě to vylekalo a zmátlo. Podívala jsem se, zda-li si Thompsonovi něčeho nevšimli, protože paní Thompsonová zpívala dále, zatím co děšť bubnoval o přední sklo auta.

S velkou opatrností jsem se posadila dozadu a zavřela své oči. Něco se určitě dotklo mého těla – něco nadpřirozeného.

Bolest byla pryč. Úplně zmizela. Zvenčí vypadalo všechno stejně, ale uvnitř jsem pocítila, jako kdybych byla zcela jiný člověk. Nevěděla jsem, jak si to vysvětlit, ale to byl jen začátek dalších pozoruhodných událostí, kterým bych asi těžko někdy uvěřila.

Vyjeli jsme z dálnice a objeli jsme dva bloky domů, až jsme přijeli před velkou Auditorium Shrine. Pan Thompson nás nechal vystoupit a jel zaparkovat auto. Paní Thompsonová prošla bočními dveřmi k pěveckému sboru a řekla jsem jí, že se s ní setkám před posluchárnou, až shromáždění skončí.

Protože neustále přšelo a přední dveře byly otevřené, vešla jsem dovnitř. Nemohla jsem nepřehlédnout velikost a krásu veliké posluchárny. Lidé do ní utíkali po stovkách a snažili se dostat na ta nejlepší místa. Stála jsem ve velkém předzáhlaví a dívala jsem se okolo na napjaté tváře těch, kteří přišli z deště a pospíchali malými chodbičkami do hlavního hlediště.

Šla jsem za nimi a vešla jsem do hlavní vstupní chodby. Udělala jsem jeden nebo dva kroky do nádherné posluchárny, když jsem najednou znovu pocítila divné mrazení, které mnou prošlo. Začaly se mi podlamovat nohy. Neomdlela jsem. Byla jsem zcela při vědomí, ale nemohla jsem tomu odolat. Předtím než jsem se stačila něčeho chytit, byla jsem na svých kolenou v uličce.

„Nebesa! Co se to se mnou děje?“ zeptala jsem se nahlas sama sebe. Lidé za mnou utíkali, aby obsadili posledních pár míst, které doposud v přední části posluchárny nebyly obsazené. Asi si mysleli, že se modlím, ale já jsem nemohla vstát. Zachytila jsem se opěrátkem u jednoho sedadla a postavila jsem se na nohy, i když jsem se stále třásla. Uvaděč ke mně přišel a já jsem ho požádala, kdybych si mohla sednout na jedno ze sedadel v části, které bylo oddělené provázekem.

„Nevím, co se mi stalo,“ řekla jsem mu. „Nohy mě najednou přestaly poslouchat a spadla jsem dopředu.“

Našla jsem si sedadlo a odpočívala jsem, dokud nezačalo shromáždění a snažila jsem se porozumět tomu, co se změnilo v mém životě a těle. Nejprve ten divný pocit v autě a potom tohle.

Kathryn Kuhlmanová zavolala, aby přišlo dopředu šest mladých příslušníků námořní pěchoty, aby jim lidé zatleskali. Mnozí z nás jsme stáli na balkóně a dívali se, jak se za ně modlí. Spadli na podlahu a já jsem si pomyslela: „Jaký je to druh hypnotismu?“

Najednou se mé nohy prohnuly a zhroutila jsem se dozadu na sedadlo. Snažila jsem se znovu vstát, ale svaly v mých nohách odmítly poslušnost. „Co je tohle?“ Ptala jsem neustále sama sebe; moje mysl byla zmatená, když jsem se snažila vypořádat s tím, co se stalo.

Shromáždění pokračovalo a ona začala kázat. „Tohle je rouhání,“ řekla jsem si. „Jak může tady ta žena tvrdit, že skrze ní mluví Bůh? Není přece kněz. Není ani jeptiška.“

Na konci kázání, když nás poprosila, abychom sklonili své hlavy, poslechla jsem. „Duch svatý je zde a On vám dá touhy vašeho srdce, pokud ho o to poprosíte v Ježíšově jménu,“ řekla. „Řekněte mu vaši prosbu.“

Myslela jsem si, že nejméně, co pro to mohu udělat, je spolupracovat. Položila jsem si ruce na tvář a pak se to stalo. Najednou jsem si začala uvědomovat skutečnou přítomnost Ježíše Krista, který stál přede mnou. Bylo to tak mocné, že jsem chtěla zvednout svoji ruku nebo kouknout se skrze prsty. Věděla jsem, že stojí přímo přede mnou.

Myšlenky začaly proudit moji myslí jako auta na dálnici. „Za co se mám modlit? Co chce, abych řekla? Jaká je největší potřeba v mém životě?“ Otevřela jsem ústa a neočekávaně ze mě vyšly slova: „Odpusť mi mé hříchy.“

Než jsem je stačila dořít, tak jsem pocítila, že jsem doslova zaplavena Boží láskou. Bylo to, jako kdyby mě někdo vykoupal a pokřtil v Jeho lásce.

Pak jsem začala plakat. Neplakala jsem jen tak, že mi ukápla slzička. Měla jsem pořád ruce na mé tváři a slzy mě tekly proudem skrze prsty. Věděla jsem, že musím přijít dopředu před publikum a říct Kathryn Kuhlmanové, že se mi stala úžasná věc.

Znovu se mi do cesty připltl uvaděč. „Byla jste uzdravena?“ zeptal se. Byla jsem tak uchválena tímto duchovním zážitkem, až jsem úplně zapomněla na to, co se mi stalo v autě. „Nebyla,“ odpověděla jsem, „chci jen slečna Kuhlmanová říct o tomto nádherném pocitu v mém srdci.“

Uvaděč si bezpochyby myslel, že jsem blázen. Navrhl mi laskavě, abych se vrátila na sedadlo a počkala, dokud neskončí shromáždění. Ale já jsem nevydržela sedět a pokusila jsem se dvakrát dostat dopředu. Pokaždé mi v tom zabránili.

Nakonec slečna Kuhlmanová dala výzvu k pokání a z uliček běželi lidé k pódiu. „Toto je má šance,“ pomyslela jsem si a připojila jsem se k procesí, které směřovalo dopředu.

Zavedli nás do boční místnosti a po shromáždění k nám osobně přišla slečna Kuhlmanová. „Nyní mám příležitost jí to říct,“ pomyslela jsem si. Avšak místo toho jsem se stáhla dozadu daleko ode dveří. Potom přišla chvíle, kdy slečna Kuhlmanová řekla: „Je jeden zázrak, který je větší než uzdravení fyzického těla: je to duchovní uzdravení duše. Ježíš řekl: ‚Musíte se znovuzrodit.‘ Věc, kterou máme všichni společnou, je první narození (narození z těla), ale abychom se

narodili z Ducha, musíme přijmout to, co Ježíš Kristus udělal pro nás na kříži.“

Najednou jsem dostala strach. Otevřela jsem bezmyšlenkovitě zadní dveře a udělala jsem si cestu skrze zástup na ulici.

„Měla jsem zůstat,“ pomyslela jsem si, ale mé nohy mě nesly dál od místa, kam jsem přišla.

Thompsonovi si pro mě přišli před posluchárnu a vydali jsme se na dlouhou cestu přes město. Chtěli vědět všechno o mém „mrazení“ a řekla jsem jim také o mém strachu, když se za mě slečna Kuhlmanová chtěla pomodlit. Když jsme přijeli k jejich domu, paní Thompsonová mě pozvala na návštěvu. Když jsme vešli do domu, otočila se ke mně a řekla:

„Ritvo, dovolíš mi, abych se za tebe pomodlila.“

Podívala jsem se nahoru a uviděla jsem, jak přichází ke mně a vkládá ruce na moji hlavu.

„Ne!“ vykřikla jsem, když jsem vyskočila na nohy. „Ne!“ A doslova jsem utekla dolů po schodech z jejich domu do auta a urychleně jsem vyjela na ulici.

Začala jsem toho velmi litovat. „To byla ale ubohost, jak jsem se zachovala ke své přítelkyni,“ napomenula jsem se, obzvláště po tomto nádherném zážitku ve Shrine.“ Avšak vydala jsem se na cestu domů.

V mé mysli jsem začala vzpomínat na očisťující štípání, které proběhlo mým tělem na balkóně ve Shrine a které mi patřilo. Najednou jsem si vzpomněla na úžasnou píseň chvály a uctívání, která začala vycházet z mého srdce.

Začala jsem zpívat. Třebaže jsem často zpívala v moji rodné finštině, tentokrát jsem ale slovům a hudbě nerozuměla. Byl to zvláštní, neznámý jazyk. Neměla jsem vůbec ponětí o tom, co zpívám, ale věděla jsem, že to byla píseň chvály a nechtěla jsem se zastavit. Jela jsem dolů po ulici a zpívala jsem z celého srdce, ale dovolila jsem Duchu svatému, aby mi dával námět k melodii a k textu písně.

Zastavila jsem se na trhu, abych koupila chleba a mléko pro děti, avšak nebyla jsem schopná ovládnout nepopsatelné štěstí, které jsem prožívala. Vrátila jsem se do auta a začala jsem znovu zpívat v tomto zvláštním a neznámém jazyce. Bylo to tak nádherné.

„Co řeknu Arkádovy a dětem?“ až zastavím před domem. „Vždyť ani nevím, co se mi stalo. Jak jim to řeknu?“

Rozhodla jsem se, že neřeknu nic. „Pokud to je skutečné,“ zamyslela jsem se, „stejně to brzy zjistí. Pokud ne, potom ze sebe před nimi neudělám blázna.“

Nemusela jsem čekat dlouho, abych to zjistila. Děti mi to řekly, jakmile jsem vkročila do domu. „Mami, něco se ti stalo. Tvé oči – jiskří.“

Zohnula jsem se a přitáhla jsem si je k sobě. Jak úžasné to bylo, že jsem byla schopna se znovu ohýbat a necítit při tom žádnou bolest! Jak nádherné to bylo prožívat radost, která vycházela z jejich srdcí ke mně! Jak nádherné bylo, znovu být čilá!

Neuplynulo mnoho dní, než se mě Arkády tiše zeptal: „Ritvo, co se to s tebou stalo.“

„Všiml sis?“ řekla jsem.

„Nemohu si pomoci, ale všiml jsem si. Jsi zdravá. Ba co víc, jsi šťastná. Co se ti stalo?“

Na to jsem právě čekala a v ten večer jsem se s tím vším svěřila z celého srdce svému laskavému a vlídnému manželovi.

„Něco se změnilo,“ řekla jsem. „Byla jsem uzdravena. Nejen, že zmizela bolest z mých zad, ale zmizelo i revma. Poslední lékařská kontrola potvrdila, že se ztratila i cukrovka. Arkády, a nemám už žádnou depresi. Uvědomuješ si, že jsem ani jednou nekřičela od neděle?“ Něco zamumlal, i když bylo vidět, že má zvlhlé oči.

„Kromě toho,“ jsem řekla, „Přestala jsem brát léky. Nic jsem si nevzala, ani dokonce aspirin, od toho dne a ani jsem se nenapila žádného alkoholu.“

„Vím,“ usmál se vlídně. „Vím.“

Arkádyho prostředí, z kterého pocházel, bylo jiné než moje. Narodil se ve Varšavě v Polsku, ale když byl ještě dítě, přestěhovali se do Minska v Bělorusku. Když mu bylo třináct let, jeho rodiče zavřeli do koncentračního tábora, z kterého se už nikdy nevrátili. On a jeho bratři a setry byli nuceni, aby žebřili na ulicích o kousek chleba, dokud si nenašel zaměstnání, když dokončil střední školu.

Protože vyrůstal v komunistickém režimu, pohrdal vždy církví a organizovaným náboženstvím. Jeho otec byl velmi zarputilým ateistou, který se zapojoval do veřejných debat s ruskými kněžími během carského režimu. Poté, když odjel z Irsku, sympatizoval s katolickou církví, ale nikdy nenaznačil, že by se k ní chtěl připojit, proto jsem se obávala, že se bude chovat nepřátelsky vůči jakémukoliv novému „druhu“ víry v Boha. Avšak, když si všiml změny, která se stala v mém těle a životě, začal se zajímat.

Stalo se ještě něco jiného. Poprvé v mém životě jsem začala mít velikou touhu číst moji Bibli. Nemohla jsem se jí nasytit. Když jsem dala děti spát do postele, četla jsem ji někdy až do noci a častokrát jsem se vzbudila ve dvě nebo ve tři hodiny ráno a vstala jsem a četla ji a modlila se. Nabrala jsem nekonečnou energii a sílu. Byla to úžasná proměna.

Paní Thompsonová mě poprosila, abych napsala slečně Kathryn Kuhlmanové a řekla jí o tom, co se mi stalo. Měla jsem proti tomu námitky: „Dostává milióny dopisů od různých lidí. Myslím si, že jí to nebude zajímat.“

Avšak paní Thompsonová byla ve svém naléhání obdivuhodně vytrvalá a o měsíc později jsem napsala slečně Kuhlmanové dopis.

Přesto naše problémy v rodině neskončily. Náš osmnáctiletý syn Petr, žil čtyři sta padesát mil na severu v San Rafaeli a uzavřel se proti rodině a celé společnosti.

Uplynulo pět měsíců od doby, kdy jsme o něm uslyšeli, i když jsem se od některých přátel dozvěděla, že kouří marihuanu. Věnovali jsme mnoho času za něho na modlitbách.

Dva měsíce potom, co jsem prožila v posluchárně, když jsem se modlila v mé vyhrazené době pro modlitby, vyrušil mě zvonící telefon. Byl to Petr. Z nějakého záhadného důvodu se rozhodl, že se přijede podívat na víkend domů.

Zvýšila jsem své úsilí v modlitbách a poprosila jsem Arkádyho, kdyby se mnou šel do Auditorium Shrine příští neděli. „Pokud vezmeme sebou Michaela“ (našeho nejstaršího syna), řekla jsem, „možná snad, že Petr půjde taky.“

Arkády souhlasil nejen proto, že chtěl, aby tam šel Petr, ale protože tam chtěl jít taky. Oba dva jsme věděli, že by se musel stát zázrak, aby se Petrův život změnil.

Avšak zázrak se stal předtím, než se Petr dostal domů. Stopoval za San Franciscem, když mu najednou zastavil nějaký obchodník z New Jersey a vzal ho do auta. Když Petr nastoupil, muž mu řekl, že ještě nikdy předtím nikomu nezastavil a už vůbec ne někomu, kdo byl ustrojen jako hippie. Ten muž byl křesťan a začal svědčit Petrovi o Pánu. Když pokračovali v cestě podél pobřeží mezi San Franciskem a Los Angeles, Duch svatý si použil osobní svědectví tohoto muže a předtím, než přijeli na okraj města, Petr přijal Ježíše Krista jako svého Spasitele. Když ho obchodník vysadil z auta, dal Petrovi Bibli, aby si ji chránil a aby ji četl. Petr přijel domů jako změněný člověk.

V jednu neděli v lednu roku 1967, čtyři členové naší rodiny seděli na balkóně ve velké Auditorium Shrine. Mé srdce přetévalo chválou k Bohu, ale když shromáždění začalo, slečna Kuhlmanová řekla něco, co mě šokovalo přímo na mém sedadle.

„Chtěla bych se s vámi podělit o dopis, který jsem dostala od ženy, která žije v jižní Kalifornii,“ řekla, když začala číst. „Slečno Kathryn Kuhlmanová, píšu vám opožděně dopis o tom, že jsem byla zázračně uzdravena v listopadovém shromáždění v Auditorium Shrine v Los Angeles. Jsem matka deseti dětí, katolička, je mi třicet devět let a byl jsem nemocná šest a půl roku...“

Nemohla jsem uvěřit svým uším. Byl to můj dopis. Když ho přečetla, řekla: „Nevím, zda-li je pisatelka tohoto dopisu tady, nebo ne. Pokud ano, chtěla bych, aby přišla dopředu.“

Nevím, co se stalo, ale najednou jsem byla na pódiu vedle ženy, o které jsem před dvěma měsíci prohlásila, že se rouhá. Řekla jsem: „Můj manžel je nahoře na balkóně. Pochází z Ruska. Sloužil v Rudé armádě. Myslíte, že mu může Ježíš také pomoci?“

„Určitě,“ odpověděla. „Zavolejte ho.“

„Arkády,“ zavolala jsem do mikrofону a přitom se nažila rozpoznat jeho tvář v moři stejných tváří na horním balkóně.

„Přijď, přijď.“

Za chvíli stál vedle mě a vyznával svoji víru v Krista, který změnil můj život a uzdravil mé tělo.

„Mám tam také dva syny: Petra a Michaela. Mohou také přijít k Ježíši?“ zeptala jsem se.

„No, ovšem,“ slečna Kuhlmanová odpověděla.

„Petře, Michaeli, přijďte dolů... přijďte.“ Zavolala jsem. V publiku nebylo vidět, že nikdo neměl zvlhlé oči, když mý dva synové přišli k nám na pódium. Byl to pro všechny z nás slavný den.

Od doby, když jsem prožila uzdravení na zadním sedadle v autě Thompsonových, jsem nevzala ani jednu tabletu a alkohol je pro mě už jen minulostí. Náš rodinný život je šťastnější než kdykoli předtím. Děti duchovně rostou, když čteme v našem domě Bibli a modlíme se.

Bůh je tak dobrý. Nyní vím, že nedělá žádného rozdílu, ať už je člověk Fin, Rus nebo Američan: Bůh nezná takovou věc, jako je národnost.

Muž s dvěma holemi

Harold Selby

*Kéž by si mohl ve mně najít potěšení a být Bohem, kterým jsi.
Jsi temnotou pro můj intelekt, ale sluneční září v mém srdci.*

Pan Selby vystudoval vysokou školu v Severní Iowě s aprobační všeobecného vzdělání a matematiky. Příběh začal, když on a jeho žena, Arlen, žili v malém městečku Conrad, v Iowě, s jejich dvěma adoptovanými dětmi. Harold vyučoval děti v páté třídě a jeho žena vyučovala pomocnou četbu na střední škole. Žijí nyní v Elýrii, ve státu Ohio.

Znovu se to objevilo. Zvláštní cukání v mém levém oku. Stál jsem na školním hřišti a otočil jsem se k jedné kolegyni z gymnázia a poprosil ji, jestli si něčeho nevšimla. Nejevila nějak zájem, ale já jsem uvnitř sebe pociťoval prázdnotu a strach, jako kdyby se mnou bylo něco velmi v nepořádku.

Během minulých měsíců se projevil také další zvláštní příznaky: přechodné ochrnutí hrdla a mimořádně velké záchvaty kašle.

Lékař mi předepsal léky na uvolnění plic a řekl mi, abych si nedělal starosti. Avšak měl jsem podivný pocit, že se stane něco zlého.

Potom, v sobotu ráno, 15. ledna roku 1966, jsem se probudil s takovou závratí, až jsem přestal vidět. Moje žena Arlen zrušila své sobotní vyučovací hodiny na klavír a odvezla mě k lékaři.

Dal mi injekci, ale když jsem vyšel z ordinace, zhroutil jsem se. Neomdlel jsem, ale cítil jsem, jak mě něco tlačí dolů. Mé svaly vypověděly poslušnost.

Conrad je jen malinké městečko a lékař si myslel, že bych měl jít na pozorování do nemocnice, tak mě Arlen dovezla do města Marshalltown, kde byla nemocnice.

Absolvoval jsem všechny základní prohlídky: punkci páteře, EKG, krevní zkoušky a prohlídku pod CT. Cítil jsem se lépe a další pátek přišel lékař a řekl mi, že mohu jít v neděli domů.

V ten večer jsem vylezl z postele v jedenáct hodin večer, abych šel do koupelny a tlak znovu udeřil. Srazilo mě to k zemi a museli mě pomoci dojít k posteli. Když jsem se vzpamatoval, viděl jsem dvakrát.

Pak přišla neděle ráno: den, když, jsem měl odjet domů. Můj lékař mě prohlédl oči a další věci, kterou jsem věděl, bylo to, že jsem byl v sanitce na cestě do nemocnice ve Waterloo. V tu dobu jsem nevěděl to, co řekl lékař Arlen v Marshalltown, že si myslí, že mám v mozku nádor.

Dalších devět dní jsem strávil v nemocnici ve Waterloo, kde jsem se podrobil více prohlídkám. „Myslím si, že jste chytil úžeh, pane Selby,“ lékař řekl. „Necháme vás, abyste odjel domů a chtěli bychom, abyste byl s námi v bližším spojení.“

Pocítil jsem úlevu. Netušil jsem, že zatím, co mi sdělil tuto zprávu, napsal do mé karty slova, která vyvolávala hrůzu: skleróza multiplex.

14. února jsem dostal od svého lékaře povolení, abych mohl učit na zkrácený úvazek. Všechno probíhalo v pořádku, protože jsem odpoledne odpočíval a v další pondělí jsem se rozhodl, že to znovu zkusím na plný úvazek. Ve středu ráno mě Arlen úpěnlivě prosila, abych zůstal doma, ale já jsem tvrdil, že jsem v pořádku a odjel jsem do práce. Ujel jsem devět mil k základní škole, ale v deset hodin se mi udělalo tak zle, že mě manžel sekretářky musel odnést ze třídy do auta.

„Můžete mě zavést domů. Budu v pořádku,“ pořád jsem to opakoval. Ale namísto toho, mě odvezl do ordinace mého lékaře. Lékař vyběhl k zaparkovanému autu a prohlédl mě. Během pár minut jsem byl v sanitce na mé zpáteční cestě do Waterloo.

Tentokrát jsem byl v nemocnici ve Waterloo tři dny. Po krátké prohlídce se lékaři dohodli, že budu přijat na Mayo Clinic v Rochestru v Minnesotě jako ambulantní pacient.

Když jsem přijel do Mayo, bolest byla tak nepříjemná, až jsem cítil otupělost na levé straně po celém svém těle od hlavy až k palci u nohy. Měl jsem dvojité vidění a stěžl jsem ovládl svůj měchýř. Když jsem šel, tak jsem se kymácel a celý jsem se trásl. Když jsem se pokusil sednout nebo vstát, moje hlava padala z jedné strany na druhou, jako kdybych neměl na krku žádné svaly. Děsil jsem se; byl jsem vystrašený z toho, co mi lékaři zjistí.

V Mayo jsem strávil pět dní, zatím co jsem se podrobil řadě prohlídek: elektroencefalogramu (rentgenu mozku), krevním zkouškám, punkci páteře (čtvrté v pořadí) a rentgenu.

4. března mě můj tchán a tchýně odvezli z městečka Conrad a vzali mě k sobě domů. Lékaři v Mayo řekli, že budou posílat lékařům ve Waterloo a v Conradu výsledky z jejich prohlídek. Vrátil jsem se domů a čekal jsem.

O tři týdny později jsem se vrátil ke svému lékaři. Řekl mi, že v Mayo potvrdili diagnózu z Waterloo.

„Chcete říct, že jsem dostal úžeh?“ zeptal jsem se. Lékař zavrtěl hlavou. „Přál bych si, kdyby to byl jen úžeh, Harolde. Ale vypadá to, že to je skleróza multipleks.“

Skleróza multipleks, nebo-li zkornatění, pořád jsem to měl na mysli. Nevěděl jsem vůbec nic o této nemoci, kromě toho mála, že jsem o ní četl v novinách, nebo jsem se o ní dozvěděl, když moji sousedi přišli k našim dveřím a vybírali peníze na sbírku pro státní výzkum. Zjistil jsem, že můj případ byl klasifikován jako nevyléčitelný. Nebyl doposud znám žádný lék nebo prostředek, který by změnil postup této nemoci, nebo ji alespoň zpomalil.

Bylo to v době, když se zdálo, že všechno bude v pořádku. Ve svých třiceti třech letech jsem cítil, že jsem na cestě za dosažením mých vysněných přání v mém životě. Arlen i já jsme byli oba učitelé. Adoptovali jsme dvě překrásné děti. Chystal jsem se, že si dokončím své magisterské vzdělání... a nyní přišlo tohle.

Třebaže jsem byl schopen se přinutit, abych znovu nastoupil do zaměstnání ve škole, na konci školního roku jsem se stal plně závislý na dvou holích, které jsem si udělal z odhozených násad od smetáků.

Nebyl jsem dokonce ani schopen vyjít do svého kabinetu, aniž bych nezakopl. Začalo mě dělat potíže i kontrolovat své osobní potřeby, což se pro mě stalo gargantuovským (nesmírně obtížným) úkolem. Užíval jsem osmáct druhů léků denně: kodein, darvon, léky na mé plíce, atd.

Cítil jsem se ztracen...více ztracen, než jsem si uvědomoval. Můj život byl až doposud plný aktivit, které sloužily k naplňování potřeb ostatních lidí. Vyučoval jsem a trénoval jsem baseballový a fotbalový školní tým.

Hrál jsem i jako obránce jednoho z týmů. Avšak dny mého normálního života skončily. Nemohl jsem chodit, ani o trochu více běhat. Nebyl jsem schopen vůbec číst. Mohl jsem přečíst jen krátké oddíly. Sledovat televizi bylo věcí minulosti. Dostat se do vany i z ní se pro mě stalo velmi složitým úkolem. Všechno, co jsem měl rád, bylo pryč během pár měsíců.

Začal jsem se ptát Boha: „Proč?“ Navštěvovali jsem pravidelně Metodistickou církev a moje žena dokonce hrála na varhany. Když přišel do našeho sboru nový duchovní, starý řekl: „Budete mít alespoň jednoho posluchače – Harolda Selbyho.“ Zpíval jsem v pěveckém sboru a vyučoval v Nedělní škole. Avšak nikdo mě nepřipravil na to, že se budu muset vyrovnat se ztrátou zdraví a s tou nejhorší skutečností – se samotnou smrtí. Neslyšel jsem určitě od nikoho do té doby o nějaké uzdravovací moci Ducha svatého. Všechno co jsem věděl, bylo to, že můj život skončil. Byl jsem odsouzen k tomu, že po zbytek svého života budu žít jako položivá mrtvola.

Zkusil jsem všechno. Požádal jsem o radu (Army Medical Service) v Des Monies, aby si se mnou promluvili o možnosti rehabilitačního programu. Lékaři v nemocnici o tom velmi pochybovali. Věděli, že nejsem schopný pro to, abych se mohl zařadit mezi ty, kteří by absolvovali rehabilitaci v (AMS), ale slíbili mi, že se na to podívají.

„Vraťte se domů a ať se o vás postará vaše žena,“ řekli mi. Ale jaký muž by chtěl být závislý na své ženě? Kromě toho, Arlen byla zaměstnána na plný úvazek jako učitelka. Jak by se mohla vzdát zaměstnání a starat se o mně čtyřicet hodin denně? Nyní nás však začal trápit další problém. Utratili jsme všechny naše úspory a potřebovali jsme její plat jen na přežití.

Věděl jsem však, že nejtemnější chvíle vždy předchází před svítáním. Neočekávaným a tajuplným způsobem jsem se setkal s Boží mocí. Věci se začaly měnit tak rychle, že se až stěží dají vystihnout ve svých souvislostech.

Začalo to v červnu. Nechtěl jsem, aby moje nohy ztuhly, protože bych pak s nimi nemohl hýbat, proto jsem neustále chodil. Jednoho pozdního odpoledne jsem se rozhodl, že navštívím jednoho přítele v sanatoriu, který měl také sklerózu multipleks a bydlel o čtyři ulice níže. Když jsem se vracel domů, rozhodl jsem se, že půjdu jinou ulicí a šel jsem kolem domu presbyteriánského pastora.

Pastor Donald Shaw si mě všiml, jak jdu s velkými obtížemi po chodníku o svých dvou holích. Třebaže jsme se téměř vůbec neznali, zavolal na mě a na chvíli jsem se zastavil, abych si s ním promluvil.

„Mám jednu knihu o uzdravování, která by vás možná zaujala,“ řekl, když se chystal, že půjde. Ze zdvořilosti jsem knihu vzal domů a Arlen mi z ní doma četla. Jmenovalo se to *I Believe in Miracles (Věřím v zázraky)*.

Když jsem uviděl Donalda Shaw o týden později, řekl jsem: „Vy skutečně věříte, že Bůh může uzdravovat lidi?“

Uviděl jsem na něm, že si tím nebyl zcela jistý, ale začal jsem o tom přemýšlet; znal jsem některé příběhy z Bible o zázracích, které se staly v Ježíšových dobách. Avšak myšlenka o Božím uzdravování mě nikdy nenapadla, alespoň ne až do této chvíle. Na chvíli jsem se zamyslel a pak jsem odpověděl: „No, myslím si, že Bůh může všechno. Může udělat cokoli, cožpak ne?“

Donald se poškrábal na zátylku a začal koukat přes zahradu směrem k velkým čínským jilmům. „Ano, já vím, že Bůh může učinit cokoli. Mám spíš problém s tím, jestli chce, nebo nechce.“

Příběhy o zázračných uzdraveních, především mezi lidmi, kteří měli malou víru, v mém zklamaném srdci zapálily

jiskřičku naděje. Možná, možná by Bůh mohl uzdravit i mě.

Don Shaw odjel o týden později do Kansas City, tak jak mi řekl, že to udělá. Avšak já jsem se rozhodl, že se dozvím o Boží moci to, co bude v mých silách. Toto hledání nás vedlo k tomu, že jsme ke konci července navštívili ve Waterloo konferenci pod názvem Cedar Falls.

Zvykl jsem si na to, když jsem chtěl někam vyjít mezi lidi o svých dvou holích, že jsem byl středem pozornosti. Mé nohy se pohybovaly vždy tak, jako kdyby se chtěly zhroutit a má hlava se zmítala ze strany na stranu. Avšak nic mě nezastavilo v mé cestě, abych zjistil všechno o Boží moci.

Když jsme první den já a Arlen odcházeli ze shromáždění, uslyšeli jsem známý hlas. Přede mnou se objevila postava, kterou jsem nemohl rozpoznat kvůli svému rozmazanému vidění.

„Harolde, to je Don Shaw. Vzpomínáš?“

To byl důvod, proč jsme tam přijeli. Chystal se Bůh opravdu něco udělat? Bylo pro mě příliš záhadné tomu na chvíli porozumět. Avšak, když se podívám nazpět, uvědomuji si, jak mně Duch svatý jemně vedl a začal mi vyjasňovat některé věci a odhalovat nádherný obraz, který oslavuje nebeského Otce.

Strávili jsme ten večer spolu; mluvili jsme o Boží moci k uzdravování nemocných a chtěli jsme se dozvědět, zda-li se dosud pořádají zázračná shromáždění v Pittsburghu.

„Proč nenapsat Kathryn Kuhlmanové a zjistit to?“ Arlen řekla. Řešení bylo tak prosté, až jsme se tomu všichni divili, že nás to nenapadlo dříve.

V dalších dvou dnech jsme odeslali dva dopisy. Jeden z nich byl přímo zaslán Kathryn Kuhlmanové do Pittsburghu v Pensylvánii. Ten další byl pro Pittsburg Board of Trade, ve kterém byla žádost o zaslání informace, pokud jde o shromáždění s Kathryn Kuhlmanovou.

Nedoufal jsem téměř, že dopisy dorazí na své místo určení, tak jsem pokračoval ve svých plánech o možné rehabilitaci v nemocnici (Army Medical Service).

Potom přišel dopis od Kathryn Kuhlmanové. Ano, shromáždění se dosud konaly v Carnegieho Hall. Ano, Bůh stále uzdravoval lidi... a pocítila, že mě uzdraví.

V této nové naději jsme si naplánovali, že příští týden navštívíme zázračné shromáždění. Nicméně, utratili jsme všechny peníze a další jsme neměli, dokud by Arlen nezačala znovu pracovat ve škole a dokud by ji neposlali první šek. Pittsburgh byl od nás vzdálen osm set mil a potřebovali jsme na cestu čtyřicet dolarů. Týden předtím, než jsme se chystali odjet, jsem se pokusil nějak vydělat peníze na naše výlohy, které jsme potřebovali na cestu.

Během osmnácti hodin jsem prodal třináct svazků World's Encyclopedia (Encyklopedie světa). Nevím, zda-li mě lidé litovali, nebo jsem byl tak dobrý obchodník, ale Bůh zapůsobil a my jsme si vydělali danou částku. Ve středu, 10. srpna, jsme se vydali na cestu.

Byl jsem schopen jet do Des Moines, kde jsem absolvoval závěrečné prohlídky pro vstup do Army Medical Service. Avšak po řadě prohlídek, mé reflexy byly tak slabé a mé vidění tak rozmazané a neurčité, až jsem si uvědomil, že je pro mě nemožné, abych řídil dál.

Arlen měla vždy hrůzu s řízení auta ve městě, kde je velký dopravní ruch. Když jsem ji řekl, že nevidím, začala plakat. Zajeli jsme na parkoviště, kde jsme zůstali zcela zklamáni.

Poprvé v mém životě jsem poprosil Boha, aby mě pomohl. Ach, modlíval jsem se vždy tak neurčitě, ale nikdy ne konkrétně. Avšak tentokrát jsem se tak pomodlil. „Pane, buď mým zrakem, buď moji silou.“

Potom s novou jistotou jsem řekl Arlen: „Miláčku, Bůh nás povede. Když mi řekneš, kde zatočit, kdy zpomalit, kdy zrychlit, potom vím – mezi námi třemi –, že to zvládneme.“

Vjeli jsme do hustého dopravního ruchu a Arlen tiše říkala: „zatoč doleva... zpomal trochu... jed' doprava... připrav se, zastavit...“ a víte co? Bůh nám dal sílu a schopnost ujet celou cestu do Pittsburghu bez jediné nehody. Arlen řídila na silnici mimo města a já jsem řídil ve městech.

První noc jsme zastavili na dálničním parkovišti v Illinois, abychom přespali v zadní části auta. Něco se začalo dít v mém těle. Nikdy jsem neprožil tak velkou Boží přítomnost jako v tu chvíli. Poprvé po pár měsících jsem byl schopen chodit pomalu bez holí. Nemohl jsem tomu na vlastní oči uvěřit. Opřel jsem se o blatník a rozplakal jsem se. Arlen stála vedle mě a hned mě dala ruce kolem mých boků a plakala se mnou. Něco zvláštního se začalo dít. Oba dva jsme to začali cítit.

Na druhý den jsme přijeli do Pittsburghu právě ve večerní rušnou hodinu. Světla aut mě přiváděla k šilenství. Snažil jsem se pokračovat v jízdě a Arlen mi říkala kudy mám jet. Jakým způsobem jsme byli chráněni před tím, abychom se nezabili, nebo abychom někoho nezabili, byl jednoduše další z Božích zázraků. Avšak podařilo se nám přijet až na

parkoviště přímo před Carnegieho Hall.

Plánovali jsme, že strávíme další noc v autě, abychom ušetřili naše finanční zásoby, které se rychle zmenšovaly. Avšak úředník v nedalekém obchodě nás varoval. „Ne však tady, jste na Severní straně města,“ řekl, „nebo vás někdo určitě přepadne.“

Ukázal nám cestu k hotelu přes řeku. Přejeli jsme most, avšak chybně jsme někde odbočili a Arlen byla se svým navigováním v koncích. Zabočili jsme nesprávně a nebyli jsme schopni znovu najít dálnici. Svoji jízdu jsme zakončili na levném kamionovém odpočívadle.

Příští ráno jsme v osm hodin vycházeli po schodech do Carnegieho Hall. Další shromáždění mělo začít až za tři a půl hodiny, ale lidé tam už dávno čekali. „Bůh vás určitě dnes požehná,“ někdo nám řekl, když zjistili, co jsme zač. Znělo to tak sebevědomě, tak důvěryhodně. Naše naděje vzrostly.

Další tři hodiny uběhly jako sekundy, když jsme si poslechli úžasná svědectví těch, kteří byli okolo nás a kteří byli uzdraveni. Když se otevřely dveře, pocítil jsem v mém těle novou sílu, která mě pomohla se protlačit skrze lidský dav k sedadlům. Zdálo se mi, jako kdyby mezi tímto velkým lidským davem proudil Duch Boží téměř jako jemný elektrický výboj. Byl jsem schopen to cítit. Byl jsem z toho tak nadšený, až jsem se modlil. Hudba, kterou vyluzovaly varhany a piáno, mě přiváděla blíž k Bohu. Pak se najednou na pódiu objevila Kathryn Kuhlmanová. Publikum se zvedlo ze sedadel a začalo tleskat. Nakonec jsem zaujal určité místo a vyšvihl jsem se nahoru. Všichni lidé okolo mě zpívali. Někteří při tom měli zvednuté ruce ve vzduchu. Chtěl jsem také zvednout ruce a připojit se k ostatním, ale nebyl jsem schopen, kvůli sedadlu, které bylo přede mnou.

„Bože!“ zalknul jsem se. Cítil jsem, jak mě zcela zahaluje Svoji láskou. Bylo to nádherné.

Potom začalo uzdravování. Asi hodinu jsem naslouchal svědectvím o okamžitých uzdraveních. Potom slečna Kuhlmanová znovu požádala publikum, aby se postavilo a začalo zpívat. Zavrával jsem na nohou.

„Nedívejte se na Kathryn Kuhlmanovou,“ řekla z pódia. „zapomeňte na toho, kdo stojí vedle vás. Pohleďte nahoru a dívejte se na Ježíše, protože je to On, kdo vám splní touhu vašeho srdce.“

Opřel jsem hole o sedadlo, které bylo přede mnou a vzal jsem Arlen za ruku. Podíval jsem se rychle na druhou stranu a všiml jsem si scvrklé ruky malé černošské ženy, která měla ztvrdlé ruce z mnoha let těžké dřiny a která se natahovala po moji ruce. Zaváhal jsem na chvíli, ale mé předsudky vyplavaly na povrch a namísto toho, abych roztáhl celou svou ruku, jen jsem se chytil její sevřené dlaně dvěma prsty. Pocítil jsem její mozolovitou ruku kolem mých ostatních prstů.

Pak mnou prošla vlna hlubokého usvědčení. „Pane, odpusť mi. Měl jsem ji podat celou ruku.“

A pak mě to zasáhlo jako vlna přílivu, jako veliké prásknutí! Prošlo to celým mým tělem od hlavy až k patě. Bylo to zvláštní brnění, které se velmi podobalo výboji elektřiny a které prošlo celým mým tělem. Začalo to na jedné straně mého mozku a pak to prošlo celým mým tělem. Zalupal jsem po dechu, ale mé plíce byly v pořádku. Otevřel jsem oči a zřetelně jsem viděl. Pocítil jsem jak mé nohy a krk dostávají sílu. Bylo to, jako kdyby celé mé tělo bylo popíháno špendlíky a jehlami.

Uslyšel jsem velmi nezřetelně, jak slečna Kuhlmanová říká: „Někdo přede mnou byl právě uzdraven.“

Otočil jsem se a podíval jsem se na Arlen, ale předtím než byla schopna něco říct, tak jsem si uvědomil: „To jsem já!“

Když jsem uviděl jednu ze spolupracovnic slečny Kuhlmanové, jak si razí cestu mezi sedadly, nechal jsem své dvě hole opřené o zadní sedadlo a prodral jsem se mezi čtyřmi nebo pěti lidmi do uličky.

Chtěl jsem, aby mě vzala za ruku a pomohla mi. Pomyslel jsem si však: Nepotřebuji se držet. Jsem uzdraven. A opravdu, byl jsem. Bez jakékoliv pomoci jsem sešel uličkou až ke schůdkům na pódiu.

„Když vás Bůh uzdraví, *tak budete skutečně uzdraven*,“ slečna Kuhlmanová řekla, „utíkejte nazpět k těmto schůdkům a znovu to vyzkoušejte.“

Otočil jsem se a seskočil jsem ze schodů jako malé dítě. Nezajímalo mě, jaký druh podívané jsem byl pro ostatní kolem sebe.

Když jsem se vrátil na pódiu, slečna Kuhlmanová se zeptala, zda-li je v publiku někdo přítomný, kdo by mohl potvrdit můj příběh. Arlen přišla na pódiu a po tváři jí tekly slzy. Stáli jsme tam dlouhou dobu a třásli jsme se v obětí. Byla to chvíle, na kterou nikdy nezapomenu.

Zázraky právě začaly. Byl zázrak už jen to, že jsme se dostali do Pittsburghu, avšak utratili jsme všechno a potřebovali jsme určitou částku peněz na to, abychom se mohli vrátit domů.

Když jsme odcházeli ze shromáždění, jakási cizí žena, paní J. Ross Philipsová, se nás zeptala, kde strávíme dnešní noc. Arlen a já jsme se podívali jeden na druhého a pak jsme se přiznali, že budeme spát vzadu v autě. Trvala na tom, abychom s ní jeli do města Poland ve státě Ohio a strávili tam s její rodinu víkend.

Váhali jsme, abychom využili její štědré nabídky a tak jsme strávili páteční noc v autě. Avšak příští den odpoledne jsme jí vyhověli a zastavili jsme před nádhernou rezidencí Philipsů v době, když byla chvíle na večeři a zdravý noční spánek. Ráno jsme navštívili shromáždění slečny Kathryn Kuhlmanové ve velké Stambaugh Hall v Youngstownu. Když začala sbírka, okamžitě jsem se podíval do své peněženky. Všechno co nám zbylo, byla jedna deseti dolarovka. Chci tím říct, že to byly všechny centy, které jsem měl. Zašeptal jsem Arlen: „Věnuji to do sbírky.“

„Opovaž se,“ šťouchla mě do zad. „Máme je na to, abychom se dostali nazpět do Iowy.“

Řekl jsem: „Kolik toho pro mě udělal Pán, tolik musím dát do sbírky. Budeme se postit.“ Arlen se na mě podívala. Nemohla porozumět, že jsem byl najednou tak štědrý.

Když nás slečna Kuhlmanová poprosila, abychom drželi peníze v rukou a modlili se předtím, než sbírka proběhne, stalo se něco i Arlen. Po modlitbě se ke mně natáhla a stiskla mi ruku. „Pokračuj miláčku, nějak to zvládneme.“

Paní Philipsová pro nás odpoledne připravila pestrou večeři na zahradě a její manžel nám půjčil termosku. Odjížděli jsme okolo páté hodiny.

„Pojedete po dálnici? Zeptali se nás, zatím co jsme nastupovali do auta. „Je to rychlejší.“

Avšak na dálnici je nutné mít zaplacený dálniční poplatek a já jsem neměl to srdce říct našim přátelům, že jsme neměli ani cent ve svých kapsách. „Ne, pojedeme silnicí 224 a 24,“ řekl jsem, „chceme mít krásný rozhled na krajinu okolo.“

Když jsme za soumraku odjížděli, Arlen najednou vykřikla. Zeptal jsem se: „Stalo se něco?“

„Zapomněl si přejet most přes Mississippi,“ řekla. „Poplatek tam stojí patnáct centů.“

„Mám takové tušení, že se budeš muset zastavit u svého bratra,“ řekl jsem. „Nepůjčím si však víc než patnáct centů.“

Noc jsme strávili v autě za městem Kentland v Indianě a v osm hodin jsme zastavili u benzínové pumpy. „Auto potřebuje benzín a potřebuji se oholit,“ řekl jsem. Měl jsem u sebe kreditní kartu a nedělal jsem si starosti se zaplacením benzínu.

Poté, co jsem se oholil, cítil jsem se svěže a byl jsem připraven vypořádat se s dalšími problémy dne v nové síle. Pak se objevila další překážka. „Promiňte pane,“ správce pumpy řekl, když jsem mu podával kreditní kartu, „nemohu ji přijmout.“

„Co tím chcete říct?“ zakoktal jsem. „Je tam napsáno, právě zde, že jen tyto stanice mohou přijmout vaši kreditní kartu.“

„Ne!“ Jeho středo-západní tvrdohlavost byla očividná. „Mnohokrát jsem se takovým způsobem ocitl v koncích.“

„Dobře, vezmete si můj šek, že ano?“ zeptal jsem se. „Benzín stál jen \$3.87.“

„Ani nápad! Nevezmu ji ani tak.“

Vypůjčil jsem si jeho telefon a vyhledal jsem telefonní číslo místního pastora. Řekl jsem, kdo jsem zač a poprosil jsem ho, zda-li by mi nepomohl uhradit můj šek \$ 3.87. Zeptal se mě, kam jsem jel a kde jsem byl. Řekl jsem mu o tom, že jsem byl uzdraven ze sklerózy multipleks.

„Cože jste byl?“ pořád klábosil. „Bůh mě uzdravil v zázračném shromáždění.“

Bylo to poprvé, co jsem si všiml, že někdo, kdo se se mnou setkal, nebyl nadšený z mého uzdravení, jako jsem byl já.

Najednou bylo spojení přerušeno. Otočil jsem se k Arlen se zmateným pohledem. „Zavěsil.“ řekla Arlen.

Začala se smát. „Tak teď jsem zvědavá, jak tě z toho Pán dostane,“ uchichtávala se.

Zkusili jsme zajít do banky a na další čerpací stanici. Avšak nikde nám nebyli schopni pomoci. Nakonec jsme se rozhodli, že zavoláme nějakému podnikateli, co bydlel poblíž. Souhlasil, že se zaručí za můj šek a půjčil nám na jízdné přes řeku a pokračovali jsme v cestě.

Vzpomněl jsem si na Ježíšova slova, která řekl malomocnému, když ho uzdravil, „Hleď, abys ses o tom nezmínil žádnému člověku...“ (Matouš 8:4). Začal jsem rozumět tomu, proč asi. Věděl jsem však na druhou stranu, že mě nic nemůže zabránit od toho, abych svědčil.

První zkouška přišla o dva týdny později, když jsem znovu nastoupil na místo učitele. Byl jsem také zvolen za ředitele školy, kromě toho, že jsem vyučoval a byl jsem rozhodnut, že mě nic nezastaví od toho, abych svědčil. Děti nemohly uvěřit tomu, že to byl ten stejný učitel, kterého viděly, jak vychází s potížemi ze školy o dvou holích. Když se mě zeptaly, co se stalo, řekl jsem jim to. Vyprávěl jsem jim o zázraku mého uzdravení a tom, jak jsem dal svůj život Ježíši Kristu.

Další rok v březnu přišla skutečná zkouška. Můj nadřízený se mnou uzavřel novou smlouvu. „Máme radost z vaší práce Harolde,“ řekl, „a rozhodli jsme se, že vám příští rok zvýšíme plat o osm set dolarů.“ pak se na chvíli odmlčel. „Avšak má to jednu podmínku. Rádi bychom, abyste nám slíbil, že nebudete mluvit dětem ve škole o Ježíši Kristu.“

„Pokud nemohu mluvit o Pánu, můžete si vaši novou smlouvu nechat,“ odpověděl jsem.

Přišel jsem to odpoledne domů a řekl jsem Arlen, že jsem odmítl smlouvu na další rok ve škole. V ten stejný večer jsme

se modlili a prosili Boha o vedení a moudrost. V dalším dnu jsem vyplnil žádost o stipendium, abych se mohl vrátit do školy a mohl si dokončit vysokoškolské vzdělání v oboru poradenství a vedení.

Modlili jsme se dva týdny a prosili jsme Boha o vedení a začali jsme se modlit, aby nás vedl do oblasti mezi Pittsburghem a Youngstownem, abychom se mohli zapojit do služby Pánu.

17. dubna byla v naší poštovní schránce velká hnědá obálka. V dopisu se psalo ohledně mé žádosti o studijní stipendium a začínala slovy: ...Jsme šťastni, že vám můžeme oznámit...“ nejen, že jsem byl schopen si dokončit magisterské vzdělání na vysoké škole v Ohio, která se nachází v Athens (250 mil od Youngstownu), ale celková výše stipendia a dalších příspěvků byla mnohem vyšší, než to, co mi nabízela (School Board) v Conradu.

Vidíte, nic není nemožného u Boha. Jsme tak náchylní k tomu, abychom posuzovali záznaky podle jejich určité úrovně. U Boha nejsou žádné úrovně Jeho moci. Uzdravení ze sklerózy multiplex není pro Něho o nic těžší, než sehnat poplatek na přejezd mostu. Je to nějak složité? Ne, je to jednoduché. Je to tak jednoduché, že většině lidí to uniká. Já jsem na to nebyl schopen přijít třicet tři let svého života!

Věci jsou teď jiné

Donald Shaw

Donald Shaw získal bakalářský titul na Wemar College v LeMars, Iowa, BD titul na Evangelical Theological Seminary v Naperville, Illinois a zakončil svá studie závěrečnou zkouškou na teologickém semináři v New Yorku a na State University v Iowě. Postgraduální projekt v oboru Pastorační klinická péče dokončil ve State Kansas` Hospital v Osawatomie, Kansas a v Baptist Memorial Hospital v Kansas City, Missouri.

Všechno to začalo v roce 1965. Prožíval jsem určitou chvíli, kterou nazýváme my duchovní, obdobím sucha. Kázal jsem každou neděli, ale byl to takový druh bezmocného kázání. Nebyla v tom žádná radost, malá tvořivost a málo moci. Stala se z toho jen otročina. Ze sobotních večerů se staly noční múry, když jsem se chystal na to, že budu kázat v neděli a přitom jsem věděl, že to bude jen další bohoslužba jako moji farníci a další upoceně hloupé kázání. Měl jsem hrůzu už jen z toho, když v neděli začalo vycházet slunce.

Domnívám se, že byste to mohli přirovnat ke krizi odstřelovače, který není schopen dobře odpálit míček. Snažil jsem se, jak jsem jen mohl, ale bylo zjevné, že se z toho asi nedostanu.

Když nastaly letní červencové dny, nastala doba naší dovolené, když moje žena, já a Pat jsme se domluvili, že pojedeme na výlet do Red Feather Lakes v Coloradu. Věděli jsme, že se to dětem bude líbit a že budeme mít příležitost se zastavit s mými přáteli v Arnoldu, Nebraska. Zjistil jsem, že dovolená byla někdy tou nejlepší věcí, kterou mohla potkat Božího služebníka. Někdy mi to pomáhalo, abych se z toho na chvíli dostal. Nadto, být obklopen okolo svého domu lidmi, které znám, bylo pro moji unavenou duši posilujícím lékem.

Když jsme přijeli, tak mě o pár dní později táta trochu vylekal, když jsem právě dojídal snídani. „Done, proč nezajdeš ke starému panu Hartmanovi, předtím než odjedeš,“ řekl.

„Kdo je pan Hartman?“ zeptal jsem se, když jsem si dal cukr do mého druhého kafe.

„Je to náš soused a velmi dobrý přítel,“ táta řekl „byl kazatelem, ale teď je v důchodu.“

„Á, já nevím,“ jsem řekl a snažil jsem si najít výmluvu a upíjel jsem maminičino dobré kafe. „Dnes odpoledne bychom měli odjet do Colorada. Kde bydlí?“

„Přímo na naší ulici,“ táta neočekávaně a s trochou větší rozhodností řekl. „Když půjdeš dolů po ulici, budeš u něho za chvíličku.“

Třebaže jsem si přál strávit můj volný čas u stolu se snídaní, vstal jsem a vyšel jsem z domu na ulici a pak jsem si to namířil dolů ke starému domku, který byl vzdálen asi o jeden a půl ulice dál.

Bylo krásné červencové ráno. Dokonce se zdálo, že i příroda byla plná života. Dům pana Hartmana byl malý a vybledlý. Když jsem přišel blíž, uviděl jsem ho na zahradě s rýčem v ruce, jak vykopává brambory. Malé vědro bylo do poloviny plné zcvrklých malých brambor. Byl to starý prošedivělý muž a jeho tvář byla zmáčená potem. Jeho modrá košile s dlouhými rukávy byla na některých místech tmavější od potu, zatím co na jeho záda pražilo horké nebrašské slunce.

Odkašlal jsem si a promluvil jsem: „Pane Hartmane?“

Vzhlédl nahoru a uhýbal před zářivým raním sluncem, aby se podíval, kdo na něho volá. Přišel jsem až na kraj dobře prorytého bramborového políčka. Uviděl mě jak přicházím, napřímil se, zatím co si jedním pohybem stíral mokré obočí rukávem.

„Pane, Hartmane, jmenuji se Donald Shaw,“ řekl jsem a zkoumal jsem zda-li rozpozná mé jméno.

„Přijď sem a potřesme si rukou, synu,“ řekl. „Chtěl jsem se s tebou setkat od té doby, co mě o tobě říkal tvůj táta. Jsi kazatelem v Prestbyteriánské církvi, že jo?“

Přesto se mi zdálo, že v tomto zářivém slunečním ránu z něho vyzařovala nadpřirozená radost. Měl jsem dojem, jako kdyby jeho oči jiskřily životem a energií. Když jsem se díval zároveň na jeho malé brambory v kbelíku a jeho tvář, uvědomil jsem si, že letošní sklizeň brambor nebyla asi vším, po čem toužil. Bramborová sklizeň byla v tomto roce v Arnoldu označena za naprostý propadák. Dokonce ti nejuznávanější zahradníci z Arnoldu vrtěli hlavami, když seděli na svých starých lavičkách a hovořili o neúrodě. Avšak u pana Hartmana bylo vidět, že si vůbec neuvědomoval svůj neúspěch. Vykopával brambory a zároveň chválil Boha. Udivilo mě, proč je tak šťastný.

Co je zdrojem jeho spokojenosti? Ptal jsem se sám sebe. Žije zde o samotě ve starém zchátralém domě. Jeho bramborová sklizeň skončila neúspěchem. Chodí po zahradě vystavený záru slunce, kape z něho pot a je shrbený věkem, přesto je to asi jeden z nejšťastnějších lidí, se kterým jsem se setkal. Neuměl jsem si na moje otázky odpovědět.

Začal okamžitě mluvit o Pánu a o Božích požehnáních v jeho životě. Pak pozvedl oči od zašpiněných brambor od hlíny, díval se kolem sebe a začal zpaměti citovat 19. Žalm.

Nebesa vypravují slávu Boha silného, a dílo rukou jeho obloha zvěstuje. Den po dni vynáší řeč, a noc po noci ukazuje umění. Není to řeč *lidská*, nejsou to slova, *takový* hlas od nich nelze slyšet. Jejich tón zvučí celičkou zemí, *zní* jejich hovor po širém světě. *Bůh* slunci na nebi postavil stan.

Začal jsem uvažovat nad významem tohoto zvláštního paradoxu na bramborovém políčku, když mě znovu zaujal slovy:

Od končin nebes východ jeho a obcházení jeho až zase do končin jejich, a ničeho není, což by se ukrýt mohlo před horkostí jeho.

„Jaký to zvláštní člověk,“ pomyslel jsem si.

Rozmluva se začala ubírat směrem k problémům kolem mé církve a mých plánů na určitou dobu jít na školu, abych si dokončil vzdělání v pastorační klinické péči.

Zajímal se o to a řekl: „Pojď dovnitř na chvíli, chci ti něco ukázat.“

Následoval jsem ho, jakmile vešel dovnitř, oklepal špinavý rýč a opřel ho o staré dřevěné schody, které vedly na zadní verandu. „Pojď za mnou,“ řekl a začal se šplhat po schodech ke starým zvětralým dveřím.

Uvnitř tmavého, ale pěkně upraveného domu, jsme vešli do obývacího pokoje a začal ohmatávat petlici od starého sekretáře. Vypadal spíše jako truhla na peníze, kterou právě přivezla španělská plachetnice a vycházela z toho svatozář jako ze svatyně svatých, když začal pomalu nadzvedávat polorozpadlé víko.

„Tady mám můj nejnovější trhák,“ zasmál se, když zašmátral do pytle se zcela novými moderními knihami. Všiml jsem si knih podle známých autorů. Potom velmi jemně, téměř až s bázní, uchopil do ruky knihu *I Believe in Miracles (Věřím v zázraky)* a podal mi ji. „V dnešní době, má čím dál větší pole působnosti uzdravovací služba. Pokud budeš studovat Freudianovu analýzu a lékařskou psychiatrii, doufám, že otevřeš svoji mysl i pro Boží uzdravování.“

Podíval jsem se na knihu s trochou nedůvěry. Předmluvu napsal velmi známý soudce a obal knížky prozrazoval v jaké sféře oblasti se nachází služba Kathryn Kuhlmanové. Kdo však je Kathryn Kuhlmanová? Proč všechno to nadšení? Celá věc se zdála tak podivná jako tento prorok z bramborového pole.

Čas rychle ubíhal a než jsem si to uvědomil, bylo téměř poledne. „Musím už jít,“ řekl jsem. „Děti se už těší na hory a po obědě se chystáme vyrazit.“

Když jsem na zpáteční cestě přešel tři ulice, v hlavě mě vrtala myšlenka o Božím uzdravování. To byla jedna z oblastí, které jsem se vyhýbal jako pohromy, když jsem byl v semináři. Několikrát jsem slyšel různá vyprávění těch, kteří se o nich zmínili proto, aby s nimi dosáhli svých vlastních sobeckých cílů. Přesto, něco ve mně toužilo vědět víc o tom všem, obzvláště, když jsem se připravoval na to, že začnu pracovat v oblasti klinické pastorační péče. Možná, že to *znamenal* něco víc.

Byl jsem vyškolen na vědecké úrovni a chtěl jsem se o této knize dozvědět co nejvíce. Byla Kathryn Kuhlmanová opravdu zmocněná pro to, aby činila zázraky? Bylo Boží uzdravování skutečné? Měl jsem mnoho nevyjasněných otázek. Po mém návratu do Conradu jsme začali pracovat na našem programu v církvi pro příští rok. Měly nastat Conrad's Days of Hospitality a náš nejstarší syn, Marek, byl zaneprázdněn stavbou prámu. Připravovali jsme také oslavu 85. výročí naší církve. Bylo na programu spoustu věcí jako obvykle, avšak měl jsem trochu pocit, že sborové programy, studijní skupinky a další dobré věci byly středem pozornosti a Kristus byl určitým způsobem odstrčen stranou. Pocítil jsem u druhých jako u sebe, že mu chtěli dát prostor, ale nevěděli, jak to udělat.

O dva týdny později jsem byl služebně ve Waterloo a zastavil jsem se ve veřejné knihovně. Ze zvědavosti jsem si chtěl zjistit, zda-li najdu knížku od slečny Kathryn Kuhlmanové. K mému překvapení jsem jí našel a rozhodl jsem se, že si ji ověřím. Když jsem se vrátil domů, začal jsem pomalu a opatrně číst. Pohlížel jsem na tuto novou oblast jako kritik a také jsem začal číst další knihy o uzdravovacích službách.

K mému úžasu jsem se dozvěděl, že dokonce někteří z velkých psychologů byli lidmi víry. Například, Carl. G. Jung jednou řekl: „Pravý zbožný člověk...ví, že Bůh přináší do života různé druhy divných a nepochopitelných věcí, které se dějí a hledá ten nejpodivnější způsob, jak by mohl vejít do lidského srdce. Proto u každého člověka vnímá neviditelnou přítomnost Boží vůle.“ A znovu...„pokud lékař chce pomoci určitému člověku, musí ho přijmout takového, jaký je. Může to učinit ve skutečnosti jen tehdy, když nejprve pozná a přijme sám sebe...Uzdravování můžeme nazvat problémem, kterým se zabývá náboženství.“ Můj zájem vzrostl.

V naší Nedělní škole pro dospělé jsme studovali knihu Skutků. Třebaže můj zájem o uzdravování v té době byl čistě teoretický, podělil jsem se o mé názory se skupinou. Byla na to opatrná odezva, ale někteří dali zřetelně najevo, že tuto myšlenku odmítají. Uvědomil jsem si, že jsem nebyl dostatečně obeznámen, abych byl oprávněn o těchto věcech mluvit a četl jsem znovu knihu od slečny Kathryn Kuhlmanové jako i knihy o Božím uzdravování od Dona Grosse a Emilie Gardinerové-Nealové. Myslel jsem si, že znám mnoho veršů z Bible na toto téma a že jsem dobře připraven, pokud jde o tyto věci, které se týkaly této služebnosti církve. Přečetl jsem mnoho jiných knih z oboru psychiatrie a klinické pastorační péče, tak rovněž jako i teologie. Moje kázání byla plná citátů od velmi známých psychiatrů a autorů psychologie. Jinými slovy jsem si myslel, že jsem měl všechny potřebné nástroje pro úspěšnou duchovní službu ve 20. století. Když jsem četl dál, udivilo mě, kolik toho znám. Stačilo to? Začala se přede mnou rýsovat zcela nová oblast služby. Kde jsem byl celý svůj život? Nastaly mi těžké časy. Nemohl jsem se smířit s myšlenkou zázraků o uzdravení v porovnání s tím, čemu jsem byl vyučován, protože všechno, co jsem se naučil, bylo v naprostém protikladu vůči jakémoliv takové myšlence. Bylo velmi těžké odmítat svědectví těch, které Bůh uzdravil.

Byl jsem od přírody skeptik; byl jsem vychováván ve velmi intelektuální a skeptické rodině. Byli jsme vždy pyšní na naše vzdělání. Bylo pro mě ctí, že jsem mohl být studentem v jednom z nejlepších psychiatrických center v Americe. Bylo těžké odstranit zábranu, kterou jsem měl kvůli svému intelektuálnímu a kulturnímu zázemí.

V roce 1966, na konci školního roku, jsme začali vážně plánovat, že přijmeme nabídku a přestěhujeme se do kraje kolem Kansas City, kde bych nastoupil na praxi v klinické pastorační péči. Měl jsem v úmyslu začít sloužit v jedné z nemocnic jako kaplan a člen psychiatrického týmu, zatím co absolvuji závěrečnou práci z klinického pastoračního programu.

Avšak dva týdny předtím, než jsme odjeli, jsem musel zajet do Waterloo, abych vrátil některé knihy do knihovny. Poté, co jsem je zkontroloval, jsem najednou pocítil nutkání vrátit se zpět k regálům na knihy. To je divné, pomyslel jsem si. Přijel jsem sem vrátit knihy, a ne abych nějaké ještě vyhledal. Přesto jsem začal hledat v regále, kde byly knihy srovnány jedna za druhou, jak bylo mým zvykem a najednou se přede mnou objevila cedule „Náboženství.“

Bylo to tam znovu. Titul knížky mě upoutal přímo z police *I Believe in Miracles (Věřím v zázraky)*. Co se mě snaží Bůh říct?“ začal jsem přemýšlet polohlasně. Vzal jsem ji dolů a otočil jsem ji v ruce. Potom mě znovu něco začalo pobízet. Vezmi si tu knihu domů a podívej se do ní znovu.

„Cože?“ Řekl jsem to tentokrát téměř nahlas. Už jsem ji četl dvakrát. Kromě toho jsem se chystal, že odjedu ze státu během necelých dvou týdnů. Na co mě ta knížka bude?

Neuměl jsem si na to odpovědět; jen jsem cítil silné puzení, vzít si tu knížku domů. Zatím, co jsem se vracel k přednímu pultu, vrtěl jsem hlavou nad svojí hloupostí a vypůjčil jsem si ji. „Co mě přimělo, abych provedl takovou pošetilost?“ Byl jsem udiven sám nad sebou, když jsem sestupoval po ochozených předních schodech z knihovny k mému autu.

To jsem zjistil až následující den.

Byl pozdní večer; můj soused stříhal živý plot a ulice byla poseta odřezky. Dělalí jsme si legraci a byli jsme hluční, když jsem se podíval nahoru a uviděl jsem Harolda Selbyho, jak přichází po chodníku a odráží se odvážně na svých holích. Zapomněl jsem na svoji povrchnost, když jsem pomyslel na tragicky promarněný život u tohoto kdysi velmi energického

mladého muže, z kterého udělala mrzáka skleróza multiplexs.

Ve městě jako je Conrad víte většinou všechno o každém člověku. Avšak my jsme se právě přistěhovali na novou faru a já jsem měl možnost se setkat s Haroldem jen jednou nebo dvakrát.

„Ahoj, Harolde,“ zavolal jsem.

Usmál se. Byl to ryzí úsměv bez ohledu na jeho bolest. Chvilí jsme mluvili a pak jsem si všiml, že se velmi duševně namáhá, aby udržel svoji pozornost, když jsme si začali dělat s mým sousedem legraci o jeho dobrodružství při zakládání sadů ve volné krajině. Během pár minut Harold pokračoval na své cestě. Pocítil jsem najednou velkou lítost nad tímto mužem, který byl tak zmrzačený v takové beznaději a v takové bolesti.

„Harolde! Počkej na chvíli. Počkáš zde chvilíčku? Chtěl bych ti něco dát.“ Vběhl jsem do domu a vzal jsem knížku *I Believe in Miracles (Věřím v zázraky)* a vrátil jsem se k němu, zatím co na mě čekal na chodníku.

„Možná to je ode mne trochu hloupé, ale vím, že bych se chtěl podělit s tebou a s tvoji ženou o tuto knihu. Je tam toho mnoho, co je pro mě nového. Pokud budeš mít problém s četbou, Arlen by ti z ní mohla číst,“ řekl jsem.

Bylo na něm vidět, že je z toho nadšen, když jí přijímal. Pak se šoural dál ke svému domu.

Po několika večerech se vrátil a mluvil o této knize. Stáli jsme na zadním nádvoří, když řekl: „Done, četl jsem tyto příběhy a věřím tomu. Proč se takové věci nemohou dít u nich doma, pokud mají lidé víru a skutečně se modlí k Bohu?“

„Také tomu nerozumím,“ řekl jsem. „Možná, že je tam určitý druh moci, která se uvolní, když je tam skupina lidí, která je plná očekávání a víry. Taky bych to rád věděl, jak to je. Ale abych byl upřímný, je to pro mě stále hádanka.“

Na chvíli jsem se odmlčel. Byl jsem trochu v rozpacích, říct mu o tom, co tomu předcházelo. „Mimochodem, budu tě muset poprosit, aby si tu knížku pak vrátil do knihovny ve Waterloo. Odjíždíme totiž příští týden.“

Naše nová farnost se nachází v Grealey, Kansas a je vzdálena pouze dvanáct mil od (State Hospital Complex) Osawatomie, kde budu sloužit jako jeden z kaplanů v nové poboční nemocnici Adar. Práce mě uchvacovala. Adar, jako další tři velké nemocnice velkého komplexu, používala Menningerův model léčby prostřednictvím životního prostředí. Prožil jsem vřelost a soucit mezi členy týmu, které vyplnily moji práci smysluplností. Lékaři jako i psychologové a další členové týmu měli skutečnou úctu ke křesťanské víře a pacienti byli povzbuzováni, aby se přidrželi stanovisek, které byly pozitivní a osvědčily se v životě. Naši nadřízení, pokud jde o kaplany, byli muži nezměrné trpělivosti a dobré vůle. Pocítil jsem častěji Kristovu přítomnost mezi těmito zničenými lidmi ve státní nemocnici, než jsem prožil mezi bohatou šosáckou společností lidí, kteří chodí v davech do exkluzivních církví.

O Selsbyových jsem neslyšel od našeho náhodného setkání v Cedar Falls Bible Conference ve Waterloo. Bylo to asi někdy uprostřed mých studií, že jsem já a Pat dostali dopis od Arlen o Haroldově zázračném uzdravení v Pittsburghu. Byl jsem ohromen. Nemohl jsem tomu uvěřit. Přesto jsem nemohl pochybovat o Haroldově čestnosti. V mé mysli vyvstala v té chvíli otázka: „Vydrží to?“

V té době se Harold nechal zapsat na univerzitu v Ohio (čti Oháju), aby si dokončil své magisterské studium a pozval mě, abych ho navštívil během jarních prázdnin a podíval se na některé volné pracovní příležitosti. Souhlasil jsem, že přijedu, ale bylo tam ještě něco jiného, co jsem hledal; něco co scházelo jako základ v mém duchovním životě. Ovšem, byl jsem křesťanem už mnoho let, ale cítil jsem uvnitř sebe, že musí existovat rozměr radosti, nadšení a moci pro službu, kterou jsem tak potřeboval.

Jak jsem mohl kázat víru, když má vlastní víra byla často tak slabá? Vzpomněl jsem si na to, když jsem od Dr. Samuele (Shomachera) četl: „Pokud chceš víru, jdi tam, kde víra je.“ Možná to bylo to, co mě k Haroldovi přitahovalo, proto jsem ho navštívil. Nebyl jsem schopen si zcela vysvětlit nadšení a vytrvalý optimismus, který byl tak patrný v dopisech, které jsem od něho dostával. Byl jsem křesťanem déle než oni. Studoval jsem teologii a nejnovější křesťanskou psychologii. Avšak nedostávalo se mi zde jedné základní věci, která je podstatou všeho – víry.

„Nemohu se se svým shromážděním podělit o něco, co pro mě není skutečností,“ řekl jsem Pat jednoho rána. „Pokud se Bůh začíná projevovat v některých nových oblastech, jak Harold píše, potom musím jít a zjistit to. Nechci jen navštívit Harolda, ale musím také navštívit jedno ze zázračných shromáždění.“

To byl důvod, proč jsem další pátek vycházel po schodech do Carnegieho Hall v Pittsburghu. Zjistil jsem, že stojím uprostřed napjaté očekávajícího smíšeného lidského davu. Někteří už čekali téměř dvě hodiny. Chudí a bohatí, vyšší, nižší a střední vrstvy společnosti, vzdělání a nevzdělání, všichni splývali dohromady a vytvářeli skutečně „ekumenický“ lidský zástup.

Jeden z čekajících na schodech byl Dr. Thomas Asirvatham, významný chirurg ze světově proslulé nemocnice v (Dindighulu) v jižní Indii. Byl ve Spojených státech, aby si dokončil určité postgraduální studium. Byl přesvědčen o tom, že toto hnutí bylo dílem Ducha svatého. „Pokud člověk takového postavení věří,“ pomyslel jsem si, „měl bych pak

o tom pochybovat?“

Shromáždění začalo a já jsem v úžasu sledoval, jak lidé začali společně chválit v radosti a díkůvzdání Boha. Zdálo se, jako kdyby Boží přítomnost prostoupila celé ovzduší. Toto něco, co bylo v atmosféře, se nedalo vysvětlit. Zdálo se jen, že to naplnilo přítomné lidi Boží láskou, radostí, očekáváním a veselím.

„Drahý Ježíši, cokoliv máš pro mě, chci to,“ řekl jsem v modlitbě. „Avšak, Bože, pokud to uděláš, učiň to prosím vhodným, rozumným, tichým a slušným způsobem. Žádné emoce. Žádná svědectví ode mě!“

Když shromáždění pokračovalo, má modlitba se změnila. „Pane, cokoliv co chceš, jsem ochoten přijmout. Učiň to takovým způsobem, jakým si přeješ.“

Potom se to stalo. Zdálo se, jako kdyby sestoupila Boží láska a pronikla do každé části mé bytosti. Zakusil jsem novou víru, novou naději, nový život. Zdálo se, jako kdyby to místo bylo zastřené Boží slávou. Začal jsem pocítovat to, co apoštol Jan musel prožít, když byl „v duchu“ v den Páně a popisoval průzračnost, která vycházela z Kristovy přítomnosti. Ať už se stalo cokoliv, bylo to, jako kdyby vyšlehl plamínek ve starém, mrtvém, presbyteriánském služebníkovi a najednou jsem okusil plnost nového vína Ducha svatého. Věděl jsem o něm předtím jen to, že je Utěшителеm, což podle řeckého slova znamená *paraklétos*. Učili mě, že Duch svatý je u křesťana, ale všichni nemají Jeho plnost. Moje dřívější zkušenosti mě vedly k tomu, že jsem věřil, že je se mnou jen jako slunce v zamračeném dni. Avšak nyní se mraky rozestoupily a začal zářit skutečný sluneční svit a všechny věci byly najednou světlé a nové.

Předtím než jsem se vrátil domů, navštívil jsem jedno z dalších shromáždění Kathryn Kuhlmanové. To se konalo ve First Presbyterian Church v centru Pittsburghu. Zavládla tam také podobná atmosféra šťastného očekávání, naděje, horlivosti a víry. Setkal jsem se s pastorem největší církve a podělili jsme se o náš údiv nad tím, jak se Duch živého Boha projevuje v této době.

Velká změna, která nastala v mém životě, je dílem toho, že pro mě ožila Bible. Byla to samozřejmě ta stejná Bible, ze které jsem předtím kázal, ale nyní to je jiné. Je to jiné, protože Duch, který inspiroval ty, kteří ji napsali, mě dává nové podněty pro to, abych Bibli miloval a rozuměl ji. Učím se však. Slovo Páně se zjevuje, „ne silou, ani mocí, ale Duchem mým, praví Hospodin zástupů.“

Napsal jsem Kathryn Kuhlmanové dopis, možná, že je v něm obsažená celá věc lépe, než bych to dokázal vystihnout slovy:

Doufám, že budete pokračovat v této službě jako doposud a že si nenecháte zkazit náladu nebo se nenecháte odradit chladností některých duchovních, kteří se vysmívají víře, zázrakům a Kristu, který proměnil vodu ve víno. Tito skeptici mají možná dobrou pověst, ale ve své slepotě dělají to, co je daleko neuvěřitelnější – proměňují víno ve vodu. Berou do svých rukou požehnané víno zázraků, zjevení a projevů Ducha svatého a proměňují ho ve vodu humanismu, sabelianismu a pelagianismu, kterými je tak do značné míry ovlivněna teologie současné doby.

Ještě jedna věc. Uvědomujete si slečno Kuhlmanová, že prostřednictvím pomazání a moci Ducha svatého jste uspěla ve velké míře v činění toho, o co usiluje současná světská psychoterapie, ale někdy selhává? Vaše služba uspěla v uzdravování emocí.

Dr. Robert White z Harvard's University, který napsal učebnici, kterou používají studenti v našich vysokých školách o abnormální psychologii, popisuje psychoterapii jako „korektivní emociální zážitek.“ Uvědomujete si, že prostřednictvím vaší služby jste toho často dosáhla? Prostřednictvím Ducha svatého nejednáte jen s negativními pocity strachu, rozmrzelostí, starostí a zoufalstvím, ale ve vašich shromážděních se nachází zvláštní „Přítomnost“, která se stává skutečným zdrojem soucitu, jemnosti, hlubokého pokoje, nekonečné radosti, štědrosti, dobroty a zvláštního druhu chvály a uctívání požehnaného Spasitele Ježíše Krista.

Naše současná církev jsou přeplněné mnohými dobrými lidmi (dobrymi v obvyklém slova smyslu), kteří mají strach projevat pocity v křesťanství. Mám za to, že to byl Clovis Chapel, který nám jednou řekl, že slyšel jakéhosi služebníka z jednoho velmi vysoce kultivovaného sboru, jak varoval lidi před „nebezpečím pocitů v křesťanství.“ A přesto, Chappel řekl: „Všiml jsem si, že lavice, ve kterých seděli, byly dojemnější než tito lidé.“

Jak tragické pak je, když my, jako lidé v naší lidskosti, máme sklon se obávat skutečné Boží moci, která uzdravuje.

Když se větve lámou

Dora Lutzová

Poprvé jsem se setkala s Dorou a Joelem Lutzovými v Department Store v Akronu, v Ohio, když jsem podepisovala svoji knihu I Believe in Miracles. Mladý pár s trochou ostychu vykročil dopředu a krásná blondýna se usmála a řekla: „Chtěli jsme jen přijet a říct vám, jak pro mě a Joela mnoho znamenáte“ a pak ji začaly slzet oči.

Promluvili jsme si na chvíli kvůli lidskému davu, který stál okolo nás, ale nikdy nezapomenu na stisk její ruky a pohled ve tváři jejího mladého manžela. Netrvalo dlouho, než jsem zjistila, proč přijeli.

Dora vám o tom řekne, tak jak o tom dříve vyprávěla mně.

Zbývaly právě čtyři dny do Vánoc a poslední dárek byl zabalen a pečlivě ukryt ve sklepě. Jemný sníh začal padat na krajinu v Ohio a Joe se díval z kuchyně, zatím co do sebe polykal kafe a řekl: „Vypadá to, že Vánoce budeme mít na sněhu, miláčku.“

Přešla jsem pokoj a položila jsem mu ruku kolem pasu, zatím co jsme oba dva sledovali nádhernou scenérii z okna. Travnaté hrací pole golfového hřiště, které je za naším domem, bylo přikryto jemnou vrstvou sněhu. Sníh se jemně snášel a kupil na větvičkách a větvích kanadských smrků, které stály venku před domem.

Stiskla jsem jemně jeho pas. „Co takhle ještě jeden šálek kávy?“

„Ano, běž jí udělat, miláčku,“ Joe řekl, když si začal oblékat kabát. „Takové počasí znamenalo pro opraváře televizi mnoho práce.“ Políbil mě na tvář a vyšel ze dveří, když jsme najednou uslyšeli naše chlapce, jak scházejí ze schodů.

Byl to jejich první volný den o vánočních prázdninách. Michael, kterému bylo osm let, plný energie a nadšení, se přičítal do kuchyně a vyskočil na židli, aby se mohl zavěsit Joemu na krk. „Tati, tati vezmi mě sebou do práce.“

Joe se naklonil a z legrace ho pleskl po zadku. Tatínek má dnes napilno, synáčku, možná půjdeš příště.“

„Ale tati, já dnes nemusím jít do školy.“

„Já vím,“ Joe řekl, „avšak ne v toto ráno. Nechceš, abych stihl udělat všechnu práci, abych s vámi mohl zůstat na Vánoce?“

„Hurá!“ Michael zakřičel. „Zlatíčko dej mi pusku, ať si mohu pospíšet a vrátit se zpátky.“

Joe se sklonil k Michaelovi a dal mu pusku přes celou tvář.

Pak jsme uslyšeli Stephena, našeho desetiletého syna, jak křičí ze schodů. „Počkej na mě, tati,“ zakřičel, „chci ti něco ukázat předtím, než odejdeš.“

Joe se na mě podíval a pozvedl své obočí. „Co to máš? Právě jsem s tím začal,“ řekl.

„Skládal totiž od včera svoji velkou skládačku „Občanská válka,“ řekla jsem. „Tuším, že ji asi dokončil a chce ti ji ukázat předtím, než odejdeš.“

Joe vešel do předsíně, když uslyšel Stephena, jak se řítí ze schodů. „Hele, drž si to,“ zakřičel. „Nemůžeš s takovou velkou věcí dolů. Stačí, když s tím uděláš nepořádek nahoře.“

„Ale tati, chci, abys to viděl.“

„Dobře, zůstaň tady,“ Joe se na něho ušklíbl, zatím co si odložil kabát na gauč. „Je snazší pro tátu vyjít nahoru, než pro tebe sejít dolů.“ Joe vyskákával nahoru po schodech a ihned byl dole a oblékal si kabát a šel ke dveřím.

„Uvidíme se večer,“ řekl. A dveře se za ním zavřely.

Bylo třeba udělat dalších tisíce věcí: péct, uklízet a zdobit. Kluci právě spolkli poslední sousto u snídaně, když uslyšeli, jak někdo klepe na zadní dveře. Několik dětí z okolí, které byly zabaleny do těžkých kabátů s čepicemi, které zakrývaly jejich uši a šálami kolem svých tvářiček, stály na příjezdové cestě k domu. Stephen a Michael proběhli dveřmi a nakoukli ven. „Koukněte si pohnout,“ zakřičeli; běželi nazpět k domu pro své kabáty a rukavice. „Člověče, sázím se, že dneska to bude na cestě pěkně klouzat,“ uslyšela jsem, jak se snažili o to, aby byli co nejdříve oblečení.

Otevřela jsem zadní dveře a vypustila jsem je ven a pak jsem se na chvíli zastavila a hleděla jsem, jak začali utíkat z garáže na chodník, zatím co po zadku sjížděli po zledovatělé skluzavce dolů ze svahu.

Zavřela jsem dveře a začala jsem se zaměstnávat věcmi v kuchyni. „Stejně budou brzy zpátky,“ zadumala jsem se. Venku je příliš velká zima na to, aby tam tak dlouho vydrželi.

Pobrukovala jsem si koledy, když jsem umývala nádoby od snídaně a začala jsem míchat máslo na cukroví. O dvacet minut později, když jsem právě zasunula první plech s cukrovím do trouby, zazvonil zvonek. Utřela jsem si ruce o utěrku a vyšla jsem rázně ke dveřím.

Stála tam sousedka, kabát měla přes sebe narychlo navléknutý a okolo hlavy měla ovinutý šátek, který zakrýval její natáčky na vlasech. Ve tváři byla sklíčená a pobledlá a koktala, zatím co se snažila něco říct.

„D-D-Doro, něco se stalo.“ Slova ji začala pomalu vycházet z úst.

Zatajila jsem dech, aniž jsem si uvědomovala, že se kolem mě obtočil studený vzduch ve vyhřátém domě. „Co se stalo?“ polkla jsem.

Bylo pro ní těžké dostat ze sebe slova. „Dva chlapci,“ řekla, „spadli do rybníka. Myslím, že jsou vaše.“

Zůstala jsem nevěřicně stát jako omráčená. „Ne!“ vykřikla jsem. „Ne, to nemohou být oni. Před chvílí se šli klouzat na cestu.“ Polkla jsem na sucho, když jsem se podívala na cestu... Nikdo tam nebyl.

„Vezměte si kabát,“ řekla. „ukážu vám, kde.“

Jakýmsi způsobem se mi podařilo vrátit se do domu a dostat na sebe kabát a vykročit ze dveří. Váhala jsem. „Tady přece není žádný rybník,“ řekla jsem. „Mýlíte se.“

„Kousek za golfovým hřištěm je velký rybník,“ řekla, „nebyla jste tam nikdy?“

Zavrtěla jsem hlavou, když jsme začaly utíkat přes zamrzlé golfové hřiště.

„Určitě to nejsou oni,“ stále jsem si opakovala. „Drahý Bože, prosím tě, ať to nejsou oni.“

Přiběhly jsme na malé návrší a tam, přímo přede mnou, byl velký zamrzlý rybník. Stála jsem s rukou na ústech, když jsem se sledovala scénu jako z hororu, která se odehrávala pode mnou. Lidský dav se shromáždil na jedné straně ledu. Dvě policejní auta s blikajícími majáky byly zaparkovány poblíž vody. Uviděla jsem dva muže, kteří byli oblečeni ve tmavých gumových vestách s potápěčskými kyslíkovými bombami na zádech a jak si natahují ploutve.

Pak jsem se zadívala na temnou díru v ledu, která mě připomínala oko smrti. Dvoje maličké stopy končily na okraji dokořán veliké díry. Uviděla jsem, jak se radí společně s jedním policistou u auta s jejich spolužáky, kteří věděli, že to byl Stephen a Michael, kdo zůstali pod ledem.

Chtělo se mi křičet. Začala jsem cítit, jako kdybych začala ztrácet vědomí. Je to sen... noční můra, pomyslela jsem si. Vzbudím se a za chvíli to bude pryč. Ale věděla jsem, že se neprobudím. Věděla jsem, že to neodejde. Věděla jsem, že to je skutečné a že to nevydržím.

Joe a já jsme byli katolíci, ale náš duchovní život byl fádní. Neměli jsme skutečnou víru v Boha a navštěvovali jsme kostel, protože se to od nás požadovalo. Přesto, asi před deseti lety jsem začala poslouchat v rádiu vysílání Kathryn Kuhlmanové. Joe se však začal rozčilovat, protože viděl, že se mi program čím dál více líbil a několikrát pohrozil, že rozmlátí rádio, pokud budu poslouchat „tuto ženu kazatelku.“

Slyšela jsem ten stejný hlas za posledních deset let pětkrát týdně. Avšak nikdy jsem nepoznala, jak velmi mě ovlivnilo její kázání až do dne, když jsem stála na vrchu kopce a dívala se na zamrzlý rybník. Chtěla jsem seběhnout dolů z kopce a skočit pod led za mými dětmi, ale uslyšela jsem hlas.

„Uklidni se a věz, že já jsem Bůh.“

Zastavila jsem se v mé chůzi, jako kdybych byla omráčená. Pocítila jsem, což jsem okamžitě poznala, že na mě spočívá Boží moc. Bůh sám použil hlas slečny Kuhlmanové, aby ke mně promluvil v době, kdy mé srdce tonulo v hrůze.

Utišila jsem se. Sklonila jsem hlavu a čekala.

Přátelé mě pomohli nazpět přes zasněženou cestu k našemu malému domu.

Když jsem přišla domů, bylo zde spoustu lidí. Přijel místní protestantský pastor. Přátelé a sousedi spěchali k našemu domu. Všichni chtěli pomoci, ale nikdo vlastně nevěděl, co je nutné udělat. Potom přijela policie a novináři. Dům byl přeplněn lidmi a já jsem cítila, jak se začíná vracet panický strach.

„Prosím vás, někdo by měl zavolat Joemu,“ řekla jsem.

„Už jsme to udělali,“ někdo odpověděl.

Znovu jsem uslyšela hlas slečny Kuhlmanové, jak říká: „Dokud bude Bůh na trůnu, uslyší a odpoví na modlitby a všechno se obrátí v dobré.“

„Ach, přála bych si, kdybych tomu mohla věřit,“ řekla jsem. „Věřím tomu. Musím. Nemám žádnou naději.“

Vešla jsem do ložnice a zavřela jsem dveře. Začala se ozývat siréna...našli jednoho z chlapců. V okamžiku jsem si představila, jak jejich malá zmrzlá tělíčka vytahují z díry v ledu se zledovatělými palčáky; těmi na kterých byly na zadní straně malá káčátka, které klesají bez života pod okrajem ledu ve vodě a dlouhé oční řasy, které jsou nyní zavřené a potáhnuté ledem.

Padla jsem na kolena za postel. „Drahý Ježíši,“ hořce jsem plakala, „prosím tě, odejmi ze mě tuto tíhu. Nejsem schopna to vydržet.“

Když jsem se začala modlit, prožila jsem hluboký pokoj. Najednou jsem se napřímila. „Co se to se mnou děje,“ pomyslela jsem si. „To nejsem já. Měla bych se z toho zbláznit, ale namísto toho jsem v klidu.“

Pocítila jsem, jak skrze mé tělo prochází energie. Byla to zvláštní síla. Byla jsem tak silná, že bych uzvedla i dům. Spojila jsem moji malost, moje nic s Jeho velikostí. Nezáleží na tom, co se děje, nikdy neprohrávejte, pokud budete spojeni s Ježíšem, uslyšela jsem známý hlas.

Najednou se otevřely dveře.

Otočila jsem se. Joe šahal po klice, jeho kotníky na prstech byly bílé a jeho tvář plná strachu a bez života. Jeho rty byly modré, studené a vyděšené a hýbaly se beze slov.

Drahý Bože, jak se podobal Stephenovi! Chtěla jsem se k němu natáhnout a přitáhnout ho k sobě, abych mu řekla, že je všechno v pořádku. Namísto toho jsem řekla: „Byli to kluci...“

„Jsou v pořádku?“ zakřičel šíleně.

„Ne,“ odpověděla jsem tiše. „Utopili se.“

Joe se otočil a vyběhl ze dveří. Ráda bych věděla, jestli slyšel sirénu...pokud jel kolem pohotovosti přes město...o čem asi přemýšlel, když přijel před dům a zjistil, že je přeplněn lidmi...jakou duševní bolest musel asi nyní prožívat?

„Šla jsem za ním do obývacího pokoje ve chvíli, kdy narazil duchovního na zeď.“

„Nechci, žádného duchovního,“ Joe zakřičel, „chci své kluky.“

Překračoval po pokoji, jeho tělo se zmítalo v křečích a vzlycích a pak se zhroutil na gauč.

Přijel mladý kněz z naší církve. Poděkoval duchovnímu a řekl mu, že se postará o další nezbytné věci. Váhal a pak vykročil k Joemu, položil mu ruku na rameno. „Na toto nás v semináři nepřipravují,“ řekl tiše. Joe byl zdrcen, zlomen v srdci a ztracen. Věděla jsem, že nezná ani jeden verš z Písma nebo zaslíbení z Bible. Všechno, co znal, byla modlitba Páně a zdrávas buď Maria. V tu dobu to nestačilo a já jsem to věděla.

Bůh mi dal dvojitou porci Jeho síly, abych v ten čas zařídila nezbytné věci. Nemohla jsem uvěřit tomu, že jsem to já. Mělo se udělat ještě mnoho věcí. Někdo musí určit totožnost dětí. Někdo musí zařídit nezbytné věci, které se týkaly pohřbu. Někdo musel odpovědět na otázky novinářů. Někdo musel hovořit s policií. Bůh mi dal sílu, abych to všechno zvládla v tichosti a při zdravém rozumu.

Joe seděl na gauči, plakal a lomil svýma rukama. Jeho bratranec se ho snažil utěšit, ale Joe byl na mol a blouznil.

Policie mi sdělila podrobnosti. Michael se probořil pod led a Stephen, když viděl, jak mizí pod vodní hladinou, mu běžel na pomoc a křičel: „Brácho!“ Když se dostal k lednímu otvoru, led se prolomil a pohřbil ho s Michaelem. Rybník byl devět metrů hluboký. Než našli obě dvě těla, trvalo to jednu hodinu.

Soused nás zavezl do nemocnice, abychom určili totožnost chlapců. Joe se zhroutil na chodbě a museli mu dát léky. Zůstala jsem mu po boku, zatím co se soused díval na těla a potvrdil jejich totožnost.

Když jsme přijeli domů, setkali jsme se u dveří s majitelem pohřebního ústavu. Znovu jsem pocítila, jako kdybych byla mimo sebe a dívala se z pohledu člověka, který byl okolo mě, zatím co mé tělo, které vážilo čtyřicet pět kilo se pohybovalo bez problémů. Vzpomínám na to, jak Joe říkal: „Bože! Co ji ještě drží nad vodou?“ Věděl skutečně málo o tom, že to *byl* Bůh.

Joe se potácel do kuchyně a naléval do sebe jednu whisky za druhou. Moje matka a táta přijeli a když viděli v jakém stavu je Joel, tatínek mi moudře poradil, aby schovala jeho lovecké pušky. Zatím, co jsem seděla na gauči a mluvila s majitelem pohřebního ústavu, Joe chodil bezmyšlenkovitě z pokoje do pokoje, jako kdyby něco hledal. Byl naprosto neschopný toho, aby přijal to, co se stalo.

Další ráno přijely auta z pohřebního ústavu. Byly připravené, abychom se mohli rozloučit s našimi syny. Byla hrozná zima, metelice foukala okolo auta, když jsme zastavili na příjezdové cestě ke kapli; lidé kteří měli na starost pohřeb nás pobízeli, abychom se šli podívat na chlapce předtím, než přijedou přátelé.

To byla nejtěžší zkouška – vidět je právě takhle.

Pocítila jsem opět úžasnou sílu, která začala proudit skrze mě, nade mě a okolo mě. Věděla jsem, že to byl Ježíš. Michael, které mu bylo osm let a měl tmavé vlasy, byl na pravé straně pokoje. Desetiletý Stephen s tmavě blondatými

vlasý byl nalevo. Šla jsem ke Stephenovi a položila jsem mu ruku na rameno. Uslyšela jsem znovu hlas slečny Kuhlmanové, jak mluví o smrti svého milovaného otce. „Je na něho podobný,“ řekla jsem, „ale je to jen mrtvé tělo.“ Vzhledla jsem vzhůru a poděkovala jsem Ježíši za Jeho přítomnost, která mě doprovázela. Pociťovala jsem okolo sebe Jeho velkou lásku a soucit a doslova jsem ho cítila, jak pláče se mnou.

Pak jsem šla k Michaelovi. Ležel ve stejné bílé rakvi jako Stephen. Vždy jsme pro ně kupovali stejné věci. Podívala jsem se na Joeho, který stál za mnou, jeho tvář byla srašťelá od žalu. Snažil se něco říct. Viděla jsem, jak hýbe svými rty, ale nebyla slyšet žádná slova. Stála jsem mu nablízku a tiskla jsem jeho ruku oběma rukama.

„Co je miláčku?“ zašeptala jsem.

„Cokoliv mě to bude stát, dostanu se tam, kde jsou teď oni a udělám pro to všechno,“ řekl a přitom plakal. „Jsou nevinní...“ A potom, poprvé v našem společném životě jsem uslyšela Joeho, jak se modlí. „Ach, Bože učiň mě ve tvých očích tak nevinného jako tyto malé chlapce. Chci jít tam, kde jsou oni.“

Najednou mě probleskly v mysli slova, která Joe řekl Stephenovi v to ráno, když odcházel z domu. „Je snazší pro tátu, aby vyšel nahoru než pro tebe, aby si sestoupil dolů.“ Pomyslela jsem si, možná se to týká toho, co na nás oba dva čekalo.

Následující dny byly ponuré. Pohřeb byl v sobotu v kostele sv. Matouše a pak se konal pohřební obřad, zatím co vál velmi studený vítr. Když jsem vešla nazpět do kuchyně, dívala jsem se na malé dárky, které kluci udělali ve škole, které položili ráno na horní skříň, předtím než utonuli. „Nejlepší mamince a tatínkovi na světě...“

Ponuré vzpomínky se prohlubovaly, až se proměnily v naprostou tmu. Uplynuly Vánoce a Nový rok. Joe vždycky chodil ven a hulákal, zatím co oslavoval, ale tentokrát seděl doma v tichém domě ve tmě a plakal.

Každá věc v domě nám něco připomínala z minulosti. Zdálo se, že prázdné židle u jídelního stolu; pomačkané šaty na spodu šatníku; šuplíky přeplněné malými chlapeckými ponožkami a spodním prádlem, věci jako šutry, zátky od láhví, prázdné patrony a dětské knížky, byly všude v domě.

Potom přišel první školní den po Novém roce, když jsem musela jít do jejich třídy a vyklidit jejich lavice. Jejich tužky, počmárané papíry, učebnice, Michaelovu velkou krabici s pastelkami... to bylo vše, co zůstalo.

Avšak zbyly vzpomínky – ach, ty vzpomínky. V to odpoledne jsem stála v obývacím pokoji, když jsem uslyšela, jak zastavil školní autobus na zastávce přímo před domem. Bylo slyšet křik a smích dětí, jak se rozcházely do svých rodin a bylo to, jako kdyby do mého srdce někdo vrazil ostrý nůž. Přiběhla jsem k oknům a zatáhla jsem závěsy a snažila jsem se zavřít okna tak, aby nebylo slyšet skotačící děti. Jako bych téměř slyšela Stephena a Michaela, jak se ženou k domu, pohupují svými ešusy od oběda a hází po sobě sněhové koule.

Avšak třetí den, když jsem zatáhla závěsy, uslyšela jsem v rádiu známý hlas, který něžně šeptal: „V životě se nepočítá to, co se právě děje, ale to, co uděláte s tím, co vám zůstalo.“

„Děkuji ti, Bože,“ vydechla jsem a rozhrnula s rozhodností závěsy, abych přemohla žal.

U Joeho tomu tak nebylo. Ustavičně plakal. Nebyl schopen se vrátit do svého zaměstnání. Nemohl spát. Nebyl schopen jíst. Nebyl schopen se ani obléct. Všechno to, co dělal, bylo to, že chodil v opuštěném domě, lomil rukama a plakal. Když snídal, dusil se v záchvatech pláče. Ztrácel váhu a kouřil jednu cigaretu za druhou.

Snažila jsem se ho přimět, aby denně naslouchal vysílání Kathryn Kuhlmanové z rádia, avšak jeho mysl byla až příliš uchváćena žalem na to, aby tomu porozuměl. Někdy se posadil u stolu a snažil se naslouchat, ale znovu se rozplakal během programu. Začala jsem se o něho více zajímat, neboť se zdálo, že ztratil naprosto směr ve svém životě.

Jeho vlasý začaly vypadávat. S jeho propadlými tvářemi a krvavými očima vypadal strašně. A pak ještě, kromě toho, se mu udělaly vředy. Jako u Joba z Bible, jeho tělo bylo pokryto velkými bolestivými vředy. Nikdo si nedovede představit jaká muka a bolesti sužovaly jeho tělo a žalem zničenou mysl.

Vzdal se své pozice viceprezidenta televizní opravárenské společnosti a pohrozil, že prodá svůj podnik a došlo to dokonce tak daleko, že ho uveřejnil v reklamě v obchodních novinách. Ztratil veškerou chuť do práce, nechtěl se smát a nechtěl ani žít.

Uplynuly týdny, než byl schopen se znovu vrátit do zaměstnání. Potom jednoho odpoledne, pošťák, chlápek, kterého Joe trochu znal, se zastavil u obchodu při jeho pochůzkách. Vyjádřil Joemu upřímou soustrast a potom mu řekl velmi zvláštní věc. „Pane Lutz, důvěřujete Bohu?“

Nejprve to Joeho urazilo, pak se začal stydět. Avšak uviděl ze strany pošťáka upřímý zájem a odpověděl: „Ano, jsem úzce spojen z církví.“

„Neřekl jsem církev,“ malý pošťák laskavě řekl, „ptal jsem se vás, jestli věříte v Ježíše?“

To Joeho udeřilo jako hrom do police. Bylo to poprvé v jeho životě, co někdo začal rozlišovat církev od Ježíše. Bylo to

poprvé, co uslyšel o tom, že tyto dvě věci mohou být odlišné.

Když Joe přišel odpoledne domů, vyprávěl mi o tom, jaký dojem na něho udělal tento listonoš. Kněz, který u nás byl před několika dny nám navrhl, abychom se modlili pro útěchu k naším mrtvým dětem. Protestantský pastor se odmlčel a v odpovědi na Joeho otázku, „Co bychom měli dělat?“ řekl, abychom si četli Žalm 23. „Je to povzbudivé,“ řekl.

Avšak, když Joeho oslovil listonoš, poprvé mu někdo připomenul, že bychom měli zkusit Ježíše Krista. Joe začal mluvit s listonošem každé ráno, když byl na svých pochůzkách. Jednoho dne přinesl Joemu Janovo evangelium. Joe byl znovu dojat.

V ten večer jsem uslyšela Joeho, jak se potuluje kolem podkroví. „Co děláš Joe?“ zakřičela jsem na něho. Měla jsem strach, že se chce zastřelit. „Proč chodíš pořád nahoru?“

Za chvíli vycházel nahoru se starou Bibli pod paží. „Vím o jednom takovém místě,“ řekl. „Ta tvá paní kazatelka z rádia říká, že když budeme žít podle Bible, tak se nemůžeme minout cíle. Proto ji chci začít číst.“ Jeho hlas se zlomil a začal plakat a řekl: „Pokud je něco, co bych mohl udělat proto, abych mohl odejít ke svým chlapcům, ochotně to udělám.“

Začal usilovně hledat Boha; hledal ho takovým způsobem, že procházel jednu stránku Bible za druhou, až se ocitl na úplně jiném místě, než které četl.

Joe začal vstávat každé ráno a odcházel na mši ke sv. Matoušovi. Poslouchal v rádiu každého kazatele. Dokonce odpověděl některým z nich a šel je navštívit, aby se za něho pomodlili. Nezanechal jedinou možnost ve svém hledání Boha.

Pak, jednoho večera, o několik měsíců později, jsem mu řekla, že už mu nebudu vzdorovat a napsala jsem dopis Kathryn Kuhlmanové.

„Co jsi napsala?“ zeptal se.

„Napsala jsem jí o tom, jak se mnou byla v těch nejtěžších chvílích mého života,“ odpověděla jsem po pravdě, „a že její život pro Krista mi poskytl novou naději.“

„Možná si našla novou naději,“ Joe řekl a jeho oči znovu zalily slzy, „ale já nemám nic.“

Snažila jsem se ho utěšit, avšak on vstal od stolu a vrátil se do obývacího pokoje. „Víš, co se mi dnes odpoledne stalo?“ řekl mi, zatím co chodil po pokoji. „Jel jsem po ulici a začal jsem plakat. Musel jsem vyjet ze silnice. Všechno, co mohu jen dělat, je plakat. Včera večer, když jsem spravoval televizi u jakési paní, jsem pod její postelí našel vyklápecí vozík. Začal jsem plakat přímo tam. Všechno, co chci, je vidět...vidět...mé chlapce,“ a začal kvílet. „To je všechno, o čem mohu přemýšlet.“

Za dva týdny přišel Joe z práce domů a řekl: „Víš, co se děje? Tvoje paní kazatelka má zítra přijet do Neil's Department Store (Neilova obchodního domu) a bude podepisovat knihu, kterou napsala. Pojdme ji navštívit.“

Nemohla jsem pomalu uvěřit svým vlastním uším. Kathryn Kuhlmanová bude v Akronu. A Joe, můj manžel Joe, který kdysi chtěl rozmlátit rádio, se mě ptal, jestli bych s ním nechtěla navštívit Kathryn Kuhlmanovou.

Byli jsme tam velmi brzy, ale řada se protáhla až na ulici. Stáli jsme tam a sledovali, jak podepisuje knížky. Nemohla jsem z ní spustit oči. Byla tak čilá, tak okouzující a radostná.

Pak jsme přišli na řadu. Představili jsme se a já jsem řekla: „Možná si na mě nepamatujete, ale napsala jsem vám před několika týdny v dopisu o tom, jak jste mě moc pomohla, potom co se utopili naši dva chlapci.“

„Ach, řekla a vstala od stolu. „Ovšem, že si vzpomínám. Modlila jsem se za vás. Jak bych mohla zapomenout na takový nádherný a dojemný dopis!“

Potom, předtím než jsme byli schopni odpovědět, položila jednu ruku na moji hlavu a druhou na Joeho rameno a začala se nahlas modlit – přímo uprostřed Neil's Department Store. Modlila se za naši spásu a za to, aby na nás sestoupil Duch svatý.

Když jsme vyšli z obchodního domu, Joeho tvář zářila. Položil mě ruku kolem ramena a řekl: „Miláčku, v neděli pojedeme do Youngstownu, abychom si ji vyslechli, jak káže. Možná, že toto je odpověď na všechny naše modlitby.“

V neděli ráno Joe vstal a šel na mši jako obvykle. Pak se vrátil zadem domů a jeli jsme na shromáždění do Youngstownu. Po prvním shromáždění jsme poznali, že jestli přišla nějaká odpověď na naše volání, pak to bylo prostřednictvím služby Kathryn Kuhlmanové.

Začali jsme pravidelně navštěvovat shromáždění v Youngstownu. Začala jsem si všimnout změny, která nastala u Joeho. Přestal kouřit. Pak jsem ho jednou uslyšela, když jsem byla nahoře na schodech, jak něco zatlouká a oškrabává ve sklepech. Podívala jsem se z okna a Joe před sebou tlačil po příjezdové cestě k domu po domácí vyroběný barový pult. Než jsem stačila doběhnout dolů, tak ho zapálil. Stáli jsme tiše a dívali jsme se, jak hoří.

Několikrát po shromážděních se Joe ke mně otočil a řekl mi: „Dnes jsem málem vyšel na výzvu dopředu, ale něco mě

pořád brání.“

V březnu roku 1963, patnáct měsíců potom, co jsme ztratili Michaela a Stephena, ať už Joeovi bránilo cokoli – zmizelo to. Stáli jsme při výzvě na konci shromáždění vedle sebe, když se Joe najednou ke mně otočil a řekl: „Jsem připraven, půjdeš se mnou?“

Stiskla jsem jeho ruku a vyšli jsme do uličky a pak dopředu. Uslyšela jsem jen, jak Joe pláče, když jsme přicházeli z dlouhé uličky a postavili jsme se do zástupu lidí před publikum.

Stáli jsme u pódia co nejbližší a já jsem slyšela Joeho, jak nahlas pláče. „Promiň, Ježíši.“ Nikdo nedovede vyjádřit slovy, jaká radost v tu chvíli naplnila celou moji bytost. Jen jsem pocítila, jak se Joe narodil do nového života a já s ním.

Pak jsem ucítila jemnou ruku na mém rameni a podívala se nahoru a uviděla jsem slečnu Kuhlmanovou, jak se stále usmívá a začala nás pobízet, abychom přišli dopředu k mikrofonu. Nevím až dodnes, jak si nás mohla zapamatovat a jak nás poznala v tom velkém lidském davu.

Ale pobízela nás, abychom šli dopředu a postavili se před mikrofon. „Proč jste přišel dopředu?“ řekla a podívala se na Joeho.

„Slečno Kuhlmanová,“ odpověděl, jeho hlas se lámal, ale byl přesto silný: „Chci znovu vidět své chlapce. *Musím* být připraven na to, abych se s nimi mohl znovu setkat.“

„Uvidíte vaše syny,“ řekla. „Můžete s nimi být po celou věčnost, pokud dáte své srdce Ježíši. Protože to je přesně to místo, kde teď právě jsou.“

Sevřela jsem tak velmi Joeho ruku, až jsem dostala strach, že do ní už neproudí krev, když se otočil k zástupu pěti tisíc lidí a řekl: „Dnes přijímám Ježíše jako svého Spasitele.“

Ach, jaká sláva sestoupila v ten den!

Od té doby si Joeho použil Pán takovým způsobem, až získal pro Krista třináct členů své rodiny, včetně jeho nemocného otce, který uvěřil před pár týdny. Celá moje rodina přišla ke Kristu. A nyní, o několik let později, dospívající chlapci, kteří žijí v našem okolí, bývalí spolužáci Stephena a Michaela se setkávají v našem domě na studijní skupince, studují Bibli a jezdí s námi na shromáždění do Youngstownu. Nahrnou se do Joeho nákladního auta a pak se rozejdou po městě a svědčí o Ježíši.

Nejkrásnější ze všeho je to, že si nás začal používat Duch svatý při poradenství s více než stovkami párů, kterým zemřely děti.

Před krátkou dobou jsme se pozastavili nad jedním místem v Bibli, které spojuje všechny naše touhy a všechna Boží zaslíbení v jeden celek. Je to 2. Samuelova 12:23. Syn, který se právě narodil králi Davidovi, zemřel a David přestal naříkat a neočekávně řekl: „Avšak nyní je to dítě mrtvé...můžu ho znovu vrátit? Ne, Já půjdu za ním, ale ono se ke mně nyní nevrátí.“

Vzpomněla jsem si v tu chvíli na slova, která byla až zdánlivě totožná a přesto v té době velmi prorocká. „Je snazší pro tátu, aby vyšel nahoru, než pro tebe, aby si sešel dolů.“

Nejen snazší, ale mnohem nádhernější!

Mohlo se to stát vaší dceři

Charles Wood

Neexistuje člověk, který by byl tak chudý, jako ten, který má JEN PENÍZE a žádnou vděčnost! Rodina Charlese Wooda se rozhodla, že se stanou nejbohatšími lidmi ve světě. Jsou (bohatí) plní vděčnosti k Bohu, za to jakou úžasnou věc udělal pro jejich dceru Sheryl.

Charles Wood je členem American Institut of Certified Public Accountants a nyní je kontrolorem ve velké akciové společnosti v Clevelendu.

Na podzim v roce 1962, Sheryl, naše starší třináctiletá dcera, která byla velmi čilá, začala právě chodit do osmé třídy na střední školu v Olmsted Falls. Blížilo se léto a ona a její jedenáctiletá sestra Caroline se zúčastnily křesťanského tábora a byly zaneprázdněné spoustou aktivit, od baseballu až po polštářové zápasy. Sheryl se snažila všude být hlavní

propagátorkou legrace. Každé odpoledne byla na naší zahradě vidět scéna hvězdných přemetů a salt a křiku *hip-hip-hurá!* – a *zneložni to vykopnutí!* Odráželo se ode zdi našeho a dalších domů. To, že si Sheryl při tom udělala několik boulí na hlavě, se nezdálo v té době ani tak důležité. Bylo to bystré dospívající děvče, které mělo rádo legraci.

Potom jednoho pondělního rána moje žena Gwen zvedla telefon, protože volali ze školy a říkali, že Sheryl omdlela na chodbě. Gwen utíkala do školy. Když přijela, Sheryl byla už v pořádku, ale Gwen ji odvezla domů. Příští den se však Sheryl vrátila do školy. Ve středu mě volali z kabinetu sekretářky do mé kanceláře. Sheryl znovu omdlela a nebyli schopni se spojit s moji ženou. Opustil jsem okamžitě kancelář a jel jsem do školy. Byl jsem trochu pobledlý a vystrašený; zdálo se však, že Sheryl je opět v pořádku. Přesto jsem domluvil na odpoledne schůzku u lékaře naší rodiny. Když ji prohlédl, nebylo důvodu proč se znepokojovat a doporučil nám, abychom jí poslali nazpět do školy. Řekl nám, ať mu zavoláme tehdy, když bude mít další problémy.

Příští den jsem znovu dostal ze školy telefonát. Sheryl omdlela po třetí. Nebyli schopni ji probudit a zavezli ji do Southwest Community Hospital v Berei, kde ji ambulantně prohlédli.

Přiběhl jsem do nemocnice a ulevilo se mi, když jsem zjistil, že Sheryl není v bezvědomí. Prosil jsem však lékaře, aby byla přijata jako pacient. Když omdlela, hlavou udeřila o dlaždici na podlaze a lékař navrhl, že by bylo dobré zrentgenovat její lebku. Udělali to, pak ji provedli punkci míchy, aby určili důvod, proč má tyto stavy.

Protože se z dílčích prohlídek nedalo zjistit o jaký druh nemoci jde, lékaři doporučili, aby pár dnů odpočívala a pak jsme ji znovu poslali na pozorování do nemocnice. Během této léčby Sheryl znovu omdlela, tentokrát seděla na vozíku.

Přesto nebyla určena přesná diagnóza, proto jí dovolili, aby se vrátila z nemocnice domů a začala znovu chodit do školy. Během dalších několika týdnů začala omdlívat ještě víc a stěžovala si na to, že jí „zvoní“ v hlavě. Jednoho dne se zmínila o tom, že když ona a některé další děti se navzájem píchaly špendlíky, necítila na své pravé ruce od bodnutí žádnou bolest.

Sherylin stavy se projevovaly čím dál častěji a zůstala několikrát v bezvědomí na delší dobu. Bylo pak pro ní samozřejmě těžší dohnat to, co děti probraly ve škole; ani ne kvůli její nepřítomnosti ve škole, ale protože ji „zvonilo“ v hlavě, na co si každý den stěžovala. Jednou v noci mě probudilo, jak naříká a pláče. Vrazil jsem do jejího pokoje a našel jsem jí, jak si drží hlavu a válí se ze strany na stranu po posteli. „Moje hlava, tati, cítím jako kdyby se měla rozskočit.“

Jediná věc, která se zdála, že jí pomůže od prudké bolesti, bylo rádio, které bylo zapnuté nahlas. Bylo tak nahlas, že žádný ze zbývajících členů naší rodiny nemohl spát. Sheryl chodila spát s malým rádiem, které bylo zesíleno naplno. O pár dní později jsem vklouzl do jejího pokoje a rádio jsem trochu ztišil, aby si ostatní z nás mohli alespoň trochu odpočinout.

Nakonec jsme v prvním týdnu v listopadu objednali Sheryl, aby podstoupila několik prohlídek jako ambulantní pacient na klinice v Clevelandu. Sledoval jsem první prohlídku: lékař vzal jehlu a jemně s ní projížděl tam a nazpět po jejím čele. Cítila to pouze na levé straně, ale ne na pravé. To stejné lékaři vyzkoušeli na jejím žaludku a na chodidlech, kde byla reakce podobná. Zdálo se, jako kdyby ztratila většinu reflexů v pravé polovině svého těla. Dozvěděli jsme se také, že se u ní začíná projevovat dvojité vidění a že přestává slyšet na pravé ucho.

Přesto, to co nás nejvíc děsilo, byla změna jejího vzhledu. Vypadala vždy tak nádherně a jako dítě měla krásně vytvarovanou postavu. Nyní jsem si začal všimnout toho, že její pravé víčko trochu překrývalo její oko, až začala vypadat jak duševně zaostalé dítě.

V polovině listopadu její bolesti hlavy tak zesílily, až jsme ji museli mít alespoň tři dny v týdnu doma. Začala také ztrácet váhu. Potom, v pátek večer před Dnem děkuvzdání, Gwen a já jsme se chystali, že zalehneme do postele, když jsme najednou uslyšeli tupou ránu v Sherylině pokoji. Vběhli jsme dovnitř a našli jsme jí, jak její netečné tělo leží u její postele.

Mé srdce mě málem poskočilo až do krku, když jsem jí zvedl a snažil jsem se jí probudit k životu, avšak bezvýsledně. Nebyli jsme schopni ji ničím přivést k vědomí. Moji úzkost v této situaci předčily zklamání a beznaděj. Položil jsem ji na postel a začal jsem se modlit. Když jsem se podíval nahoru, uviděl jsem ve dveřích stát Caroline, ve tváři byla pobledlá a vystrašená a oči měla doširoka otevřené zděšením.

„Drahý Bože, proč se na to musí dívat?“ zaúpěl jsem.

V tu noc byla Sheryl přijata na kliniku jako zvláštní případ. Naše zpáteční cesta domů se zdála skličující a náš celý svět se začal hroutit. Já a Gwen jsem v tu noc ani trochu nespali a ve vedlejším pokoji jsem slyšel Caroline, jak naříká a tiše pláče ve spánku. „Prosím tě Bože, udělej něco. Pomož nám, prosím,“ modlil jsem se.

Příští ráno, asi kolem jedenácté hodiny, mě volal lékař z kliniky. „Sheryl je v pořádku,“ řekl, „ale dnes ráno znovu spadla z postele a znovu omdlela a když padala udeřila se o rameno. Zrentgenovali jsme ho a na snímcích je vidět

zlomenina asi tři centimetry pod ramenem a kost v jejím pravém rameni je naštípnutá. Můžete ji navštívit po obědě, ale chtěl bych, abyste věděli, že ji najdete v sádře a v závěsu.“

„Co se to děje?“ Ptal jsem se sám sebe, když jsem pokládal telefon. „Všechno šlo tak hladce a najednou je všechno v nepořádku.“

Jako jáhen a pokladník církve jsem byl ve svém životě zaměřen na duchovní věci, ale tohle bylo víc, než jsem mohl vydržet. Uvědomil jsem si jen, že je něco v naprostém nepořádku, přesto jsem byl zcela bezmocný se s tím vyrovnat. Gwen zavolala našemu pastorovi. Byl laskav a plný soucitu, přišel nás navštívit, aby se s námi mohl pomodlit.

Caroline se však rozhodla, že k tomu zaujme rozhodnější postoj. V to odpoledne, když jsem s Gwen jel navštívit Sheryl, napsala dopis. Aniž jsme o tom věděli, poslouchala občas vysílání Kathryn Kuhlmanové v rádiu. Když si začala uvědomovat, naši úzkost a věděla, že je něco v nepořádku s její velkou sestrou, sedla si a poslala Kathryn Kuhlmanové modlitební prosbu. Zatím, co jsme byli pryč, ušla jeden a půl míle k poště a poslala ho.

O tři dny později nám zavolal lékař a řekl nám, že znovu zrentgenovali Sherylinu ruku. Nové snímky ukazovaly, že ruka nebyla vůbec zlomená, jenom velmi pohmožděná. Jediným možným logickým vysvětlením pro ně bylo to, že technik asi přečetl špatně první snímky. Přesto shoda okolností, pokud jde o modlitební prosbu naší dcery a nyní uzdravené ruky, přiměly Gwen, aby začala vážně uvažovat o možnosti Božího uzdravování. Byl to začátek toho, co pro nás všechny znamenalo zcela nový způsob života.

Sheryl zůstala na clevelandské klinice dva týdny. Podstoupila všechny možné prohlídky, včetně rentgenu mozku (zkoušky mozkových vln). Prohlídky prokázaly, že část jejího mozku nefunguje normálním způsobem za určitých okolností, což bylo příčinou stavů, když omdlávala. Přesto váhali určit diagnózu. Nicméně, poprvé jsem uslyšel lékaře, jak čím dál častěji vyslovují slovo „záchvaty.“ Předtím než jsme opustili kliniku, dali Sheryl léky, které měly snížit počet a intenzitu záchvatů. Bylo ji doporučeno, aby chodila do školy, jak to jen bude možné.

Avšak záchvaty pokračovaly a pokaždé se zdálo, že trvají déle a déle. Učitelé ve škole nám vyšli vstříc; měli s námi soucit a rozuměli naší situaci. Pan ředitel dokonce určil jednoho ze svých blízkých přátel, aby s ní zůstal a dával na ní pozor. Nebezpečí, které vyplývalo ze Sherylina stavů, bylo zcela zřejmé a poté, co spadla v nemocnici, jsme si uvědomili, že nesmí zůstat nikde sama. Snažili jsme na ní dávat pozor, když šla po schodech nahoru, ale nebylo to vždy možné. Gwen také musela připravovat jídlo, uklízet dům a já jsem musel chodit do práce. V našem každodenním životě byla vidět očividná úzkost.

Krátce před Vánocemi, zatím co Gwen a Sheryl byly nakupovat ve velkém Zayr Department Store, Sheryl omdlela. Zavezli ji rychle do Fairview park Hospital na ambulanci ve Fire Department, avšak po ambulantním zákroku ji propustili. Třebaže se nám podařilo nějakým způsobem prožít křesťanské prázdniny, nade vším, co bylo světlé a veselé, se vznášela tmavá předtucha, která nevěštila nic dobrého.

Každý den přinášel nové důvody pro zklamání a další zoufalství. Všimli jsme si nyní, že záchvaty se opakovaly častěji a byly divočejší. Někdy Sheryl vydržela neomdlít několik dnů, jindy padla do bezvědomí několikrát během jednoho dne. Když se vrátila po prázdninách do školy, museli jsme se smířit s tím, že bude mít asi záchvat každý den a často to bylo přímo na jejím stole.

„Určitě“, řekl jsem jednou večer Gwen, poté co jsme byli vzhůru pozdě do noci se Sheryl, „musí existovat místo, kde bychom našli pomoc.“ V ten večer jsme se pokorně a upřímně modlili za Boží pomoc.

V lednu jsem uslyšel o lékaři, který měl výborné výsledky v léčbě pacientů s podobnými stavy. Ověřili jsme si to a zjistili jsme, že je to jeden z nejuznávanějších neurologů v kraji kolem Clevelandu. Zavolali jsme mu a dohodli jsme se na schůzce.

Po několika prohlídkách si nás zavolal na radu. „Sheryl“ řekl, „zdá se, že si nějak poranila levou stranu hlavy v mozkové části, která ovládá reflexy na její pravé straně těla. Přesto není pochyb o tom, že naše diagnóza epilepsie je správná.“ Nemohl jsem uvěřit svým vlastním uším. Epilepsie! Nejen to, ale řekl, že to je ten nejvážnější druh onemocnění Grand Mal.

Lékař nás však přesto povzbuzoval a řekl nám, že je téměř jisté, že se záchvaty sníží po léčích na interval jedenkrát až dvakrát ročně. To bylo první povzbuzení, které jsme slyšeli a vrátili jsme se domů s tím, že se ochotně vypořádáme s budoucností a počkáme na to, až léky způsobí slíbené zázraky.

Během několika dalších měsíců jsme se dozvěděli mnoho věcí o epilepsii. Dozvěděli jsme se například, že v mozku proudí určité malé množství elektřiny, tak jako je elektřina rozvedena pomocí vodičů v domě. Pokud se něco s vodiči stane, způsobí to zkrat a vyletí pojistka. Stejným způsobem, pokud si někdo poraní mozek za určitých okolností, způsobí to zkrat v celém mozkovém „elektrickém systému“, čehož byly výsledkem záchvaty. Dozvěděli jsme se také, že téměř

devadesát pět procent případů epilepsie je způsobeno poraněním mozku, ať už při narození nebo později v životě. Najednou řada boulí na hlavě, které si Sheryl udělala minulé léto, začala být velmi důležitá. Kterékoliv nebo všechny z nich byly příčinou toho, že byla nyní nemocná.

V současné době neexistuje lék na epilepsii. V ojedinělých případech může operace mozku pomoci k určitému uvolnění, ale i to samo sobě nepřinese uzdravení. „Můžeme to zarazit,“ lékař řekl, „ale nikdy ne uzdravit.“

Varoval nás také, abychom učinili předběžná opatření, která by zabránila dalším pádům, které by se pro ní mohly stát osudné. Bylo nám doporučeno, abychom jí zakázali veškeré aktivity, takové jako plavání, projížďka na kole a další sporty. Protože dostávala čím dál častější záchvaty při hraní na klarinet, nebyla schopná dále hrát ve školní hudební skupině. Sherylin pohyblivý a živý svět se velmi zúžil, díky zákazům a nucené nečinnosti. Rozverná dospívající dívka musela začít žít všedním sedavým způsobem života.

Avšak, její záchvaty pokračovaly, z nichž začaly vyplývat další strašlivé důsledky. Nejprve omdlávala tiše, nyní svírala pěstičky a křečovitě mlátila svými nohama a rukama okolo sebe. Musel jsem jí často otevřít pusku násilím, aby měla uvolněný jazyk mezi zuby. Zdálo se, že i v jejich omezených aktivitách začalo vyvstávat nebezpečí. Poté, co jsme uslyšeli o jakémsi mladém člověku, který se utopil ve vaně během záchvatu, byli jsme ještě více úzkostliví. Sherylin sluch byl dalším důvodem našich starostí, obzvláště potom, co jí lékaři zjistili, že ze šedesáti procent ztratila sluch v pravém uchu. Na jaře jsme s ní museli jezdit k lékařům dvakrát až třikrát týdně. Nadto, jeden z léků měl postranní účinky na její dásně, které otekly a začaly přerůstat zuby. Bylo nutné provést dentální operaci, v níž by se odstranila přerostlá tkáň.

V beznaději jsme sledovali, jak naše dcera slábne. Změnila se vzhledově. Její pohyby byly líné a pomalé. Léky byly častou příčinou toho, že se potácela jako opilá a musela se držet židle nebo opírat se o zeď, zatím co chodila. Třebaže jsme v srdcích pociťovali úzkost, snažili jsme se tvářit statečně, nejen kvůli Sheryl, ale také kvůli Caroline. Avšak hluboko uvnitř jsme věděli, že veškerá naděje zmizela.

Byl jsem zoufalý. „Jsem baptistický diakon,“ pomyslel jsem si. „Byl jsem až doposud činný ve všech obdobích mého života v církvi, ale nemám sílu se s tím vypořádat.“ Nikdy se mi nestalo, že bych se musel modlit za Boží uzdravení. Zázraky se děly v dobách, když byla psána Bible, tak mě to učili, ale ne určitě v současnosti. V dnešní době se uzdravení děje prostřednictvím lékařů, zdravotních sester a „zázračných“ léků. To všechno se nahromadilo navíc k mému pocitu marnosti, když jsem zjistil, jak se modlím k Bohu, o kterém jsem si myslel, že už nedělá zázraky a už vůbec ne zázrak takového rozměru, jako bylo uzdravení Sheryl.

Gwen začala občas poslouchat v rádiu Kathryn Kuhlmanovou. Měla stále neurčité podezření, že Sherylin „zlomená ruka“ byla uzdravena modlitbou. Snažila se mě přesvědčit, abych začal také poslouchat, ale kazatelka-žena, to skutečně nezapadalo do moji teologie.

Po většinu svého života jsem byl vyučován tomu, že se od nich očekává, že nebudou mít zplnomocnění k tomu, aby vedly muže. Jako diakon jsem se připojil k ostatním v naší církvi a pomáhal jsem při tom, aby žádná žena nedosáhla takového postavení. Když ženy-misionářky navštívily naší církev, zašli jsme až tak daleko, že jsme to zařídili tak, aby nekázaly z kazatelny, ale místo toho jsme jim dovolili, aby mluvily k ženám z různých společenských vrstev a podělily se o svá svědectví.

Byl jsem také předsedou Evangelical Baptist Council of Missions v Ohio a částí našeho úkolu bylo prověřit si budoucí misionáře a doporučit je různým sborům. Jeden z našich předepsaných požadavků bylo to, že ženy-misionářky nesměly vyučovat muže v misijních stanicích v cizích zemích. Proto, když mě Gwen požádala, aby mohla vzít Sheryl na „uzdravovací shromáždění“ v Pittsburgu, které pořádala žena, zdráhal jsem jí dát svůj souhlas. Nechtěl jsem mít nic společného s druhem „uzdravitelů víry“, obzvláště ne s ženami.

„Slyšel jsem až příliš o mnohých šarlatánech,“ vznesl jsem námitku. Gwen však přesto zdůrazňovala, že slečna Kuhlmanová se neprohlašuje za „uzdravitele.“

Od dva týdny později, díky tomu, že byla Gwen tak neodbytná, i když jsem nechtěl mít nic společného s podivnou uzdravovací mocí slečny Kuhlmanové, když mě poprosila, jestli by nemohla vzít Sheryl na zázračné shromáždění do Pittsburgu, neochotně jsem přikývl. Gwen a děti doprovázel na jejich cestě Gwenin otec a její sestra Eunice.

Na začátku shromáždění Gwenin otec řekl: „Nemyslíte, že by bylo dobré zavést Sheryl dolů na pódium a dovolit slečně Kuhlmanové, aby se za ní pomodlila?“

Gwen váhala, protože nevěděla, jak shromáždění bude dál probíhat. Přesto, když Eunice (čti Eunika) zatahala Sheryl za ruku a řekla: „Pojď Sheryl, jdeme dolů,“ Gwen souhlasila. V polovině cesty na schodech v zadní části posluchárny se Sheryl otočila a podívala se na svoji tetu podivným až téměř tajemným pohledem.

„Co se stalo, zlatíčko?“ Eunice se zeptala.

„Nevím,“ Sheryl řekla. „Něco vystřelilo v mém uchu. Mohu slyšet.“

Ačkoliv to Eunice a Sheryl neslyšely, v tu stejnou chvíli slečna Kuhlmanová řekla z pódia: „Někdo právě teď začal slyšet na své ucho.“ Gwen začala ihned přemýšlet o Sheryl, ale byla najednou šokována tím, že slečna Kuhlmanová sestupuje z pódia a v půli cesty v uličce přichází k Sheryl a Eunice. Slečna Kuhlmanová se natáhla a jemně se dotkla Sherylin hlavy. Sheryl okamžitě spadla na zem pod Boží mocí. Gwen téměř přemožena hrůzou, se s nimi setkala ve vestibulu a z očí ji tekly slzy.

Po příjezdu do Clevelandu, malá skupina poutníků měla stále povznesenou náladu. Mluvili znovu a znovu o tom, co viděli a slyšeli. Sherylin sluch byl zcela uzdraven a Caroline z toho byla tak nadšená jako její sestra. Gwen mě v ten večer řekla: „Pokud Bůh může udělat tohle, může také Sheryl uzdravit i z epilepsie.“ Přesto, pokud byl na řadě další zázrak, tak nás na něj nikdo neupozornil. V ten večer měla další záchvat.

„Nech to plavat,“ Gwen řekla, „slečna Kuhlmanová bude také pořádat nedělní shromáždění v Youngstownu. Proč bychom tam nemohli v neděli zajet?“ Moje povinnosti v církvi a tlak dalších povinností mě donutil, abych odložil tuto cestu o téměř dva měsíce. V toto období se Sherylin záchvaty postupně zhoršovaly. Některé z nich trvaly až dvě hodiny a zanechaly její tělo v takovém šokovém stavu, že než se její zdravotní stav zlepšil, trvalo to trapně dlouho. Kromě toho jsme si začali uvědomovat, že se nejen změnilo její tělo, ale i její osobnost. Začala se velmi vzpírat a vytvářet napjaté situace v naší rodině. Nechtěli jsme vůbec Sheryl káznit, protože i to mohlo způsobit další záchvat. Přesto jsme však museli myslet na Caroline a nesměli jsme Sheryl všechno dovolit. Co jsme mohli dělat?

Zdálo se, že nic není v pořádku. Na Gweně byla čím dál víc vidět únava a duševní vypětí. Navzdory naší naději jsme zjistili, že Sherylin záchvaty se nedaly ovládat léky. Náš rodinný život začal vykazovat známky zhroucení ze stresu. Nic nebylo toho lepším dokladem jako to, když Gwen přiznala, že se dostala do takového stádia, že by raději viděla Sheryl mrtvou, než mít nado smrti zničené zdraví, což se zdálo, že se stává jejím osudem.

Když bylo Sheryl čtrnáct, v naší církvi probíhala misionářská konference. Ke konci konference jsem se podíval a uviděl jsem svoji postiženou dceru, jak přichází dopředu, aby zasvětila svůj život do Pánovy služby. Když jsem ji sledoval, vrtěl jsem lítostně hlavou. „Chudák dítě,“ pomyslel jsem si. „Co může dát Bohu?“ Jak si může Bůh použít znetvořené tělo a poškozený mozek?

Sheryl nakonec odešla ze školy dva týdny před uplynutím školního roku. Záchvaty měla v této době skoro každý den a nešlo předvídat, jak dlouho dobu budou trvat. Její učitelé chodili okolo ní, protože obdivovali její kuráž. Naplánovali jsme si, že pojedeme druhý týden v červnu na dovolenou. Chtěli jsme jet na naši malou chatu na venkově a souhlasil jsem s tím, že pojedeme cestou přes Youngstown, abychom se tam mohli zastavit kvůli shromáždění. Týden předtím, než jsme odjeli, Sheryl měla snad nejhorší záchvat za tu dobu, co byla nemocná. Mohlo to téměř skončit smrtí.

Začalo to asi kolem půlnoci v sobotu. Seděli jsme v obývacím pokoji a Sheryl byla na gauči. Najednou vyskočila na nohy a řekla, „Ach, tati...“ Pak ztuhla. Utíkal jsem, abych zabránil tomu, aby spadla na stolek. Gwen mě pomohla natáhnout její tělo z gauče, když její tělo bylo v jedné křeči za druhou. Každý sval v jejím těle byl napnutý; její pěsti byly sevřené tak pevně sevřené, že nebylo možné je rozevřít. Se vši síly, která ve mně byla, jsem roztáhl její čelisti a natlačil jsem mezi její zaťaté zuby chomáč kapesníků. Záchvat nepolevoval a byla jedna hodina v noci. Podařilo se mi zavolat neurologa. Řekl mi, ať se pokusím do ní nacpat nějaké léky. „Pokud to nezabere,“ řekl, „přivezte ji do nemocnice a uvidíme, jestli budeme pro ní moci něco udělat.“

Gwen a já jsme seděli naproti sobě na koncích pohovky a snažili jsme se držet Sherylino tělo, které se svíjelo. Podařilo se mi v tu chvíli do ní dostat pár tablet, ale záchvat pokračoval další hodinu a křeče následovaly jedna za druhou.

„Ach, Bože,“ vykřikl jsem zoufale v modlitbě nahlas, „prosím Tě, pomoz nám.“

Potom, jako kdybych uslyšel slyšitelný hlas, vzpomněl jsem si na místo z Jeremiáše, které jsme si já a Gwen uchovávali v srdci: „Volej ke mně a odpovím ti. Chci ti oznámit velké a nedostupné věci, které neznáš.“ (Jeremiáš 33:3).

Když jsem si vzpomněl na tyto slova, zaplavil mě velký klid. Podíval jsem se dolů na svíjející a krotící se tělo naší mladé dcery a podvědomě jsme ji odevzdal do Pánovy péče. Za chvíli jsem pocítil, že se něco děje v jejím těle. Křeče ustoupily a na její tváři se objevil výraz klidu a usnula hlubokým spánkem.

Sehnul jsem se dolů a vzal jsem ji do náručí a přenesl jsem ji z obývacího pokoje po schodech nahoru do jejího pokoje. Gwen vyšla nahoru přede mnou a připravila postel, pak jsme Sheryl jemně přikryli dekou.

V tu noc jsem byl vzhůru až do chvíle, když se začaly objevovat první barevné proužky východu slunce na východní obloze. „...veliké a nedostupné věci, které neznáš...“ Tato slova mi neustále přicházela na mysl a kupodivu mi dodávala jistotu.

O týden později, v neděli ráno, jsme vyrazili na dovolenou. Nejprve jsme jeli z Clevelandu do Youngstownu, abychom navštívili shromáždění, které pořádala ve Stambaugh Hall Kathryn Kuhlmanová. Protože jsme přijeli pozdě, Gwen a Caroline musely sedět na balkóně, i když já a Sheryl jsme našli místa ve třetí řadě zepředu v přízemí.

Hudba byla nebeská. Bylo v tom něco živého, něco co bylo velmi důležité pro celou bohoslužbu. Poprvé v životě jsem skutečně *pocítil* přítomnost Ducha Božího mezi skupinou lidí, kteří uctívali Pána. Přidali jsme se k nim ve zpěvu a potom asi v polovině shromáždění se Sheryl ke mně otočila a jednoduše řekla: „Tati, jsem uzdravena.“

Její hlas zněl jemně a jistě. Na očích jí bylo vidět tisíce jiskřících hvězd zimní noci.

„Jak, – jak to víš?“ zeptal jsem se jí a přitom jsem koktal v nevěře.

„Já nevím, tati,“ zašeptala, „ale pocítila jsem, jako kdyby na mě něco sestoupilo a vzalo to se sebou všechny můj tlak z hlavy. Zvoneční je pryč. Mé oči mě už nebolí. Moje hlava už mě nebolí. Jsem uzdravena, tati, vím to. Bylo to, jako kdyby Bůh položil svůj prst na moji hlavu a odňal všechnu bolest.“

Když jsem se hluboce zahleděl do jejích očí, mé vlastní začaly slzet. Chtěl jsem něco říct, ale nebyl jsem schopen. Naklonil jsem se k ní a přitiskl jsem jí k sobě a objal jsem jí v přítomnosti všech lidí okolo. Pro ty, kteří se otáčeli, bylo zřejmé, že sledují malé drama mezi otcem a jeho dcerou.

Vzpomínám si, že jedna z pracovnic si všimla toho, co se děje a řekla to slečně Kuhlmanové, neboť když jsem se podíval nahoru, stála poblíž – za námi. Usmívala se od ucha k uchu a její oči zářily. „Drahý Ježíši,“ řekla něžně, „z hloubi našich srdcí, díky!“

V posvátné úctě jsme se potáceli na nohou. Slečna Kuhlmanová se dotkla Sherylin tváře a ta spadla na zem pod mocí Ducha. „Toto je nádherné uzdravení.“ Slečna Kuhlmanová mi řekla. „Bůh použije toto děvče jako svědectví Svě moci.“ Použil.

Má vlastní víra byla posílena. Byl jsem přímým svědkem očividného zázraku a věděl jsem, že od této doby se budou mé činy a názory zakládat jak na víře, tak i na poznání.

Po shromáždění jsme se vrátili do auta a společně jsme děkovali Bohu za to, co pro nás udělal. Shodli jsme se na tom, že zázrak, kterého jsme se staly svědky, musí být přijat vírou.

Pokračovali jsme v naší dovolené. Uplynulo dvacet čtyři hodin od posledního Sherylina záchvatu, což bylo nejdéle za poslední měsíce. Lékaři nám předtím řekli, že pokud nedáme Sheryl její léky, může to mít za následek záchvaty, které končí smrtí. V to odpoledne se mnou ušla na golfovém hřišti sedm děr. Lékaři nás varovali před tím, že pokud se bude jakýmkoliv způsobem namáhat, bude mít záchvat. Sheryl byla slabá a unavená, ale bylo to zdravé vyčerpání. Příští den, poprvé po téměř celém roce, si šla zaplavat. Žádný záchvat. Nebyl jsem pak už na pochybách. Byla uzdravena! Sheryl se od této doby zcela odevzdala do Boží péče a nevrátila se od té nádherné chvíle ve Stambaugh Hall žádný lék a nepotřebovala ani žádnou lékařskou pomoc.

V tom stejném létě, o trochu později, se Sheryl vrátila do stejného tábora, v jakém byla o rok předtím. Zúčastnila se všech disciplín a vyhrála jako dívka nejlepší cenu tábora.

Sheryl začala o rok později chodit na Houghton`s Academy v New Yorku, kde závodila a vynikla v různých pohybových disciplínách: dívčím fotbalu, basketbalu a lehké atletice. Když soupeřila s dalšími studenty z vysoké školy i ze střední, vyhrála sedm lehkootletických mítinků.

Jsem přesvědčen o tom, že čtenář porozumí tátově radosti, o kterou jsem s vámi chtěl podělit, která je pro nás dražší, než cokoli jiného, co se stalo předtím v mém životě. Vděčnost je ta nejtěžší věc z pocitů, kterou lze vyjádřit. To znamená, že nelze najít vhodná slova, která vystihují to, co někdo prožívá. Dokud se nedostaneme do světa, kde není omezena slovní zásoba, my jsme si zvolili, že naši vděčnost k Bohu projevíme tak, že mu vydáme své životy a budeme lidem všude vyprávět o tom, co Bůh udělal pro naši rodinu!

Lékařovo hledání

Robert S. Hoyt, M.D.

Dr. Hoyt se narodil v Koreji v roce 1925 jako syn misionářského neurologa. Získal tituly z University of California (A.B. a M.D.) a z postgraduálních studií z patologie na University of Cambridge jako doplňkovou odbornost z University of California v San Franciscu. Je také diplomovaným pracovníkem American Patological Council (Americké patologické

správní rady).

V listopadu v roce 1967 jsem se v pozdním nedělním odpoledni ocitl ke konci evangelizačního shromáždění ve State Hall, jak stojím na pódiu s Kathryn Kuhlmanovou. Zvláštní to místo pro lékaře!

Mnoho let svého života jsem strávil na lékařské fakultě a v předběžné lékařské výuce, po kterých následovala praxe a pak pětiletý vědecký výzkum: studium anatomických a psychologických změn, ke kterým dochází v nemocném těle. Patolog je lékař, který se zabývá původem nemocí, její povahou s preventivní léčbou prostřednictvím lékařských prostředků a zkoumá její postupný vývoj v lidském těle.

Vyrůstal jsem v křesťanské misionářské rodině, pamatuji se z některých vzpomínek na to, jak jsme se modlili v našem obývacím pokoji za potřeby rodiny a církve. Přijal jsem Ježíše Krista jako svého Spasitele jako dospívající mladík a On mě provedl skrze mnoho zkoušek ve vojenské službě během druhé světové války u námořního letectva. Po válce jsem začal pracovat ve zdravotnictví a pak jsem se přihlásil na lékařskou fakultu, avšak svědčil jsem čím dál míň o Ježíši. Ve třetím ročníku postgraduálního studia mi jistý křesťanský lékař řekl, že není téměř vidět, že bych žil křesťanským životem. Jsem rád, že to udělal – byla to rozhodující chvíle mého života.

V roce 1965 jsem se rozhodl, že dobrovolně odjedu na rok do Etiopie, kde se budu podílet na založení katedry patologie na Hail Selassie I University. Odjel jsem, abych uspokojil moji touhu sloužit Bohu v moji lékařské profesi, kterou jsem si vybral jako neprofesionální lékařský misionář.

Bylo to právě v Africe, kde jsem se osobně setkal s Boží mocí. Byl jsem především dojat jednou římskokatolickou sestrou, misionářkou, jejíž velká láska a soucit k nemocným mě přemáhaly. Viděl jsem sestru Gabrielu, jak objímá malomocné, pacienty s tuberkulózou a lidi, kteří měli nevyléčitelné kožní nemoci. Nikdy doposud jsem neviděl takovou lásku v „akci“ a začal jsem si uvědomovat, jak můj život byl bezduchý a marný. Zatoužil jsem více po Boží lásce a moci ve svém vlastním životě a vyburcovalo mě to k tomu, že jsem hledal Boha víc než kdykoliv předtím.

Během své misie v Africe jsem se dozvěděl o zázračném hnutí Ducha svatého v provincii Wallamo v jihozápadní části Etiopie. Podrobnosti tohoto příběhu, který se stal během druhé světové války jsou zapsány v knize *Fire at the Mountains (Oheň na horách)* od Raymonda Davise.

Tři misionáři přijeli na mulech do provincie Wallamo (jediný možný dopravní prostředek v té době). Trvalo jim tři roky, než se naučili jejich řeč a další rok, aby získali srdce třiceti pěti domorodců. Potom do Etiopie vpadli Italové a misionáři byli vyhnáni a zanechali za sebou hrstku domorodých křesťanů. Jedinou věcí, kterou misionáři po sobě zanechali, bylo na nečisto přeložené Janovo evangelium.

O pět let později bylo jednomu z misionářů dovoleno, aby se vrátil do Etiopie na návštěvu. Uslyšel zprávy o velkém křesťanském hnutí, které začalo v provincii Wallamo. Po třech měsících si sehnal nějaký dopravní prostředek, aby se mohl dostat do této jihozápadní části země a našel církev, která měla více než deset tisíc členů. Užasl nad tím. Celé vesnice znovuzrozených křesťanů byly roztroušeny po celé provincii a nejdojemnější skutečností bylo to, že docházelo k velkým uzdravením. Lidé, kteří byli slepí, viděli a chromí chodili.

Když misionáři přeložili Janovo evangelium a potom byli nuceni je ve spěchu opustit, zapomněli jim zřejmě říct o tom, že dny zázraků jsou minulostí a že zázraky, které Ježíš dělal v moci Ducha svatého jsou v dnešní době nemožné! Tito noví křesťané četli evangelium, uvěřili mu a modlili se a Bůh začal působit.

Uvěřil jsem těmto zprávám o misionářích a zázracích, které se začaly dít v Etiopii a vrátil jsem se do Spojených států v údivu nad mocí Ducha svatého, která se v naší době šíří v Africe. Chtěl jsem vědět, proč Bůh tímto způsobem nepůsobil v Americe.

V dalších šesti měsících, po mém návratu domů, jsem velmi pilně pracoval v naší nemocniční laboratoři a trochu jsem vyučoval. Ve volných chvílích jsem se snažil sehnat nové přístroje a najmout pracovní síly do laboratoře, kterou jsme založili v Etiopii. Uvědomil jsem si velkou potřebu, hledat a najít více Boha v mém životě. Věděl jsem o moci, která dělala zázraky, protože jsem o tom slyšel přímo v Etiopii, ale nevěděl jsem, kde bych mohl takovou moc najít v Americe?

Přemýšlel jsem o tom, že mi možná odpoví misionáři. Začal jsem číst jeden misionářský životopis za druhým. Jednoho dne jsem stále hledal další životopisy v jakémsi křesťanském knihkupectví, když jsem se zastavil u knihy od Johna Sherilla *They Speak in Other Languages (Mluví jinými jazyky)*.

Nevěděl jsem nic o naplnění Duchem svatým, dokud jsem si nepřečetl tuto knihu, kterou napsal reportér časopisu *Guideposts*.

V ten večer mi Pán daroval víru, abych věřil tomu, že bude v mém životě působit Svoji mocí, když jsem se začal modlit za naplnění nebo křest v Duchu svatém. Šel jsem do postele s VÍROU, že budu další den jiným člověkem a když jsem se probudil, jaké nádherné ráno to bylo. Nebe sestoupilo a sláva naplnila moji duši!

Ježíš mě byl tak nablízku, jako kdyby byl doslova fyzickým způsobem přítomen a chodil kolem domu a procházel se v pokojích. Najednou jsem zjistil jak se úzce týká můj život s Jeho životem a věčností. Byl jsem doslova naroubován na „vinný kmen“ (Ježíše) a Jeho láska a moc začala proudit skrze mě. Od té doby jsem se začal měnit a pocit Kristovy přítomnosti sílil.

Brzy poté jsem uslyšel o Kathryn Kuhlmanové a rozhodl jsem se, že navštívím její shromáždění v Memorial Temple na Nob`'s Hill v San Franciscu. Stalo se tam mnoho věcí, které jednoduše nemohu vysvětlit z mého lékařského hlediska, pokud jde o přirozený vývoj nemoci. Jediným vysvětlením je, že existují Boží zákony, které jsou nadřazeny jakýmkoliv zákonům vědy a medicíny!

Na konci bohoslužby v Memorial Temple, když jsme stáli vpředu a čekali na požehnání, naše pozornost byla upřena na otce a jeho čtrnáctiletého syna, kteří přicházeli boční uličkou k pódiu. Z otcovy tváře nebylo zřejmé, zda-li měl bázeň, strach nebo nevěru. Pak se zcela neočekávaně a nekontrolovatelně rozplakal. Když přišli na pódium, mládenec podal slečně Kuhlmanové dvě sluchadla a stroze řekl: „Slyším.“

Stáli jsme bez hnutí, ani jediný záchvěv nepřerušil hluboké ticho. Otec řekl v rychlosti příběh. Stál se svým synem na vrchním balkóně, když se najednou chlapec otočil a řekl: „Tati, já slyším.“ Chlapec si vyndal obě dvě sluchadla a řekl, že slyší bezvadně.

Bylo to skutečné – věděl jsem to!

V několika dalších měsících jsem navštívil většinu zázračných shromáždění na západním pobřeží a nakonec jsem zavolal Kathryn Kuhlmanové do Pittsburghu a řekl jsem: „Jsem na cestě do Pittsburghu. Chci osobně prohlédnout a vyslechnout některé z lidí, kteří byli uzdraveni Boží mocí v minulých letech.“ Měl jsem dojem, že jsem u konce svého hledání.

Prověřoval jsem. Prohlížel jsem. Vypτάval jsem se a dospěl k naprostému a nezlomnému přesvědčení o tom, že Bůh stále dělá zázraky i v dnešní době. Zařadil jsem se do nové skupiny lidí víry v živém Kristu prostřednictvím služby Kathryn Kuhlmanové.

Přesto ten největší zázrak je spíše změněný život než změněné tělo. Chirurgovy ruce mohou transplantovat srdce, ale ne život!

Nezapomenu nikdy na to, když jsem sledoval, jak stovky mladých lidí přichází dopředu a vstupují do nového života a prožívají ho víc než v hojnosti; jak přichází dopředu v zástupech a stojí na pódiu ve Shrine Auditorium v Los Angeles, California, kde stálo na pódiu sedm tisíc Kristových svědků se zdviženýma rukama a prosili Boha, aby změnil a naplnil jejich životy.

Stál tam také mladý pár, na který si budu vždy pamatovat, a řekli si podruhé své manželské ano. Byli totiž od sebe předtím odděleni kvůli tomu, že ten muž měl problémy s alkoholem, ale ve shromáždění s Kathryn Kuhlmanovou se jeho život změnil a přijal Krista jako svého Spasitele. Jeho žena ho opatrně pozorovala po mnoho měsíců, až do té doby, než také uvěřila. Nyní se z nich stala křesťanská rodina a on opět zaujal čestné a prospěšné místo ve společnosti.

Dr. Alexis Carrel, vítěz Nobelovy ceny a první člověk, který dokázal udržet při životě lidskou tkáň mimo lidské tělo se podělil o své dojmy v nádherném článku ve své knížce (*Voyage to Lurd*, Harper; 1950):

Jako lékař jsem viděl lidi, poté co selhala veškerá léčba, kteří jsou uzdraveni z nemoci a melancholie prostřednictvím jednoduché a horlivé modlitby. Toto je ta moc ve světě, která, jak se zdá, přemáhá takzvané „přírodní zákony.“ Případy, ve kterých příčinou těchto uzdravení byla modlitba, byly označeny za „zázraky.“ Avšak daleko trvanlivější a zajímavější zázrak se děje každou chvíli v srdcích mužů a žen, kteří zjišťují, že modlitba jim dodává stálý „přítok“ Boží moci do jejich každodenních životů.

Při jiné příležitosti, Dr. Carrel byl svědkem nadpřirozeného uzdravení u pacienta, který trpěl tuberkulózním zánětem pobbřšnice. Napsal:

To, co se zdá naprosto nepravděpodobné se stává realitou. Skutečnost, že nemohu najít vysvětlení pro uzdravení mě velice vadí, až děsí. Buď musím přestat věřit ve spolehlivost našich metod a přiznat si, že nejsem dále schopen určit

správně diagnózu u pacienta nebo musím tu věc přijmout jako zcela nový a významný jev, který by se měl prostudovat ze všech možných hledisek. Taková uzdravení nelze způsobit přirozenými prostředky.

Ačkoli Dr. Carrel nedokončil svůj průzkum, dokončil svou knihu s jednoduchou modlitbou... modlitbou, kterou by se všichni lékaři (a všichni ostatní, pokud jde o tuto věc) měli modlit, když budou pokračovat ve svém hledání:

Odpověděl jsi na mé modlitby úžasným zázrakem. Přesto tomu stále nerozumím. Stále pochybuji. Avšak největší touhou mého života, mým nejvyšším cílem je věřit a z hloubi srdce a bezvýhradně věřit, a ne něco dále rozebírat a pochybovat.

Invalida po zbytek svého života

Eugenia Sandersonová

San Diego, Kalifornie, nikde nezůstane stejné od doby, když byla uzdravena Eugenia Sandersonová. Pokud s ní budete mluvit, nezůstanete stejní.

Když jsme připravovali televizní vysílání pro CBS Television City, Eugenie se ke mně otočila a řekla: „Chtěla bych, aby celý svět věděl, co pro mě Bůh udělal – dovedete si to představit, byla bych tělesně postiženou po celý svůj život, kdybych nepoznala Jeho láskyplné milosrdenství.“

Slečna Sandersonová byla ředitelkou dietního oddělení v Cedars Lebanon Hospital v Los Angeles do roku 1955, když přijala podobné místo ve velké nemocnici v San Diegu. Získala bakalářský titul na Kansas State University a pracovala na praxi v New York City. Je členkou American Dietetic Association.

Budoucnost vypadala skvěle, když jsem opouštěla nemocnici v Cedars of Lebanon, abych nastoupila na místo ředitelky dietetiky do zcela nové nemocnice v San Diegu. Bylo mi právě čtyřicet, když byl tento plán překažen tím, že jsem vážně onemocněla. V nemocnici mi poskytli soukromý pokoj a lékaři se snažili zjistit diagnózu podivných příznaků moji nemoci.

Po rozsáhlejších prohlídkách se jim přesto nepodařilo zjistit, co mi je. Vrátila jsem se do práce, ale bolest byla tak prudká, že mi můj lékař zařídil, aby mě vzali do velké nemocnice v Los Angeles, kde diagnózu určoval specialista; tato zřídka vyskytující se nemoc se jmenovala dermatomyotitis (zánět kůže a svalů). Můj lékař v San Diegu si ověřil zápis a souhlasil s diagnózou.

Dermatomyotitis nepříjemně ovlivňoval koncečky nervů a způsoboval prudkou bolest ve všech svalech, kloubech a nervech, především v kůži. Věděla jsem něco o příznacích a věděla jsem něco o prognóze, která byla velmi beznadějná. Neměla jsem však ponětí, jak velké utrpení nastane, když se nemoc dostane do dalšího stádia. Téměř každý sval a nerv v mém těle byl zasažen.

Poslali mě nazpět do San Diega, kde jsem strávila další dva měsíce v nemocnici. Moje bránice se začaly tak nepříznivě měnit, až jsem musela na chvíli požádat o kyslík, abych mohla dýchat.

Každou známou léčbu na mě po lékařské stránce vyzkoušeli. Pokaždé, když lékaři, kteří byli tak úžasní, se dozvěděli o novém léku, hned mi ho podali. Avšak nic mi z toho nepomohlo.

Bolest se zhoršovala a většina mých kloubů byla oteklá. Zdravotní sestry byly mými přítelkyněmi, protože jsme spolu pracovaly devět let. Náš nemocniční personál byl známý díky svému soucitu a trpělivé péči o pacienty. Sestřičky mě potom vyprávěly o tom, jak je bolelo u srdce, když viděly jak trpím a snažily se mě jemným způsobem vykoupat a postarat se o moje potřeby. Jedna z mých přítelkyň se modlila, abych raději zemřela, než abych žila v takových bolestech.

Za šest měsíců jsem byla schopna se vrátit do práce, ale v květnu roku 1966 se můj zdravotní stav zhoršil natolik, až můj

lékař, který byl skutečně křesťanem plným soucitu, rozhodl, abych odešla ze svého místa na zotavenou z důvodu dlouhodobé tělesné nemohoucnosti. Pak se mi snažil laskavě vysvětlit, že lékařská věda nemá na tuto nemoc lék. Poslali mě domů, abych žila jako invalida.

Po mnoho let jsem žila v jednom bytě s Violou Eberlovou, milou osobní přítelkyní, která pracuje jako zdravotní sestra. Věděla jsem, že mi bude nablízku, aby mi mohla posloužit.

V dalších desíti měsících byla bolest tak prudká, až jsem to nemohla vydržet. Moje kůže byla cítit jako po třetím stupni popálenin na všech částech mého těla. Dokonce i pohyb těla na posteli byl příčinou toho, že mým organismem procházely velké vlny prudké bolesti. Moje svaly začaly slábnout.

Pak jsem si všimla, že konečky nervů v mých ústech, na jazyku a byly podrážděné. Klouby v mých kolenou, loktech, na rukou a nohách otékaly. A moje oči...konečky nervů v mých očích byly tak citlivé, že dokonce ostré světlo vyvolávalo bolest.

Viola mi pomáhala uložit mé tělo pod dekami do takové polohy, aby žádné ložní prádlo se ho nemohlo dotknout. Někdy má kůže byla tak citlivá, že jsem nesnesla ani se otřít o noční košili.

Spánek byl v tomto desetiměsíčním období téměř nemožný, mohla jsem si zdřímnout jen na několik dlouhých hodin ve dne. Byla jsem schopna být vzhůru jen pár hodin denně a možná i vydržet krátkou jízdu v autě, avšak když se zdravotní stav zhoršoval, zjistila jsem, že se nemohu pohnout z postele.

Oči mě tak bolely, že jsem se nemohla dívat na televizi a nemohla jsem takřka číst. Poslední týden jsem trávila čas tak, že jsem zatáhla závěsy a zavřela dveře. Mým jediným potěšením bylo malé tranzistorové rádio, které jsem měla za postelí. Bylo to právě prostřednictvím této malé černé krabičky, že jsem poprvé uslyšela hlas Kathryn Kuhlmanové, na stanici XEMO v San Diegu.

Hudba byla úžasná a zjistila jsem, že se těším na další každodenní vysílání.

A jak dny ubíhaly, zapoměla jsem téměř na hudbu, když jsem naslouchala tomu, co říkala. Mluvila o Boží lásce, o nemocných, kteří byli uzdraveni a o zázracích. Začala jsem mít alespoň malou jiskřičku naděje.

Mnoho času jsem věnovala přímlybným modlitbám – byl to jediný způsob, jak jsem nyní mohla sloužit Pánu. Vyrůstala jsem v rodině, ve státě Kansas, která byla zaměřená na Bibli. Byla jsem vychovávána k tomu, abych milovala Pána a chodila jsem na vyučování do First Presbyterian Church v San Diegu. Uvěřila jsem v Boha, který mohl učinit cokoli.

Ale uzdravení? Jako člen ze zaměstnanců nemocnice jsem věděla, že Bůh působil prostřednictvím lékařů, zdravotních sester, nemocnic a léků. Nikdy jsem nepřemýšlela o tom, že by ve 20. století mohlo existovat Boží uzdravování. Avšak, když jsem poslouchala dál, začala jsem si myslet, že je zde možná šance i pro mě. Možná, že opravdu, Bůh, kterého jsem tak dlouho milovala, byl větší, než jsem si uvědomovala. Možná, že *byl přece jenom* Bohem zázraků.

Jednoho dne jsem slyšela slečnu Kuhlmanovou, jak se zmiňuje o své knize *I Believe in Miracles (Věřím v zázraky)*. Zavolala jsem do místního křesťanského knihkupectví a oni mi ji laskavě donesli až do mého bytu.

To se skutečně stalo zlomem mého života. Bylo velmi těžké knihu číst, ne proto, že bych ji nemohla přečíst, ale kvůli tomu, že mě bolely oči. Trvalo mi to až do února v roce 1967, když jsem tuto knížku dočetla. V té době byla nemoc v takovém stádiu, že jsem během jednoho měsíce mohla být přijata do sanatoria. Užívala jsem dvacet pět léků denně a bolest byla den za dnem prudší. Mojí jedinou úlevou bylo to, když jsem si lehla do vany s horkou vodou.

Když se ohlídím nazpět, často se divím, jestli Bůh nedovolil, abych onemocněla na těle proto, protože to bylo v Jeho plánu pro můj život. Nevím, nevím to ani nyní. Avšak vím, že jsem se dostala do zoufalého stavu. Udělala bych cokoli na světě, abych ztišila bolest.

V rádiu jsem uslyšela, že byly objednané autobusy, které jezdily jednou za měsíc ze San Diega na shromáždění Kathryn Kuhlmanové do Auditorium Shrine (Posluchárny svatyně) v Los Angeles. Z nějakého popudu jsem si zamluvila místenky na příští týden. Když se Viola dozvěděla, co jsem udělala, vůbec mě nepovzbudila. Avšak věděla, v jakém zoufalém stavu jsem a pomohla mi, abych odjela. Přesto, že nebyla schopna se mnou jet, poprosila jsem svého šestnáctiletého synovce Randyho, aby jel se mnou.

Ach, jaký strach jsem měla z té cesty! Modlila jsem se však po všechny ty měsíce a poprosila jsem Boha, aby mě buď uzdravil, nebo mě zavolal domů do nebe. Poté, co jsem naslouchala vysílání Kathryn Kuhlmanové z rádia, jsem si hluboce uvědomila, že mě Bůh chce uzdravit.

Bůh však ví, co mě to stálo sil v to nedělní ráno, abych vstala a ustrojila se. Když jsem se oblékla, věděla jsem, že přišel čas konat nemožné. Vydala jsem se na cestu, i kdyby mě to mělo zabít.

Nejhorší věcí bylo, dopravit se tam. Půjčila jsem si vozík a Randy mě vezl ke dveřím autobusu. Postavila jsem se pomalu na nohy a přistoupila ke schůdkům. Bylo pro mě nemožné, abych zvedla své nohy dost vysoko na stupátko.

Přesto jsem věděla, že se musím do autobusu dostat. Použila jsem všechnu sílu v mých svalech, co jsem jen mohla, ale nebyla jsem schopna se levou rukou zachytit držadla. Řidič autobusu mě začal pomáhat.

„Ach, prosím, nepomáhejte mi! Prosím, nedotýkejte se mě!“ vykřikla jsem, když začal pokládat ruku na moji paži. Trvalo to několik dlouhých minut rozhodnosti, avšak pomalu jsem se kroutivými pohyby a otáčením dostala do autobusu. Doposud však nevím, jak se mi to povedlo. Bůh byl určitě se mnou a pomáhal mi se vším na cestě.

Můj vozík složili a schovali do autobusu. Žena, která seděla vedle mne, byla ve shromáždění v Los Angeles už několikrát. Řekla mi o úžasných zázracích, o kterých svědčila a navzdory bolesti, mé naděje vzrostly. Vyprávěla mi o jedné z pomocnic slečny Kuhlmanové, ženě která se pohybuje ve shromáždění během shromáždění. Řekla mi, že ji často přitahovali ti, kteří byli uzdraveni a pak šla modlila se s nimi, když se jim navracela jejich síla. „Ach, Pane,“ modlila jsem se tiše, „prosím ať se tento den stane mým dnem.“

Vezla jsem si se sebou oběd, ale byla jsem příliš slabá na to, abych vyzvedla termosky nebo si dokonce oloupala banán. Jedna laskavá dáma, která seděla vedle mě, mi ho oloupala.

Autobus měl v polovině cesty mezi San Diegem a Los Angeles splasklé pneumatiky a to opozdilo náš příjezd. Když jsme zastavili před velkou posluchárnou, shromáždění právě začínalo. Slyšela jsem jen nádherný zpěv z ulice. Budova byla zaplněna lidmi a stovky z nich byly shromážděny kolem venkovních dveří. V mém srdci klesla naděje. Byla jsem stále v autobuse. Všichni ostatní už dávno vystoupili a uvaděč je doprovodil až dovnitř. Randy a já jsme dostali pokyn, abychom šli ke vchodu s vozíčky z boku budovy. Avšak dveře byly zamčené a posluchárna byla zaplněna do posledního místečka. Přijela jsem se z takové dálky a vytrpěla si tolik bolesti jen proto, abych se otočila a jela nazpět, kvůli tomu, že zde bylo příliš mnoho lidí?

Vzpomněla jsem si na jeden známý příběh z Bible o muži, který přišel k Ježíši pro uzdravení – člověk, který na tom byl podobně jako já. Tak stejně jako by se to stalo dnes, lidský zástup byl příliš velký. Avšak čtyři jeho přátelé ho vynesli na střechu domu, oddělali tašky a spustili ho dolů ze střechy tak, aby mohl být u Ježíšových nohou. Jak dobře jsem si pamatovala tato slova, která zněla nadějí a životem, o kterých jsem četla v moji Bibli: „Vstaň, vezmi své lůžko a jdi domů“ (Lukáš 5:18-26).

„Ach, můj Bože,“ modlila jsem se, „kdyby si mi dovolil, aby mě dostali dovnitř skrze střechu, prosím Tě, pomoz mi se dostat dovnitř.“

Randy mě zavezl na vozíku k předním dveřím, ale bylo nemožné, abych se dostala dovnitř skrze velký lidský zástup. Uslyšela jsem uvnitř nádherný zpěv, ale byla jsem venku a bez jakékoliv šance, abych se dostala dovnitř.

Vzpomněla jsem si při pohledu na střechu a stovky lidí v zaplněné ulici. Chtěla jsem to. Bůh to věděl. Bůh měl však v ten den jiné plány. Za chvíli ke mně přišla žena, kterou jsem vůbec neznala, vykročila z davu a řekla: „Pán promluvil právě k mému srdci. Dnes budete uzdravena. Toto je váš den.“ Moje srdce poskočilo, když mi udělala cestu skrze lidi k předním dveřím a začala na mě tlouct, až málem vyletěly z pantů.

Brzy poté se otevřely a uvaděč vystrčil hlavu ven. Nevím, co se stalo, avšak další věcí, kterou jsem věděla, bylo to, že jsem jako Mojžíš prošla rozděleným zástupem jako bych prošla Rudým mořem. Najednou jsem byla uvnitř.

Úsek, kde byli vozíčkáři, byl zaplněn do posledního místečka. Uviděla jsem desítky zmrzačených a postižených lidí, jak natahují své uši, aby jim neuniklo jediné slovo vyřčené z pódia. Po mé levici dole se postavil jakýsi muž a ukázal mi, abych si sedla do řady v prostřední části posluchárny. Vysoukala jsem se z vozíku a posadila se. Měla jsem tak velké bolesti a byla jsem tak slabá. Šáhla jsem do kapsy a vzala jsem si prášek. Bylo přesně 2:45 minut odpoledne, 26. února 1967. Vím přesně, když nastala ta chvíle a jaké bylo datum, protože to byla asi poslední chvíle mého života.

Vzhlédla jsem na slečnu Kuhlmanovou na pódiu. Atmosféra byla nabitá duchovní mocí. Kázala a všechny oči v této veliké posluchárně jí sledovaly. Každé srdce bilo s jejím srdcem.

Podívala jsem se okolo sebe a uviděla jsem, že jsem byla v části s několika malými dětmi, z nichž některé byly postižené. Modlíci se rodiče si je předávali, jejich malé hlavičky padaly dopředu a dozadu. Bolelo mě z toho srdce a své myšlenky jsem nasměrovala od svých přátel, za které jsem se modlila, k těmto malým dětem a přimlouvala jsem se za ně.

Myslela jsem si, že jsem žila dobrým a prospěšným životem až do tohoto roku. Byla jsem smířena s tím, že zemřu a odejdu domů ke svému Pánu. Avšak tyto děti. Ach, Bože, jak jen mé srdce pro ně začalo tlouct.

Potom najednou, aniž by mě někdo varoval, jsem pocítila jak mi někdo položil ruku na rameno. Pamatuji se na to, protože to byl normální dotyk, který nedoprovázela bolest jako obvykle při jakémkoliv druhu doteku. Podívala jsem se nahoru a tam stála vysoká, ctihodná žena s prošedivělými vlasy. Naklonila se k mému uchu a zašeptala: „Jak se cítíte?“

Neměla jsem čas v posledních okamžicích myslet sama na sebe a najednou jsem si uvědomila, že bolest opouští moje

levé oko. „Všimla jsem si jen, že moje levé oko je lepší, že je jiné.“ Usmála jsem se v naději, že to byl začátek mého zázraku.

„Chcete vstát a chodit?“ zeptala se. Byla jsem zcela připravena udělat cokoliv. Všude kolem sebe jsem jen cítila, jak působí na dalších lidech Boží uzdravující moc a nyní i ve mně.

Postavila jsem se pomalu na nohy, vzrušením se mi zatočila hlava. „Projděte se nahoru a dolů v uličce se mnou,“ žena řekla mírným hlasem. „Důvěřujte jen Ježíši, že uzdravil vaše tělo.“

Šla jsem. Navzdory mému omezenému poznání v lékařské profesi, jsem poznala, že ve mě adrenalin začal pracovat na plné obrátky. Avšak věděla jsem, že se v mém těle děje ještě něco jiného. Pocítila jsem, jak se mě sám Bůh dotkl svojí mocí.

Když jsem chodila, tato žena mi pomáhala. Držela mě za ruku, ale mě to vůbec nebolelo. Cítila jsem jen, jak se mě navrací síla do mého těla jako vzduch, který je vháněn do splasknutého balónku. Vzpomněla jsem si na lidi, které jsem viděla, jak se navrací do života poté, co jim udělali transfúzi krve. Tady však nebyly žádné jehly, zapíchané do mých rukou. Nebyla zde žádná transfúze krve, jen „transfúze“ prostřednictvím vylití moci Ducha svatého.

Mohla jsem zvedat nohy. Do svalů se začala dostávat síla. Chodili jsme tam a nazpět uličkou. Zdálo se, jako kdybych ušla několik mil.

Stála jsem tam a naslouchala ostatním, kteří byli uzdraveni, jak se dělí o své svědectví. Byla jsem udivena. Byla jsem schopná stát tak dlouho bez bolesti. Najednou jsem se otočila, abych udělala krok dopředu.

„Co je to? Co je to?“ slečna Kuhlmanová se okamžitě zeptala, když jsem šla k ní. „Pojďte a řekněte lidem, co se vám stalo.“

Šla jsem k mikrofonu a začala jsem mluvit o mém zdravotním stavu před sedmi tisíci lidmi a také o tom, co se stalo, když jsem seděla v posluchárně.

„Chvála Bohu,“ slečna Kuhlmanová řekla. Když položila ruku kolem mých ramen. „Není Ježíš úžasný?“ Při kyvovala jsem hlavou, zatím co jsem plakala radostí.

Otočila jsem se k ní a řekla: „Ještě se to stále děje. Cítím, jak v mém těle působí Boží moc.“

„Projděte se se mnou,“ slečna Kuhlmanová řekla.

Zapomněla jsem na lidi. Zapomněla jsem na všechno, když jsem chodila tam a nazpět přes pódium. Tvář slečny Kuhlmanové zářila, když se mnou tak chodila po pódium.

Potom se otočila k mikrofonu, zvedla ruku do vzduchu a udělala radostné gesto. „Podívejte, já s tím nemám nic společného. Toto všechno je dílo Ducha svatého. Neznám dokonce ani tu ženu. Nikdy jsem jí předtím neviděla. Byla uzdravena, aniž bych o tom věděla. Nic jsem pro to neudělala. To všechno udělal Bůh.“

Shromáždění propuklo spontánním a bouřlivým potleskem a varhaník zanotoval na klávesnici mocný refrén chvalozpěvu.

„Chodte. Jen chodte,“ slečna Kuhlmanová skoro křičela. „Zvedejte své nohy výš a výš. Zvedejte je vysoko, jak jen můžete.“

Chodila jsem! Tam a zpátky přes pódium, přede všemi těmi lidmi. Kolena jsem zvedala až málem k bradě a dupala jsem nohama o podlahu. Po celé posluchárně jsem slyšela lidi, jak říkají: „Chvála Bohu,“ a „Amen,“ a dokonce z pěveckého sboru a od těch, kteří byli na pódium, jsem uslyšela, jak muži a ženy říkají: „Díky Ježíši.“ Úplně neznámí lidé se radovali z mého uzdravení a děkovali Bohu. Ach, jak jsem mu děkovala také!

Vrátila jsem se k mikrofonu a slečna Kuhlmanová se usmívala, z očí ji tekly slzy a pak položila ruce na moji hlavu a modlila se za mně modlitbu díkůvzdání.

Najednou jsem se ocitla, jak ležím na zádech na podlaze. Neměla jsem ponětí, jak jsem se tam dostala, ale spadla jsem pod mocí Ducha svatého na tvrdou dřevěnou podlahu jak široká, tak dlouhá. To, co bylo pro mě zároveň úžasně, byla ta skutečnost, že moje klouby a kůže, které ještě před chvílí byly v tak prudkých bolestech, byly nyní uvolněné a silné.

Uvaděč mi pomohl na nohy. Na zpáteční cestě jsem dole v uličce našla svůj vozík a tlačila jsem ho před sebou k zadním dveřím a ven do slunečního dne.

Byla jsem tím nejšťastnějším člověkem na zemi.

Přešla jsem přes ulici k autobusu. Teplé kalifornské zářivé slunce mě prospívalo a opíralo se do mojí kůže. Vystoupila jsem do prázdného autobusu a sedla jsem si. Slyšela jsem stále vzrušení, které panovalo uvnitř posluchárny, když byli další lidé uzdraveni. Avšak na přeplněných ulicích, kde byl velmi čilý dopravní ruch jako obvykle a lidé chodili sem a tam po chodnících jsem se s podivem zadívala na posluchárnu a na lidský dav, který stál kolem venkovních dveří. Věděla jsem, že už si určitě někdo potřeboval sednout na moje sedadlo. „Díky Tobě, Ježíši,“ šeptala jsem, „ach, díky

Tobě.“

V puse jsem měla od samého chválení sucho, tak jsem se natáhla pro moje termosky. Bez námahy jsem otevřela vršek. „Jsem uzdravena!“ zakřičela jsem na prázdný autobus. „Jsem uzdravena!“

Opřela jsem se o sedadlo, které bylo za mnou a otevřela jsem okno. Také bez jakékoliv námahy. Posadila jsem se dozadu, smála se a vzpomínala na to, jak se řidič snažil otevřít to stejné okénko, když jsme píchli duši.

Na zpáteční cestě do San Diega v autobuse zavládla veselá nálada. Každý se radoval, plácal mě přes záda a tleskal rukama. Veškerý tento fyzický kontakt, pomyslela jsem si a žádná bolest... žádná bolest.

Dokonce i ti, kteří s námi přijeli a nebyli uzdraveni, se radovali s námi. Bylo to něco, čemu jsem nemohla stále uvěřit. Můj synovec byl z toho nadšený tak jako já a každému vyprávěl o tom, že ještě nikdy neviděl svoji tetu v takové náladě, alespoň tři roky.

Když jsem přijela večer domů, Viola mě potkala přímo ve dveřích. Trnula hrůzou, kde jsem tak dlouho. Nyní mě uviděla, jak vcházím do bytu, jdu normálně a moje tvář září nadšením. Moje černé kruhy pod očima zmizely. Byla jsem chodící zázrak. Třináct hodin předtím moje tělo svírala prudká bolest. Nyní jsem před ní stála zcela uzdravená.

Zůstala němá, když mě sledovala jak se svlékám a prohlížím. Mé klouby byly stále oteklé, ale mé svaly byly mnohem silnější a bolest – veškerá bolest – byla pryč. „Uzdravení stále probíhá,“ řekla jsem jí. Ona jen zavrtěla hlavou.

V ten večer jsem veškeré přehozy a povlečení svlékla z postele a oblékla jsem si nejprve noční košili, kterou jsem byla schopna nosit v (tom) týdnů. Chválili jsme Boha společně a pak jsem zaplula do postele; ve skutečnosti jsem do ní skočila a přitáhla jsem si pohodlně deku až k bradě. V ten večer jsem spala klidně poprvé za poslední rok. Když jsem se příštího rána probudila, mučivá bolest, která vždy doprovázela první pohyb svalů, zmizela. Cítila jsem se nádherně.

O tři týdny později jsem znovu navštívila další shromáždění v Auditorium Shrine. V ten den jsem seděla v prostřední části shromáždění a pocítila jsem znovu to stejné vzrušení a očekávání. Najednou jsem pocítila, jak se uvolnilo něco v mých botách a spadlo to na podlahu. Podívala jsem se dolů na mé oteklé nohy a uviděla jsem, že otok zcela a okamžitě zmizel ze spodu končetin. Uzdravení bylo úplné. Všechno, co bylo nyní potřeba, bylo jen, aby se mi přirozeným způsobem navrátila síla.

Vrátila jsem se k mému lékaři o pár dnů později. Když mě uviděl, jak vcházím do jeho ordinace, užasl a důvěrně se mě zeptal. Byl šťastný, velmi šťastný, ale také velmi opatrný, aby řekl svůj názor. Věděla jsem, že přemýšlel o tom, že jsem byla ve stavu remise a myslel si, že se staré příznaky brzy vrátí.

Na jeho žádost jsem se vrátila několikrát na kontrolu. Až když jsem ho navštívila naposledy, řekl, že jsem zcela zdráva a uvedl, že mé uzdravení se nedá nijak označit než jako zázrak.

Ta nejužasnější věc, která se v mém životě stala, byla proměna mého života. Jsem nový člověk – změněná osoba. Když vstávám, tak zpívám. Zdá se mi, že slunce pořád svítí a mé srdce je ustavičně naplněno chválou a vděčností k Pánu za jeho láskyplné milosrdenství.

Když se můj pastor z First Presbyterian Church dozvěděl o mém zázračném uzdravení, zavolaal mě a poprosil, zda-li bych o tom nemohla svědčit ve středu večer v církvi. Měla jsem pak od té doby mnoho příležitostí k tomu, abych svědčila před různými skupinami lidí v církvi i ve společnosti.

Trvalo mi více než rok, než se mi vrátila veškerá síla, tak abych se mohla vrátit do zaměstnání. Nicméně, měla jsem obavy z toho, že bude pro mě nemožné, abych se vrátila do namáhavé práce na dietním oddělení. Měla jsem pod sebou stovky lidí a věděla jsem, že budu muset dokázat sama sobě, mému lékaři a mému zaměstnavateli, že jsem byla schopná zastat práci, která byla nezbytná. Když se mi postupně začala navracet síla, začala jsem pracovat v kanceláři naší církve jako dobrovolná recepční.

Po několika měsících mě lékař pustil do zaměstnání a já jsem se vrátila do stejné nemocnice, tentokrát jako terapeut-dietetik.

Jen Bůh mohl učinit takovou změnu. Vzdávám mu za to všechnu slávu. A nyní, když stojím v neděli ráno v mé církvi, zpívám: „Chvála buď Bohu, z kterého proudí všechny požehnání,“ a vychází z hloubi mého srdce.

Moji přátelé se na mě dívají v údivu a říkají: „Já tomu nemohu uvěřit!“

Já tomu věřím. Stalo se mi to.

Portrét v ebenu

Aaron Jacobs

Jeho zářivý úsměv z něho udělal člověka, na kterého nikdy nezapomenu. Když ke mně přicházel, tak byl do slova ve stavu extáze a já jsem věděla, že se něco zázračného přihodilo!

Afričan, Aaron Jacobs, jehož skutečné jméno bylo Harurah Yakubua, je učitelem politické vědy na vysoké škole v Ahmadu Bello v Zaire, Nigérii. V roce 1966 byl vybrán jako jeden ze dvou absolventů vysoké školy v Nigérii, kteří přijeli do Spojených států na výměnný studentský pobyt, aby studovali obor politické vědy na vysoké škole v Pittsburghu. Krátce poté, co se vrátil do Nigérie, jeho žena Jane mu porodila syna Emanuele.

V roce 1901 vnitrozemská misie v Súdánu poslala muže do vesnice Patigi v severní Nigérii, aby řekl Afričanům o Ježíši Kristu. Tento misionář, jehož každý znal pod jménem Reverend Lang, začal pracovat mezi vesničany, z nichž většina byli Muslimové a všichni se k němu chovali nepřátelsky. Byl jediným svědkem pro Krista v okruhu několika stovek mil. Nikdo jistě neví, kolik roků tvrdě pracoval na misijním poli, kde nebylo vidět výsledky, předtím než se vrátil do Spojených států, aby tam zemřel. Musí to být frustrující zážitek, sledovat jak seménko padá na nezoranou půdu zatvrzelých srdcí. Můj dědeček byl jedním z těch, kteří našli Krista díky věrné službě Reverenda Langa v Nigérii.

Můj dědeček se stal věrným věrozvěstem evangelia. Třebaže zemřel, ačkoli mě bylo pět let, pamatuji se stále živým způsobem na jeho časté vyjížďky do okolní buše, když šel kázat spasitelnou zvěst. Vracel se zpátky a vyprávěl dobrodružné příběhy o tom, jak byl mezi lidmi v buši a divokými zvířaty, při kterých vstávaly vlasy na hlavě. Nejen že kázal v buši, ale svědčil také doma. Jeho celá rodina, včetně mého otce a strýce uvěřila v Krista.

V té době bylo v Nigérii tradicí, že nejstarší syn žil se svým strýcem. Když tedy zemřel můj starší bratr, zdědil jsem právo nejstaršího bratra a odešel jsem z domu, abych žil na strýcově farmě na okraji Patigi.

Můj strýc se začal o mě velmi zajímat a dohlédl na to, abych se nechal zapsat na vysokou školu v Nigérii. Pak jsem si oblíbil nové možnosti a výzvy, které vyplývaly z nově objevujících se mladých afrických národů a mým hlavním studijním oborem se stala politická věda a získal jsem stipendium, abych mohl přijet do Spojených států, abych dokončil studie na vysoké škole v Pittsburghu.

Byl jsem nadšen z toho, když jsem přijel do Ameriky, nejen kvůli vysokoškolskému vzdělání, ale protože jsem měl o duchovním životě v Americe vysoké mínění. Misionáři, kteří přijeli po Reverendovi Langovi byli hluboce duchovní lidé. Vyučovali mě o Ježíši Kristu a sloužili, pokud byli schopni, mé rodině. Proto jsem si přirozeně osvojil názor, že všichni Američané se chovají jako tito misionáři. S velkým očekáváním jsem se těšil, že přijedu do velké země, Ameriky, abych zde mohl mít obecnství s milióny dalšími hluboce duchovními křesťany, kteří zde žijí.

Den, když moje žena a já jsme přijeli do Spojených států, byl nešťastnějším dnem v našich životech.

Jako hlavní studijní obor v politické vědě, jsem studoval politický vývoj tohoto národa od jeho začátků. Znal jsem příběhy o otcích zakladatelích, poutnících, kteří se připravili k břehům Ameriky, aby unikli náboženskému pronásledování a mohli zde uctívat Boha ve svobodě a v pravdě. Studoval jsem listiny, na kterých je založena vláda: Deklarace o nezávislosti, ústava, Gettysburský projev a zahajovací projevy mnoha prezidentů. Četl jsem o velkých posluchárnách, které směle uznávaly duchovní autoritu a zaujaly svým sloganem „V Boha důvěřujeme“, který je vyrytý na mincích. Četl jsem o velkých amerických kazatelích; vím, že mnohé z velkých univerzit byly nejprve založeny jako duchovní školy a semináře, které vyučovaly mladé kazatele. Jak jsem se jen těšil na to, až přijedu a budu studovat v takovém křesťanském ovzduší! Byla by to další velká událost po nebi.

Co jsem nevěděl, bylo to, že Amerika odpadla od svých duchovních kořenů. Svoboda se zvrhla v koncesi a tomu co bylo světské byla vzdána větší pocta, než tomu, co bylo svaté. Materialismus, smyslnost a nemorálnost se staly prvořadým stylem života. Přišel jsem brzy na to, že se všude kolem rozvíjí intelektuální výlučnost a touha vysvětlit si přirozeným způsobem všechny jevy, což vedlo k tomu, že Bůh byl polidštěn a člověk považován za boha. Našel jsem skutečně jen pár zbožných základních principů a malé křesťanské společenství. Mé sny a naděje se roztráštěly o tvrdé kameny agnosticizmu a ateismu.

Ve skutečnosti nic nebylo tak, jak jsem původně očekával. Většina z mých profesorů a těch, kteří byli okolo, nebyli typem lidí, o kterých jsem si myslel, že se s nimi setkám v Americe a už rozhodně nebyli jako misionáři, které jsem znal z Afriky. Nikdo nepřijímal Krista, ani ho ctil. Nevázanost kvetla všude kolem a církve vypadaly jako mauzolea než jako centry, kde je uctíván živý Bůh. Cítil jsem se duchovně izolovaný. V krátké době se ze mě stal zklamaný člověk.

Proč mě misionáři o tom všem nevarovali? Zatoužil jsem se vrátit do Afriky, protože neobrácený člověk je tak stejně slepý ve vysoce vzdělané a prosperující zemi jako na osamocené cestě v džungli a v primitivní kultuře. Pokud mám žít

mezi pohany, pomyslel jsem si, raději bych mezi nimi žil doma v Africe.

Někdy jsem se modlil: „Bože, proč jsi dovolil, že jsem přijel do této země?“

Bůh věděl, co dělá, i když já ne. Napsal jsem dopis mým misionářským přátelům v Africe a řekl jsem jim o mém velkém zklamání. Krátce na to, jsem přijal navštívenku od jakéhosi křesťanského muže z Pittsburghu. Byl ve spojení s misionáři a poprosil mě, abych ho přijel navštívit. Když jsem se dozvěděl, že je zde někdo, kdo má zájem, zdálo se mi, že se situace zlepšuje.

V té době jakási paní dala Jane knížku *Věřím v zázraky*. Přečetla ji a byla dojata. „Možná, že by to pro nás bylo nádherné místo, kam bychom mohli zajet,“ řekla a zmínila se o zázračných shromážděních v Carnegieho Hall.

Měl jsem vážné námitky. Osm celých měsíců jsem odolával Janeniným naléhavým prosbám, abychom navštívili zázračná shromáždění. Nakonec jsem však souhlasil, abychom tam jeli. Možná že je tam živost, která scházela v mém duchovním životě. Věřte mi, scházela mi.

V polovině shromáždění slečna Kuhlmanová ukázala přímo na naši část posluchárny a řekla: „V této části jsou dva lidé, kteří jsou právě uzdraveni. Jeden z nich má poraněná záda od úrazu. Přijmi své uzdravení v Ježíšově jménu.“

Najednou jsem si vzpomněl. Měl jsem to tak dlouho a vyrůstal jsem s tím, až jsem si na to zvykl. V roce 1954 jsem si poranil záda při fotbalovém utkání v Nigérii. Čtrnáct let jsem chodil z jednoho ambulantního oddělení na druhé a hledal jsem jakýsi lék nebo léčbu, která by bolest odstranila. Lékaři mi řekli, že se s tím budu muset naučit žít a třebaže jsem bez přestání trpěl bolestmi, zvykl jsem si na to. Nepřemýšlel jsem o tom do té doby, než Kathryn Kuhlmanová řekla, že byl někdo uzdraven.

„Toto je směšné: neexistuje taková věc jako samovolné uzdravení a přesto nemohu jen tak něco předstírat, že se mi něco stalo,“ zamyslel jsem se.

V mé páteři bylo divné horko. „Ne,“ stále jsem si říkal, „tohle nemůže být Boží moc – to musí být určitá forma hypnózy.“

Slečna Kuhlmanová opakovala: „Támhle je někdo na balkóně po mé pravici, kdo přijal uzdravení pro svou páteř.“

Nakonec jsem se přestal vzpírat. Bylo to, jako kdyby mě nějaký hlas říkal: „Jsi to ty. Jsi to ty. Pán tě uzdravil.“ A než jsem si to uvědomil, stál jsem na nohách a šel jsem na pódium. Bolest, která se pro mě stala mým trvalým společníkem po všechna ta dlouhá léta, zmizela.

Nyní rozumím tomu, že jediným způsobem jak se mě Pán mohl dokázat, bylo prostřednictvím toho, že se dotkl mého těla. Věděl o mém prvním setkání s nevěřícími. Věděl, jak jsem byl zklamaný. Věděl, že jsem byl znechucený, cítil jsem se opuštěný a nemocný. Nyní cítím, že mě Pán přivedl do této země a nechal projít těmito zklamáními, především kvůli této zkušenosti. Nejen, že byla uzdravena má záda, ale přijal jsem zcela nový pohled na Boží moc.

Nyní jsem znovu v Nigérii a vyučuji na (Department of State Administration of University) v Ahmadu Bello. Moji lidé potřebují něco víc než politickou nauku. Jsem přesvědčen o tom, že v této rozervané zemi, kde bratr bojuje proti bratru a najatí vojáci zabíjí za peníze, nás může zachránit jen Boží moc.

Jsou zde tisíce a milióny lidí, kteří ještě nikdy neslyšeli evangelium. Kdyby jen Kathryn Kuhlmanová mohla přijet k našim lidem, do naší země. Lidé zde potřebují to, co ona nabízí – Ježíše Krista! I kdyby nemohla přijet, slíbil jsem Pánu, že budu pokračovat ve šlépějích mého dědy a budu zvěstovat evangelium dobrých zpráv o Ježíši Kristu mému lidu, protože to je jejich jediná naděje a jistota.

Za peníze si věci nekoupíš

Carol Zenallisová

Jsem pevně přesvědčena o tom, že největší zázrak na světě je proměna života.

Kdysi George Zenallis vlastnil a provozoval největší a nejdražší noční kluby v Akronu, Ohio. Znali ho v celém státě, protože na jeho jevištích účinkovaly velké herecké hvězdy. Je to jeden z nejsympatičtějších a nejvládnějších mužů, které znám a ten, který rozumí tomu, proč George Shearing zůstával hodiny a hodiny v klubu, když George bavil jeho a ostatní jeho kamarády jen tak pro zábavu.

Carol Zenallisová, jeho krásná žena, vypráví, jak prostřednictvím své nemoci, ona a George našli Boha.

Začalo to před mnoha lety, když byl zrušen zákon o prohibici. George byl jedním z prvních dvaceti, který získal koncesi na alkoholické lihoviny. Otevřel si restauraci a bar, který se jmenoval „Brass Rail“ („Mosazná kolejnice“) na Whiskey Alley v Cantonu. O čtyři roky později to výhodně prodal a s dalšími dvěma muži si koupili „Benderov's Tavern“ („Benderovu tavernu“) v Massillonu. Ta se stala známá od pobřeží k pobřeží jako nejlepší restaurace. Potom koupil „Giant's Cafe“ („Obrovo kafe“), „Old Mill“ („Starý mlýn“) a „American Inn“ („Amerikánskou hospodu“) v Akronu. Za ty roky nashromáždil kolem sebe spoustu zajímavých lidí a uzavřel smlouvu s těmi nejlepšími kabaretními umělci. Byl tady Ted Mack a jeho skupina při podzimním otevření nové restaurace v Cantonu. Cestovaly s ním sestry Andrews. Všichni věhlasní umělci, podle jména, čekali na příležitost, aby si zahráli v jeho klubech: Count Baise, Arti Shaw, Tony Benett, Mel Torme, George Shearing – měl je tady všechny. Byl na špičkové úrovni, pokud jde o zábavu v nočních klubech.

Pak také tady byl Johnny Ray. Přijel jednoho večera a hledal práci. George mu koupil mistrovské sako, platil nájemné za jeho pokoj v hotelu a najal si ho za sedmdesát dolarů týdně, aby hrál na piáno. Za určitou dobu, když Johnny začal vydělávat deset tisíc dolarů měsíčně a více, se vracel do Akronu, aby hrával v klubech Georgeho. Připomíná mi to staré časy.

George se chlubil, že jeho kluby byly dvěma největšími nákupci alkoholu ve městě. V očích veřejnosti byl úspěšný, ale chtěla jsem, aby s tím přestal jako za nic na světě. Ničilo to náš rodinný život. Je složité obchodovat s alkoholem a přitom nepít; George propil, alespoň pětinu dne. Pil s kdekým. „Pokud nepiješ se zákazníky, tak se na tebe rozzuří,“ říkal. „A nemůžeš si dovolit dělat si nepřátele v obchodě s pitím.“ Zdálo se, že mu vůbec nezáleželo na tom, že mě ztrácí...

Schylovalo se k bouři. Přicházela jsem k příjezdové cestě k domu. Elektrické vedení bylo strhané kvůli silnému větru a prudkému dešti, který byl tak hustý, že jsem málem nestrefila do domu. Ano, dům bylo to správné slovo, protože na to musí být dva, aby vytvořili rodinu a všechno, co jsem měla, byly moje děti.

Děti jsem okamžitě zavedla do jejich pokojíků a zavřela jsem je v domnění, že nepocítí můj strach. Když jsem byla sama, měla jsem ustavičně z sněčeho strach a bouřka mě naháněla hrůzu ještě víc.

Chodila jsem tam a zpět po schodech a slyšela jsem jak se dům prohýbá a skřípe ve snaze obstát proti vzdouvajícímu se větru. Bylo doslova slyšet, jak hřebíky skřípou v prknech a šindelích.

Jako zkamenělá jsem zavolala telefonem a požádala jsem, aby mi zavolali Georgeho. Bála jsem se zemřít. „Prosím tě, miláčku.“ Úpěnlivě jsem ho prosila, můj hlas se chvěl strachem: „Prosím tě, přijď domů a buď s námi.“ Na druhém konci telefonu bylo ticho, kromě hudby a smíchu, který se ozýval v povzdálí od těch, kteří byli kolem něho u baru.

Nakonec jsem ho uslyšela, jak říká: „Není nic, čeho by si se měla bát. Kdo se bojí slabého větru? Pokud něco přijde, tak vezmi děti dolů do sklepa a schovejte se pod těžký železný stůl.“

„Prosím...“ a najednou se zábleskem světla se přerušilo spojení.

Dům se třásl pod návaly větru. Vlezla jsem do pokoje, abych strávila noc sama. Když jsem stála uprostřed ložnice a chvěla se strachy, protože se od blesku odrážely podivné stíny na závěsech, cítila jsem se jako nejosamocenější člověk ve světě. Nebyl zde nikdo, kdo by se ke mně otočil – nikdo. Ve svém zoufalství jsem si klekla na kolena. „Ach, *Theoma*,“ modlila jsem se (nazývala jsem ho řeckým slovem, které jsem vyslovovala jako dítě – slovo, které patřilo „mému všemohoucímu Bohu“), „Nevím, jestli mě slyšíš. Doufám, že ano. Prosím Tě, ochraň nás.“

Najednou jsem si vzpomněla na své dětství a mnoho šťastných chvílí, které jsem strávila v malé křesťanské misii v Clevelandu. Pamatuji se na kazatele, jak říkával: „Když jste spaseni, tak víte, že jste spaseni.“ Co znamená to „spasení“? Moje modlitba pokračovala. „*Theoma*,“ ukaž mi, co znamená být spasen. Prosím Tě přiveď nás na místo, kde bychom se to mohli společně dozvědět. Prosím Tě, pomoz nám – pomoz mi.“

Poté, co jsem se postavila z pokleku, vzpomněla jsem si na Bibli. Natáhla jsem se pro ní do nočního stolku a s třesoucími prsty jsem otevřela krycí list a uviděla jsem datum: 1932. Byl to rok, kdy jsem navštěvovala křesťanskou misii v Clevelandu. Najednou jsem si uvědomila, že to bylo poprvé – od té doby, co jsme byli oddáni, po téměř jedenácti letech – co jsem otevřela Bibli.

„Prosím tě, můj Bože,“ zakřičela jsem, „odpusť mi.“

Zmocnilo se mě zvláštní ticho a klid, zatím co venku řádila vichřice. Zalezla jsem do postele a znovu se pomodlila: poprosila jsem Boha, aby mi ukázal, kde bych měla číst. Kniha se rozevřela v knize Zjevení a byla jsem uchválena

jednou kapitolou za druhou, zatím co jsem prsty rychle obracela stránky.

Nevím, jak dlouho jsem četla, ale nakonec jsem Bibli položila za mě, vstala jsem a postavila se k oknu. Prostřednictvím velkých blesků, ze kterých vyzařovalo venku pronikavé světlo, jsem uviděla, jak se ohýbají topoly pod strašnou silou větru. Ale strach z bouřky zmizel. Bála jsem se však nyní něčeho jiného – toho, co bude následovat.

„Prosím tě, můj Bože,“ šeptala jsem, zatím co déšť stékal potůčkami po okně: „přiveď Georgeho domů. Prosím Tě, Bože, přiveď ho domů.“

A jak dny ubíhaly, začala jsem toužit po tom, abych ustavičně četla Bibli. Každé ráno, když George odjížděl do práce a děti oddcházely do školy, jsem si sedla do kuchyně a četla. Příběhy se zdály tak okouzující a Boží vyučování tak nádherné, že když jsem si četla velmi významná místa, označila jsem si je červeně a poprosila jsem Pána, aby mi dal milost je prožít.

Jednoho dne jsem navštívila svoji matku, která byla náruživou vyznavačkou řecko-pravoslavného vyznání. „Carolin,“ řekla, „v rádiu mluví jakási žena, která skutečně zná Bibli. Měla bys ji poslouchat. Vyučuje pravdu.“

„Jak se jmenuje?“ zeptala jsem se.

„Kathryn Kuhlmanová,“ řekla. V té době jsem to nevěděla, ale to bylo další částí v Boží odpovědi na moji modlitbu.

Další ráno jsem žehlila v kuchyni, když jsem si najednou vzpomněla na matčin návrh. Zapnula jsem rádio a zaposlouchala jsem se do hlasu Kathryn Kuhlmanová; hlasu který se stal mým přítelem a duchovním rádcem.

Každé ráno jsem četla Bibli a naslouchala vysílání z rádia. Slýchávala jsem vždy slečnu Kuhlmanovou, když začala ve vysílání a říkala: „Nezáleží na tom, co se vám děje; nezáleží na tom, jaké máte problémy: po tu dobu, co bude Bůh na trůnu, který slyší a odpovídá na modlitbu a tak dlouho, co se vaší víry nic zlého nedotkne, všechno vždy dobře dopadne.“

Tak jsem se začala obracet s prosbami k – *Theomovi* – mému všemohoucímu Bohu. Četla jsem o něm. Mluvila jsem k němu. Dovolila jsem mu, aby ke mně mluvil prostřednictvím svého Slova a On začal měnit můj život.

Avšak byla jedna věc v mém životě, která zůstala ve stejném stavu – mé zdraví. Když jsem byla mladá, vážně jsem se zranila při autonehodě, v níž jsem si zkrivila páteř. A jak roky ubíhaly, bylo to čím dál horší a když se narodily děti, moje záda postupně zůstala zdeformovaná. Moje levá kyčel byla o pět centimetrů výš než má pravá a mé rameno vyčnívalo. Záda a ramena byly ztuhlá a nemohla jsem hýbat hlavou, aniž bych při tom neotočila rameny. Bolest byla někdy tak nesnesitelná, že jsem to těžší vydržela.

Potom přišla poslední rána. Začaly mi v mém těle otékat klouby: klouby na rukou, zápěstí, kolenou, kotnicích; ať jsem s nimi hýbala jakkoliv, cítila jsem prudkou bolest. Po určité době byla bolest tak silná, že jsem nemohla ani sevřít ruku. Nakonec jsem se objednala k lékaři na kliniku do Akronu, kde mě důkladně vyšetřili.

Lékař si nás zavolal a seznámil nás s výsledky prohlídky. „Artritida revmatoidní,“ řekl a vrtěl hlavou. Pak se otočil ke Georgemu a řekl: „Nikdy se neuzdraví. Moje vlastní žena je zde pacientkou a je na tom úplně stejně – upoutána na vozíku.“

„Co tím chcete říct?“ George zakoktal.

„Není skutečně nic, co byste mohl udělat?“

„Říkám to proto, pokud se nestane zázrak, že vaše žena na tom bude stejně v poměrně krátké době.“

Stáli jsme tam jako omráčení. Vydala jsem se do Božích rukou, ať už budu žít, nebo zemřu. Avšak George chtěl neustále někde najít nějaký lék. „Prosím vás, pane doktore,“ řekl: „Peníze nejsou problém. Nemůžete opravdu něco pro moji ženu udělat?“

Lékařovy pronikavé oči se ostře zahleděly do Georgeho finančního fiktivního světa. „Dovolte mi, abych vás uvedl na pravou rovinu,“ řekl. „Všechny peníze ve světě nemohou koupit zdraví vaší ženě, protože o něj přišla. Všechno, co můžeme udělat, je zmírnit bolest.“

To mě vyděsilo, ale v tu chvíli mi bylo velmi líto Georgeho. Nikdy se totiž nesetkal s takovým problémem. Dokázal si vždy najít cestičku, jak se problémům vyhnout. Avšak tentokrát to bylo jiné. Vyčetla jsem jeho pocity, které se odrážely z jeho krásných řeckých rysů v obličejí: hněv, strach a naprosté zoufalství. V mém srdci jsem křičela více pro něho než pro sebe. Mezi velkými kabaretními špičkovými umělci, slavnými komiky, okázalými revuálními tanečnicemi a peněz jako želez, George ve skutečnosti neměl nic. Nic.

Tato konfrontace s realitou s ním zatřásla do základů. Myslela jsem si, že lékařova diagnóza ho obměkčí, ale namísto toho se zdálo, že ho to ještě více zatvrdilo vůči Bohu. Snažil se zapojit co nejvíce do své práce.

Pokud se jedná o mě, já jsem měla alespoň Boha!

Nemohla jsem vydržet, až se vrátím domů, abych si mohla vzít Bibli a mohla se jít někam modlit o samotě. Četba Bible mě povzbudila a uchvátila. Jak šťastní museli být tyto lidé, které Ježíš uzdravil.

Brzy jednoho rána si ke mně a k moji mamince v kuchyni přisedl George. Bylo to tehdy, když jsme poslouchali vysílání Kathryn Kuhlmanové. Mluvila o ženě z Massillonu, která byla uzdravena z rakoviny. „Pokud jí může Bůh uzdravit, může uzdravit také mě,“ pomyslela jsem si. Podívala jsem se přes stůl na Georgeho a pak na maminku. „Nenechám se operovat kvůli páteři,“ řekla jsem, když jsem si vzpomněla na doporučení od lékaře, že můj zdravotní stav mohla zlepšit operace. „Bůh mě uzdraví.“

George se na mě podíval v němém úžasu!

Ke změně však u mě nedošlo, když se můj zdravotní stav začal zhoršovat. Byla spíše vidět změna v mém charakteru. Byla jsem trpělivější, soucitnější a dokázala jsem lépe rozumět. Třebaže se mě někdy snažilo zničit peklo, které měl George ve svém životě, až jsem si myslela, že se zhroutím, přesto jsem ho milovala, postila se a modlila za něho bez přestání.

Nikdy nezapomenu na první změnu, kterou jsem uviděla v jeho životě. Volal mi jednoho dne z klubu. „Tvoje paní kazatelka bude mít shromáždění ve městě příští týden,“ řekl. „Vzpomněl jsem si, že by si ráda šla na jedno z jejich shromáždění.“

„Kathryn Kuhlmanová? V Akronu? George jsi si jistý?“

„Ano,“ ano řekl. „Četl jsem o tom v dnešních novinách. Já ovšem nemohu jít, ale mohla by si tam vzít děti. Možná s tebou půjde tvá matka.“

Bylo to až příliš úžasné, abych to mohla rozumem přijmout. Nejen, že budu mít příležitost slyšet slečnu Kuhlmanovou osobně, ale také to, že mě George zavolal a řekl mi o tom. To byl pro Georgeho velký krok kupředu.

„Děkuji Ti, *Theoma*. Ach, děkuji Ti, můj Bože,“ pomodlila jsem se.

Během shromáždění slečny Kuhlmanové v Akronu se něco stalo; začala jsem si uvědomovat, že můj duchovní život je ucelený a uspokojuje mě jako nikdy předtím. Poté, co jsem naslouchala hudbě, viděla jsem zázraky a slyšela jsem kázané Boží slovo, oblíbila jsem si to. To bylo přesně to, co jsem hledala!

V těchto dalších týdnech, v nichž se konaly shromáždění, mě George pozorně sledoval. Věděla jsem, že se díval, zda-li neuvidí změnu.

Byli jsme oba dva členové řecko-pravoslavné církve. Děti a já jsme navštívily mnoho nedělních mší, ale George byl jen na jednom ze „Svatých dnů“. Přesto jsem se neustále za Georgeho vytrvale modlila, aby mě nabídl, že mě zaveze autem do shromáždění Kathryn Kuhlmanové do Youngstownu.

Potom jednoho dne za mnou George přišel do kuchyně, kde jsem připravovala snídani a řekl: „Sázím se, že by si ráda, abych tě svezl do Youngstownu, aby sis mohla poslechnout svoji paní kazatelku.“

Nebyla jsem schopná odpovědět. Bylo to až příliš úžasné. Všechno co jsem byla schopná udělat, bylo to, že jsem ho vzala za ruku a potlačila slzy mrkáním.

„Dobře, vím, že nejsi moc navštěvovatelkou nočních klubů,“ řekl, „tak vezmeme děti a zajedeme tam v neděli.“

To byla první z mnoha nedělí, v nichž jsme ujeli šedesát mil z Akronu do Youngstownu, abychom navštívili shromáždění ve Stambaughově Hall.

George uviděl, že mě to dělalo radost. A přesto, že jsem věděla, že mě tam vozí kvůli tomu, aby utišil své svědomí, doufala jsem, že ho to ovlivní a že se změní.

Něco se s ním dělo. Šlo to postupně, ale čím dál více nebyl spokojen se svým stylem života a čím dá více byl udiven nad Boží mocí, která se projevovala ve shromážděních slečny Kathryn Kuhlmanové.

Uběhlo šest měsíců; noční kluby, estrádní umělci přijížděli a odjížděli a George si stále myslel, že peníze jsou nejdůležitější věcí v životě.

V poslední sobotní večer v lednu roku 1953, Artie Shaw ukončil svoji činnost v klubu a George přišel domů velmi unavený. „Silnice jsou jako jedna široká vrstva ledu. Zítra ráno nebude možné, abychom jeli do Youngstownu,“ řekl. V ten večer jsem se modlila, aby Bůh způsobil, aby led na silnicích roztál, pokud chce, abychom tam jeli. A on to udělal – z jednoho zvláštního důvodu. Posluchárna byla zaplněna lidmi a tak jsme museli sedět každý zvlášť. George seděl o dvě řady přede mnou s Billem, naším druhým synem, který mu seděl na klínu. Já jsem měla u sebe Guse (našeho nejstaršího) a Pattie (které bylo pouze rok a půl).

Když byla dána výzva k pokání, nezvykle velké množství lidí odpovědělo na výzvu. Nerozuměla jsem tomu, proč tak mnoho lidí šlo dopředu, neboť jsem věřila, že výzva k pokání byla dána pouze ateistům a těm, kteří dělali velké hříchy.

Potom se slečna Kuhlmanová vrátila k mikrofonu a řekla: „Tato výzva k pokání je pro ty, kteří se neznovuzrodili, pro ty, kteří nikdy nevyznali svými ústy Ježíše Krista a nepřijali ho jako svého Pána Spasitele. Možná chodíte někam do církve. Avšak pokud jste ho nikdy nepřijali jako svého osobního Spasitele, pak je tato výzva pro vás.“

Napřimila jsem se na sedadle. Slyšela jsem správně? „Ach, *Theoma*, nevěděla jsem, že musím přijmout Ježíše jako Spasitele. Jdu to udělat hned teď,“ řekla jsem.

Vzala jsem Guse a Pattie a vyšli jsme dolů do uličky. Když jsme procházeli okolo místa, kde seděl George, něžně jsem se ho dotkla a řekla: „Miláčku, pojď a přijmi Krista.“

„Ne teď,“ řekl a zavrtěl hlavou, zatím co hleděl přímo před sebe. „Můžeš pokračovat, jestli chceš.“

Doprovodili nás na pódium a tam jsme pokleklí vzadu u rohu. Gus a malá Pattie se na mě podivně dívali a já jsem šeptala: „Slečna Kuhlmanová se modlí za lidi na druhé straně pódia, nyní je vhodná doba, abychom poprosili Boha, aby nám odpustil naše hříchy.“ Sklonila jsem hlavu a začala se modlit; vyznala jsem mu upřímně všechny hříchy, na které jsem si vzpomněla a poprosila jsem ho, aby mi odpustil.

„Ach, můj Bože,“ modlila jsem se, „pokud jsem na něco zapomněla, prosím Tě připomeň mi to. Chci, aby mě bylo všechno odpuštěno.“

Najednou jsem uslyšela mužský hlas. Modlil se. Neslyšela jsem doposud v mém životě, tak upřímný a krásný hlas. A ta slova – prosil Boha, aby mi odpustil všechny věci, na které bych zapomněla.

Bála jsem se podívat nahoru, ale nakonec jsem se přinutila otevřít oči. Jeho oblek zářil jako stříbro a jeho tvář – vypadala jako tvář *Christose*. Zdál se mi, že je hodně vysoký.

Najednou všechna místa z Písma, které jsem si podtrhla v moji Bibli, probleskla moji myslí. Uslyšela jsem vítr. Bylo to hlasitější a hlasitější.

Otočila jsem se ke Gusovi a zašeptala jsem: „Slyšíš ten vítr?“

„Ne, mami,“ řekl a divně sena mě díval.

„Poslouchej pozorně. Já ho slyším. Podívej se, jestli někde nejsou otevřená okna.“

Malý Gus se ke mně přitiskl. „Ne, mami, tady není žádný vítr a žádné okno není otevřeno.“

Pak na mě sestoupila Boží moc. Začala jsem se kymáčet. Snažila jsem se to udržet, ale nebyla jsem vůbec schopná ovládat mé tělo. Pak jsem uslyšela slečnu Kathryn Kuhlmanovou, jak říká: „To je skutečné!“ Přišla rychle ke mně a řekla: „Toto je Bůh.“

Přišla ke mně blíž a vložila na moji hlavu něžně své ruce a začala se modlit. Byl to pokoj – nádherný klid. Všechny hlasy ztichly a slyšela jsem jen zvuk větru a uviděla jsem Ježíšovo jméno před moji tváří, jak se objevuje na žebříku, který vede do nebe: Ježíš – Ježíš – Ježíš.

Po shromáždění jsem se setkala s Georgem u jeho sedadla. Viděla jsem, že byl zmaten a bál se. Nechtěl o tom mluvit; realita vždy Georgeho děsila. „Ano,“ řekl, „Vidím, že jsi něco zvláštního prožila. To je v pořádku, ale to není nic pro mě. „Carolin, nechci se stát pokrytcem. Jednou jsem se narodil a nevidím potřebu, že bych se měl narodit znovu. Je to jasné.“ Avšak byla jsem si jistá v jedné věci. Nebylo pro Georgeho možné, aby chodil na shromáždění, slyšel evangelium a při tom nezůstal stejný. Zkoumal svůj život takovým způsobem jako nikdy předtím a začal si pomalu uvědomovat, že žije v pokryteckém světě.

Během dvou dalších let se často zmínil o pekle, které dělal sám sobě a nám. „K čemu je, vydělávat peníze a ztratit svoji rodinu a duši?“ jednou večer si to ustavičně opakoval. Přesto jsem poslala modlitební prosbu do kanceláře slečny Kuhlmanové a počkala na vhodnou dobu, kdy Duch svatý vstoupí do jeho života.

Potom, v roce 1955, přišel jednoho dne domů nějak dřív. „Já už nemohu dál,“ řekl a při tom se snažil najít vhodná slova.

„Co tím myslíš?“ zeptala jsem se.

„Chci tím říct, že nemohu sám ze sebe a z mého života, do kterého jsem se dostal. A Carolin,“ řekl a položil mi ruce na ramena: „Pokud mě budeš chtít, stanu se tím nejlepším manželem a otcem na světě.“

V jeho očích bylo vidět, že to myslí upřímně a pak mu začaly vlhnout oči, když mluvil dál. „Chystám se prodat všechny kluby. Nestojí to za to, abych vydělal další lupen, když bych ztratil to, čeho si vážím. Skončil jsem s alkoholem a se vším, co je okolo toho. Stanu se jiným mužem.“

George se stal jiným mužem. Měl před sebou ještě velký kus cesty, než se zcela vydal Kristu, ale by na té cestě!

Jakýsi starý přítel Georgeho se dozvěděl o tom, že prodal své kluby a nabídl mu práci manažera v restauraci. Byla to rána, a museli jsme zásadně změnit náš standardní způsob života, ale George řekl, že se vyplatí chodit večer spát s pocitem čistého svědomí.

Nebylo to tak snadné. Jeho stáří známí za ním ustavičně chodili do restaurace a nabízeli mu alkohol. „tak si nalij George,“ pokoušeli ho, „pojď si dát se svými kamarády.“ George však nepovolil ani o píd. Nakonec si starí kamarádi uvědomili, že byl upřímný a přestali ho pokoušet.

Děti a já jsme se modlily za Georgeho, aby se zcela vydal Kristu. Třebaže jsem věděla, že v jeho životě nastala zásadní

změna, bylo patrné, že pro něho život neměl smysl. Dal ve svém životě věci do pořádku, ale to nestačilo. Musel dovolit Ježíši Kristu, aby vešel do jeho života, aby se ho zcela zmocnil.

Moje revma se zhoršovalo a stále jsem si pamatovala lékařova slova, jehož žena byla na vozíku se stejnou nemocí a věděla jsem, že budu brzy na tom jako ona. Vápníkové nánosy v kloubech způsobovaly prudkou bolest a jediná možnost úlevy byla možná jen prostřednictvím horkých obkladů a vyhřátých polštářků.

Byl srpen roku 1957, požehnaný to měsíc pro nás; stal se pro nás větším požehláním, než jsme si to v té době stačili uvědomit. Byli jsme na cestě do Youngstownu, když se George zeptal: „Jak se to děje?“

„Co máš na mysli?“ zeptala jsem se.

„Jak jsou lidé uzdravováni?“ řekl.

„Nevím,“ řekla jsem. „Tuším, že se to děje jen kvůli Boží milosti.“

V tu chvíli jsem nevěděla, že odpověď přijde o hodinu později.

Přijeli jsme ve tři čtvrtě na jedenáct dopoledne, ale posluchárna byla už zaplněná. Jediné místo, které jsme našli, bylo pod balkónem. Slečna Kuhlmanová se modlila za nemocné a uslyšeli jsme, jak říká: „Někdo právě teď přijímá uzdravení páteře.“ Bez přestání to opakovala. Potom sestoupila z pódia a ukázala do prostřední části posluchárny a řekla: „Duch mi svědčí o tom, že toto uzdravení postupuje přes ramena.“

Otočila jsem se ke Georgemu a zašeptala jsem: „Ach, přála bych si, kdyby tak mohla mít toto uzdravení.“

Otočil se ke mně a řekl: „Proč tedy o to nepoprosíš Pána?“

Nemohla jsem tomu uvěřit. George mi dával duchovní radu. „Samozřejmě!“ zalapala jsem po dechu. „Co mi brání?“

Pozvedla jsem ruce nahoru a tiše jsem řekla: „Pane, Přijímám toto uzdravení.“

Zatím, co jsem měla zavřené oči, uviděla jsem Duchu Božího jako čistou bílou tyč, která se pomalu pohybovala přes posluchárnu od pódia k balkónu. Stáli jsme pod balkónem a viděla jsem, jak to zmizelo nad převisem balkónu. Pokračovala jsem v modlitbě a se zdviženýma rukama jsem byla připravena přijmout cokoli, co by mě Bůh chtěl v tu chvíli darovat. Potom se to zastavilo přímo nade mnou a já jsem začala najednou pociťovat velkou a úžasnou radost, která chtěla vytrysknout z mého srdce. Chtěla jsem křičet. Chtěla jsem zpívat. Najednou jsem si okamžitě uvědomila, že jsem byla uzdravena z pokřivené páteře a ze strašné revmatoidní artritidy. „Chvála Pánu!“ Neustále jsem opakovala.

George mě k sobě přitiskl. „Něco úžasného se ti stalo, Carolin.“

Na naší zpáteční cestě domů jsem byla schopná sevřít prsty v pěst, něco, co jsem nebyla schopna dělat několik let. Bolest z mých zad a ramen zmizela. Nešlo zde popřít, že šlo o Boží moc.

O dva týdny později jsme se znovu přijeli podívat do Youngstownu. Když slečna Kuhlmanová vyzvala lidi, aby přijali Krista, podívala jsem se na Georgeho. Na jeho pokřivené tváři bylo vidět, že ve svém životě bojuje se silami, kterému brání ve vítězství. Sklonila jsem hlavu v modlitbě: „Ach, *Theoma*, pomoz mu zvítězit.“

Když jsem pozvedla hlavu, jeho sedadlo bylo prázdné. Pak jsem ho uviděla. Byl na pódiu, klečel a v pokání s pokorou přijímal Pána Ježíše Krista jako svého osobního Spasitele. Nebyly to žádné prázdné sliby, žádný obchod s Bohem, nic pokryteckého – vydal se jednoduše zcela se vším Pánu Ježíši Kristu.

George přišel konečně domů.

Klaun se znovu směje

Sanford Silsby

Sandy Silsby je učitelem na Escondio Union School, Escondio v Kalifornii. Pracuje výlučně se skupinou duševně nadanějších studentů (MAL) skupinou – dětí s vyšším IQ. Pochází z Michiganu a získal bakalářský titul na Eastern Michigan University a M.A. (magisterský titul) na University of Michigan. Jeho žena, Margaret, je zdravotní sestrou a mají tři děti.

Tento příběh není o mě, alespoň se mě přímo netýká. Chtěl bych vám spíše vyprávět o jednom mém příteli, Virgilovi (Tiny) Poorovi. Možná, že by bylo lepší pro samotného Tinyho napsat jeho vlastní příběh, ale protože se neumí tak dobře slovně vyjadřovat, poprosil mě, abych vám napsal o tom, jak se to ve skutečnosti stalo.

V jeho slavných dobách byl Tiny Poor klaunem v MGM studiu. Avšak během posledních dvaceti let se stěhoval z místa

na místo; toulal se po celém Západě a hledal nějaký způsob, jak by se mohl dostat ze své bídy.

Poprvé jsem se s ním setkal prostřednictvím mé ženy, Margaret, která pracuje jako zdravotní sestra v místní nemocnici. Řekla mi o tomto chudém muži, který vláčel své bolavé tělo do nemocnice k nemocnici a snažil se najít pomoc. Byl zaměstnán jako vrátný v La Costa Downs Country Clubu v San Diegu. Měl svoji místnost, nad kterou byl nápis „Asistent stavebního inženýra,“ ale, ušklíbl se a řekl: „Byl jsem jen vrátný.“

Jednoho večera roku 1964 Tiny sestupoval po schodech, které vedly z budovy klubu, když vynášel velký koš s odpadky na ramenech. Byla tma, spletl si schod a sletěl ze čtyř a půl metru střemhlav dolů a dopadl zády a krkem na cihlovou zídku. Snažil se v několika dalších dnech pracovat, ale nakonec přestal, protože bolest v jeho těle byla čím dál prudší.

Tiny jednoduše rezignoval na bolest. Začal být na rozpacích, když se objevily další příznaky nemoci. Všiml si, že se mu udělaly bolestivé otoky v kloubech: v kolenou, na zádech, v kyčlích, kloubech, na rukou a zápěstích. Posléze navštívil lékaře, který jeho zdravotní stav označil jako artritidu a napěchoval ho léky – léky, které zmírňují bolest.

Byl nyní zcela sám, neschopen se o sebe sám postarat, ačkoli mu bylo něco málo přes padesát let. Kdysi jeho talentované ruce byly nyní v kloubech oteklé a deformované. Mohl otáčet svým krkem pouze o patnáct stupňů na jednu či druhou stranu. V jeho zádech bylo tolik artritidy, že jen se zaťatými zuby a velkou vůlí byl schopen si sednout. A vstát? To byly muka. V jeho kyčlích, kolenou a spodní páteři se udělaly takové nánosy vápníku, že i chůze se pro něho stala velkým utrpením.

Lékaři ho zrentgenovali a dali mu léky, které ho nikdy nemohly vyléčit. Tento druh artritidy je nevléčitelný a zhoršuje se. Nedá se zastavit od svých nemilosrdných prvopočátků, které postupně zanechají člověka v takovém zdravotním stavu, že je zmrzačen a musí ležet na lůžku.

Začal jsem mít Tinyho rád jako osamocенého a opuštěného muže, který žil v pronajatém domečku na starém ranči za Escondinem. Jednoho večera po škole jsem k němu zajel a našel jsem ho, jak sedí ve tmě v obývacím pokoji. Jeho tvář byla plná slz.

„V toto odpoledne, jsem zkoušel zrýt zahradu,“ řekl. „vytáhl jsem dvě kopřivy, ale bolest byla tak nesnesitelná, až jsem to nemohl vydržet. Plakal jsem jako malé dítě a pak jsem začal přemýšlet, že kdybych měl pistoli, tak se zabiji.“

Ve svém srdci jsem k Tinymu pocítil soucit, ale uvědomil jsem si, že jsem bezmocný, abych pro něho mohl něco udělat. (Department of Public Welfare) Oddělení veřejné sociální péče ho poslalo do Los Angeles, aby ho prohlédla State Administration of Invalid Insurance (Státní správa invalidního zabezpečení). Uznali ho za zcela neschopného jakékoliv práce. Pobíral malý důchod, ale pár dolarů bylo velmi malým vyrovnáním za bolest a trvalou neschopnost, která ho čekala po jeho zbývající život.

„Jen Bůh může pomoci Tinymu,“ jsem jen tak mimoděk řekl Margaret, když se vrátila večer domů. Věřil jsem v Boha. Měl jsem vždy hlubokou víru, která se vzpírala všemu utrpení, nemoci a lidské bídě. Avšak nebyl jsem ani tak trochu členem církve a věděl jsem, že mi v mém životě schází duchovní moc, protože jsem nebyl sám od sebe schopen pomoci? Po určité kratší době Margaretin bratr, Frank Hines – chicagský právník – jí poslal knížku od Johna Sherilla *They Speak in Other Languages (Mluví jinými jazyky)*. Přečetla si jí a začala mě pobízet, abych si to přečetl taky. Poprvé jsem uviděl, alespoň ve slovech napsaných na papíře – což mě potom všem připadalo – Boží moc, která se projevovala prostřednictvím Ducha svatého.

V té době jsem si to neuvědomoval, avšak Bůh naplánoval do mého a Tinyho života určitý časový rozvrh. V ten den, když jsem dočetl tuto knížku, jsem dostal dopis od Franka. Ve svém dopise se se mnou podělil o to, jak ho Ježíš mocným způsobem změnil v jeho životě, což bylo výsledkem této stejné moci – Ducha svatého. Kniha a dopis mě vyprovokovaly, až jsem po této moci začal hladovět. Začal jsem vyhledávat ostatní, kteří prožili podobnou zkušenost.

Modlil jsem se neustále za Tinyho. Měl jsem dojem, že kdybych našel odpověď ve svém vlastním duchovním hledání, tak bych se o to s ním podělil. Přijal Krista jako svého osobního Spasitele a když jsem mu navrhl, že bychom měli, pokud jde o jeho tělo, zkoušet duchovní uzdravení. Souhlasil. Slíbil jsem mu, že začnu pátrat po některém skutečném křesťanovi, který by měl dar uzdravování, který by mu mohl posloužit skrze Ducha svatého.

A jak mě pobízela tato moje vnitřní touha, abych přijal moc Ducha svatého a pomohl Tinymu, co se týče jeho uzdravení těla, navštívil jsem shromáždění (Obchodníků plného evangelia) v Oceanside. Požádal jsem prvního člověka, se kterým jsem se tam setkal, jestli neví o nějakém křesťanovi, který by měl dar uzdravování.

„To musel být Duch svatý, který vás ke mně poslal,“ řekl. „Jsem uvaděčem ve shromážděních Kathryn Kuhlmanové v Los Angeles. Netvrdí, že je uzdravitel, ale zázraky se dějí během její bohoslužby.“

Řekl jsem mu o Tinyho zdravotním stavu a slíbil mi, že na něho počká před hlavním vchodem do Auditorium Shrine a pomůže mu najít místo k sezení, předtím než začne shromáždění.“

Když se ohlédnou nazpět, zdá se mi, že to byl jeden z menších zázraků, že mě Bůh rovnou přivedl k tomuto uvaděči, které pak následovaly. Pro Tinyho bylo nemožné, aby čekal venku: nevydržel kvůli bolesti stát ani sebemenší chvíli. Řekl jsem o tom Tinymu a domluvili jsme, že navštívíme zázračné shromáždění v dubnu.

Přečetl jsem knížku Kathryn Kuhlmanové, *I Believe in Miracles* a začal jsem mu vyprávět o lidech, kteří trpěli různými nemocemi a byli uzdraveni skrze moc Duch svatého. Četl jsem Tinymu kapitolu, v níž byl příběh o někom, kdo byl uzdraven z artritidy. Jeho oči byly plné slz, když to uslyšel a zeptal se mě: „Myslíš, že by se to mohlo stát i mě?“ Zjistil jsem, že se modlím každý den za Tinyho uzdravení a poprosil jsem ostatní, aby se také modlili.

Pak konečně přišla neděle, když Kathryn Kuhlmanová přijela do Los Angeles. Margaret nemohla jet, ale zabalila nám do tašky chutný oběd. Vzal jsem sebou mé dva syny, Charlese a Forda a jeli jsem pro Tinyho k jeho skrovné chatě na ranči a vydali jsme se na dlouhou cestu okolo pobřeží do Los Angeles.

Byli jsme plní obav, abychom navštívili shromáždění včas, až jsme přijeli o hodinu dříve, než jsme si naplánovali. Vzal jsem Tinyho ke vstupním dveřím a pustili jsme se do řeči s vrátným. Ano, znal našeho přítele-uvaděče a navrhl nám, abychom Tinyho posadili ihned za dveře na starou dřevěnou židli. Ukázal na jednoho uvaděče, aby mu našel místo v posluchárně.

Presvědčil jsem se, že je všechno v pořádku, vešel jsem s mými chlapci do prvních řad. Venku už čekalo více než jeden tisíc lidí, kteří sem přijeli před třičtvrtě na dvanáct a dveře byly zavřené až do jedné hodiny odpoledne. Všichni tři jsme cítili, že toto je Tinyho den. Bůh ho určitě uzdraví.

Shromáždění bylo úžasné. První věcí, kterou slečna Kuhlmanová po chvále a uctívání řekla, bylo: „Lékařská věda tvrdí, že je artritida (revma) nevyléčitelné. V těchto shromážděních byli mnozí lidé uzdraveni z artritidy Duchem svatým.“

Toto je Tinyho den. „Ach, pospěš Bože, pospěš a uzdrav ho,“ modlil jsem se.

Nevěděl jsem, kde Tiny sedí, ale věděl jsem, že asi někde v tom obrovském moři lidí a že čeká na to, až na něho sestoupí Boží moc.

Potom jsme se zaposlouchali do kázání. Zatím co Kathryn Kuhlmanová kázala, uvědomil jsem si, že se kolem nás začaly dít zázraky. Duch Boží se přehnal přes tuto velkou posluchárnu a dotkl se lidských těl. Za chvíli lidé začali přicházet k pódiu, aby mohli svědčit o svém zázraku.

První člověk, který přišel dopředu k mikrofonu, byla paní, která byla uzdravena z revma. Ohnula se k podlaze, až se jí dotýkala rukama – to bylo něco, jak řekla, co nemohla dělat několik let. Moje srdce poskočilo do krku, když jsem se díval dokola a hledal jsem Tinyho. Očekával jsem, že za chvíli přijde na pódium.

Potom jsme slyšeli svědectví za svědectvím, která byla tak dojemná, až mě to téměř vyzulo boty z noh. Šestiletý chlapec byl uzdraven z křivosti páteře. Jeho matka byla na pódiu a plakala radostí. Paní, která měla na sobě kožený oblek, držela ve své ruce sluchadla. Byla z církve z Beverly Hills. Jistý muž přinesl dopředu sponu, která držela pohromadě jeho nohu. Seděli jsme v němém úžasu nad tím, co Bůh dělal.

Jakási starší paní vystoupila z vozíku. Pořád říkala dokola: „Jsem uzdravena.“

„Dobře, pak tedy vstaňte a chodte,“ slečna Kuhlmanová řekla.

S největší námahou se napřímila a udělala krok od vozíku. Nejprve se zdálo, že se její kolena z části prohýbají a její záda kulatí, ale začala se šourat přes pódium. Bylo vidět, jak se jí kolena postupně narovnávají a chodila tam a zpátky; smála se, z očí jí po tváři stékaly slzy a chválila Boha. Skončilo to tím, že se nechala odvést ve svém vlastním vozíku z pódia.

Stalo se tam mnoho dalších uzdravení. Někteří lidé, kteří byli uzdraveni okolo mě, byli tak nadšení, až vyšli na pódium. Někteří z nich možná vůbec nerozpoznali, že byli uzdraveni. Byla to nádherná podívaná.

Četl jsem o všech těchto Božích zázracích v Bibli. Slyšel jsem, jak mnozí služebníci mluví o Boží moci ze svých kazatelen. Avšak tentokrát to bylo poprvé, co jsem na vlastní oči viděl skutečnou Boží moc. Kde však byl Tiny? Co se mu přihodilo? Kluci se dívali do posluchárny a snažili se ho najít, ale nikde jsme ho nezahledli. Pak nad námi bylo vysloveno požehnání a lidé začali odcházet. Tiny zmizel.

Našli jsme uvaděče, ale nemohli jsem nikde najít Tinyho. Všichni jsme ho začali hledat, ale nebyl k nalezení. Nakonec jsme šli k autu, kde jsme na něho chtěli počkat. Uplynulo čtyřicet pět minut a na chodnicích kolem posluchárny už téměř nikdo nestál. Tiny se stále neukazoval. Nyní jsme však opravdu dostali strach.

Šel jsem se podívat nazpátek ke vchodu, kde jsme ho nechali. Dveře byly pootevřené a uvnitř byla tma. Nahlédl jsem dovnitř a ... Tiny seděl stále na stejné skládací dřevěné židli, kde jsme ho nechali. Když vyšel ven, zavrtěl hlavou a řekl: „Toto je nejneuvěřitelnější místo, kde jsem doposud byl.“

Zápletka se začala postupně rozuzlovat. Krátce poté, co jsme odešli, přišel jiný vrátný. Nový vrátný neznal uvaděče, ani že na něho Tiny čekal. Uvaděč, který se nikdy s Tinym nesetkal, přijel a hledal mě. Když mě nezahledl, myslel si, že se

nám podařilo vzít Tinyho dovnitř jiným způsobem a nepotřebovali jsme už jeho pomoc. Tiny seděl na dřevěné skládací židli od jedenácti dopoledne do půl šesté večer a čekal na někoho, kdo mu řekne, co má dál dělat.

Neslyšel vůbec nic z toho, co se dělo v posluchárně, ani neviděl slečnu Kuhlmanovou. Seděl na tvrdé židli šest a půl hodiny.

Byl jsem z toho zmaten, zklamán a rozzloben. Shromáždění bylo tak vzrušující, že jsem si ani nezkontroloval, zda-li Tinyho zavedli dovnitř. Přesto naším hlavním záměrem, proč jsme přijeli, bylo přivést Tinyho. Nejprve jsem nadával sám sobě. Pak jsem se byl rozzlobený na uvaděče. Pak ve svém zklamání jsem nevěděl na koho nadávat.

Tiny mluvil velmi málo, když jsme jeli domů. Chlapci a já jsme překypovali nadšením z toho, co jsme slyšeli a viděli. Přesto jsme váhali, jestli o tom máme mluvit přímo před Tinym, protože tam nebyl. Snažili jsme se mu vysvětlit, co se dělo ve shromáždění, avšak protože to neviděl, nedokázal si představit nádherné věci, které se tam staly.

Znovu jsem se Tinymu omluvil, když jsem ho vysadil u jeho domu. Pro příště jsme učinili lepší předběžná opatření a důkladně jsme se domluvili.

Margaret z toho byla stejně zaražená, když se dozvěděla, co se stalo, jako my. Další ráno jsem šel do školy, ale dokonce mě nebavila ani práce s obzvlášť nadanými dětmi a bylo to pro mě deprimující. Byl jsem ve skutečnosti tak psychicky dole, až jsem se nemohl dočkat až bude den u konce. Po večeri jsme se s Margaret rozhodli, že navštívíme Tinyho a pokusíme se ho rozveselit. „Pokud já jsem z toho zklamán,“ řekl jsem, „přemýšlej, co teprve, jak on se musí cítit.“

Odbočili jsme z dálnice a jeli jsme po dlouhé zaprášené cestě ke starému ranči. Uviděli jsme Tinyho malou chatu už z dálky. Když jsme přijeli, přední dveře byly otevřené a skrze okno jsme uviděli, jak Tiny sedí v obývací pokoji.

Margaret a já jsme se mu určitým způsobem snažili omluvit za to, co bylo v nepořádku, ale po určité chvíli jsme to vzdali a dali jsme možnost Tinymu, aby mluvil. Naposledy se stalo, že promluvil pár slov o půl šesté včera večer.

„Víte, co jsem dělal?“ řekl. „Pracoval jsem celé odpoledne na zahradě. Podívejte, podívejte!“ Vstal ze židle, zohnul se až k zemi a vykřikl: „Byl jsem uzdraven. Byl jsem uzdraven.“

Nemohl jsem pomalu uvěřit svým vlastním očím. Dokonce i otoky na jeho kloubech na rukou zmizely.

„Ale, kdy, Tiny? Kdy se to stalo?“ řekl jsem vyděšeně.

„Proč, stalo se to včera v Auditorium Shrine,“ řekl.

„Včera? Ale proč jsi nevešel dovnitř,“ namítl jsem.

„Já vím,“ řekl. „Stalo se to, zatím co jsem tam seděl na židli.“

„Ale proč jsi nám o tom nic neřekl cestou domů,“ zalapal jsem nevěřičně po dechu.

„Bál jsem se, že to nebylo skutečné. Bál jsem se, že to odejde. Ale v toto ráno, když jsem vstal, bylo to, jako bych měl v nohách pružiny. Vyšel jsem ven z domu a vytrhal jsem všechn plevel ze zahrady a pracoval jsem tvrdě celý den. Je to poprvé, co jsem byl schopen po roce a půl něco dělat.“

„Tiny,“ Margaret řekla, „řekni nám, jak se to stalo.“

„Dobře, řekl, ušklíbl se a poškrábal se za krkem. „Sandy a ostatní mě nechali sedět na židli v půli cesty do posluchárny. Nevstal jsem. Chtěl jsem vstát okamžitě a jít na toaletu, ale obával jsem se, že se nesetkám s uvaděčem, který mě měl doprovodit dovnitř. Pokaždé, když jsem uviděl člověka, který přicházel přímo ke mně, myslel jsem si, že to byl ten uvaděč, ale nikdo se u mě nezastavil.“

Pak se na chvíli odmlčel a snažil se vzpomenout na podrobnosti. „Věděl jsem, že shromáždění bude probíhat uvnitř budovy, ale nic jsem neslyšel, neviděl jsem žádné pódium, dokonce jsem nevěděl, kde to probíhá. Tak jsem tam jen seděl.“

„Pak asi v půl páté, jsem ucítil, jako by mým tělem otřásl elektrický výboj. Začalo to ve mně štípat a hořet.“ Ušklíbl se a trochu se zastyděl. Řekl: „byl to stejný pocit, který jsem míval, když jsem se napil čisté whisky a pocítil jsem, jak oživila můj krevní oběh. Akorát, že tentokrát jsem kromě kocoviny prožíval radost a klid.“

„Podíval jsem se na ruce. ‚Á hergot, můžu hýbat rukama,‘ vykřikl jsem nahlas. Seděl jsem tam a kroutil svými prsty. Snažil jsem pohnout mými koleny. Seděl jsem tak dlouho na jednom místě a všechno kolem mě bylo tak nehybné. Ale nakonec jsem vstal a ušel jsem několik metrů a všechno bylo v pořádku: přesně tak, jako když jsem byl dřív klaunem v MGM před dvaceti lety.“

Tiny pokrčil svými rameny a usmál se od ucha k uchu. „Pak v půl šesté se pro mě vrátil Sandy. Nerozuměl jsem tomu, co se bude dít dál. Věděl jsem, že se mi něco stalo, ale bál jsem se o tom mluvit právě v tu chvíli. Konec konců myslím si, že za tím vším stojí Bůh.“

Margaret a já jsme se vraceli domů a v srdcích se nám chtělo zpívat. Všichni ostatní na Tinyho zapomněli – kromě Boha. Bůh obešel lidské překážky a vyslal svoji uzdravující moc do srdce opuštěného a zapomenutého muže. A Tiny Poor byl

od té doby jiným člověkem.

Řekl jsem na začátku, že tento příběh byl o Tiny a také je. Avšak nemohu si pomoci, ale musím přiznat, že můj život se také změnil. Kdykoliv se vracím do Auditorium Shrine usmívám se a říkám si sám v sobě: „Heleď tohle je to nejneuvěřitelnější místo na světě!“

Dávejte si pozor na to, jak se modlíte

Freda Longstaffová

Tak podivuhodné bylo uzdravení Fredy Longstaffové, až ho zveřejnila mezinárodní americká tisková agentura (United Press International; UPI). S Fredou jsem se nesetkala do té doby, až byla uzdravena, protože k prodloužení její nohy došlo v ložnici v jejím domě, a ne na uzdravovacím shromáždění. Nikdo o něm nedovede lépe vyprávět než samotná Freda.

„Drahý Ježíši, prosím Tě, pomoz Billovi. Velmi ho potřebujeme a on má tak strašné bolesti. Prosím Tě, Ježíši, nebudu Tě prosit o to, aby si nyní uzdravil mě, ale uzdrav prosím Tě Billa.“

To byla první opravdová modlitba, kterou jsem se modlila. Avšak byli jsme na dně našich sil. Bill, můj manžel, utrpěl před sedmi lety v Anglii v roce 1945 vážné zranění. Byl hlavním radiovým operátorem během války a náletu v Ramsbury, při němž dostali zásah, který ho srazil tak, že sletěl z několika schodů a poranil si páteř. Nezmiňoval se o tom, protože byl v té době velký nedostatek odborníků jeho typu, ale po válce se jeho zdravotní stav zhoršil. Nyní na tom byl velmi zle. Lékař řekl, že nemohl udělat vůbec nic, vyjma toho, že mu mohl poskytnout stahovací řemínky a výztuhy pro upevnění jeho kostí. Brzy se přiblížil čas, kdy byl zcela upoután na vozík. Zdálo se, že jedinou úlevou pro Billa bylo pravidelně podstupovat chiropraktické úpravy.

Bill byl veliký muž, ale když někdy chodil, tak plakal, protože bolest byla tak prudká, že to nešlo vydržet.

Ani jeden z nás jsme nebyli příliš zbožní. Bill vyrůstal v Church of God v Andersonu, Indiana a já jsem byla po celý svůj život metodistkou. Avšak v poslední době jsme ze všech sil začali hledat něco, co by skutečně oživilo náš duchovní život. Hlad, ach, pocítili jsme takový duchovní hlad. A bylo to čím dál silnější díky Billovu utrpení.

Já jsem byla také tělesně zdeformována. Ve skutečnosti jsem na tom byla daleko hůř než Bill. Narodila jsem se s vrozenou dislokací (posunutím) kyčlí a zkřivenou páteří. Bylo mi sedm let, když mě moji rodiče vzali do (dětské nemocnice) v Columbusu, Ohio, a lékaři na obou mých kyčlích provedli korigující operaci. „Bude chodit,“ řekli mým rodičům, „ale bude navždy zdeformovaná.“

Měli pravdu. Má levá kyčel z jedné strany vyčnívala. Proto moje levé koleno, kvůli dislokaci, se začalo stáčet dovnitř a nemotorně moji nohu vyhazovalo dopředu, kdykoli jsem chtěla vykročit. Přesto jsem byla schopna mít dvě děti, ačkoli mě lékař řekl, že už nesmím mít další.

Nezajímala jsem se o mé fyzické deformace. Zajímala jsem se o Billa.

Bylo studené deštivé ráno. Probudil mě telefon. Uslyšela jsem, jak Bill hovoří se svoji matkou a otcem. Chtěli, abychom za nimi přijeli do Pittsburghu. Bill zakřičel ze schodů, aby věděl, jestli bych chtěla jet. „Pokud se Audreya postará o děti, pak mě to vadit nebude,“ řekla jsem. Ve velmi krátké době jsme ujížděli po dálnici na Pittsburgh, který byl od nás vzdálen asi šedesát mil.

Všechno o čem táta a máma Billyho mluvili, bylo o zázračných shromážděních Kathryn Kuhlmanové v Pittsburghu. Po očku jsem se podívala na Billyho. Zeptal se: „To je to místo, kam půjdeme?“

„Tvůj otec byl po mě na jednom z těchto shromáždění,“ Billova matka nevinně řekla, „tak jsme si mysleli, že byste tam také rádi s námi zašli.“

Bill se díval skrz okno na to, jak vytrvale poprchává. „Ale, tati...“ Bill začal, ale já jsem ho šťouchla svým loktem. Přijeli jsme z příliš velké dálky na to, abychom se tady jen stavili a viděla jsem, že jeho rodiče byli neústupní v tom, abychom tam šli s nimi.

Byl to nešťastný den. Billův táta trval na tom, abychom šli do Carnegieho Hall. Podle programu se dveře měly otevřít až v pět hodin večer, ale my jsme přijeli už v osm hodin ráno.

„Tati, proboha, jedeme tam proto, abychom tam čekali po zbytek celého dne?“ Bill si začal stěžovat. Ale jeho táta byl

umíněný a nešlo to nijak jinak udělat.

„Pokud nepřijedeme brzy, nebudeme si moci sednout.“

„Já vím, ale o *devět* hodin dříve?“ Bill se zeptal.

Bylo to asi nejdelší čekání, které jsem zažila. Mrholilo a každý měl pláštěnku nebo deštník. Protože jsem byla menší než všichni kolem mě, připadalo mi, že všechno déšť z deštníků mě kapal přímo za krk. Kyčle mě bolely a nohy mě téměř zničily. Myslela jsem na chudáka Billa. Chvilí seděl na široké betonové zídce, ale pak byla zima a všude mokro, tak se s nechutí opřel o zeď.

Někteří z přátel Billova táty, katolíci z Warwoodu, se k nám připojili a na chvíli jsme mluvili o škaredém počasí, aby nám to lépe uběhlo. Déšť se proměnil v plískanici a začala jsem se cítit skutečně mizerně a trapně.

Asi v poledne byl tlak lidského davu, tak velký, že jsme nemohli odejít, i kdybychom chtěli. Byli jsme doslova natlačeni k předním dveřím. To, že jsme byli první, mohlo naskýtat určité výhody, dokud jsme nebyli vpuštěni dovnitř jako na dno sudu. Ach, byla jsem z toho opravdu nešťastná.

Když se konečně dveře otevřely, byli jsme do vestibulu doslova vehnáni. Nesměli jsme se zastavit, otočit nebo držet zpátky, jinak by nás lidský dav rozmačkal tím, jak se lidé tlačili a strkali. Chtěli jsme se dostat do přízemí, ale část davu, ve kterém jsme byli, z nepochopitelných důvodů začal směřovat k pravému balkónu. Neměli jsme na vybranou, ale museli jsme jít, jinak bychom byli ušlapáni. Billův táta a někteří jeho přátelé uchopili Billa a doslova ho po schodech vynesli nahoru, aby ho lidé nerozmačkali. Bylo to úžasné.

Shromáždění začalo pár minut před šestou. Začaly se okamžitě dít různé věci – ne nám, ale lidem okolo nás. Bill nemohl spustit oči z jedné malé ženy, která seděla o několik sedadel dole po naší pravici, která se neovladatelně třásla. Píchala jsem do něho a snažila jsem se, aby věnoval svoji pozornost slečně Kuhlmanové. Avšak pokaždé, když jsem se na něho podívala, tak jsem uviděla, jak zírá na chudou malou ženu, která se úporně snažila ovládnout třesení.

„Co je s ní?“ Bill zašeptal nahlas. Až příliš nahlas, tak že se na nás v této části posluchárny každý otočil a začal se na nás dívat.

Bála jsem se na ní podívat.

Potom slečna Kuhlmanová zavolala, že někdo byl právě uzdraven z křivice a tato žena vstala a šla dolů.

„Viděla si to?“ Bill řekl nahlas. „Všechno to třesení a teď je zdravá. Podívej se na ní. Táhle vystupuje na pódium.“

Nyní začalo více lidí sledovat Billa než tu malou ženu. Avšak jen se tam tak posadil a oči měl jako baterky.

„Pst, řekla jsem Billovi a snažila jsem se ho uklidnit. Jen se na mě podíval a zavrtěl vyděšeně hlavou. „Nevěřím tomu,“ začal mručet.

Potom mě zaujala jedna věc než cokoliv, co slečna Kuhlmanová řekla. Bylo to, jako kdyby mluvila přímo ke mně. „Nic není nemožné pro Boha.“

Pronásledovalo mě to v ten den po celou cestu domů. „Nic není nemožné pro Boha.“

V té době jsme bydleli ve dvojitém bytě, vedle Billovy sestry a jejího švagra, Sherla a Audreye Tylerových, v jejich domě ve městě Warwood v Západní Virginii.

Příští úterý se Bill a jeho švagr rozhodli, že se vrátí do Pittsburghu, aby navštívili další shromáždění – mělo to být kázání. Když přijeli domů v jedenáct hodin v noci, Audreya a já jsme na ně čekali.

Byli až příliš nadšení, než aby snědli večeři. Oba dva si udělali spoustu poznámek a jejich kapsy byly plné pomačkaného papíru. Bill řekl: „Miláčku, toto je to, co jsme tak dlouho hledali. Víم to. Toto je odpověď na naše hledání.“

A taky že byla.

Bill a Sherl byli tak nadšeni z biblického vyučování, které jim slečna Kuhlmanová předala v kázání, až chtěli mluvit zároveň. Opakovali slovo za slovem, všechno, co řekla. Bylo to pro nás něco nového, něco tak úžasného, protože ještě nikdy nám nikdo nevysvětloval Bibli takovým způsobem. V tu noc jsme seděli několik hodin u stolu a četli jsme jen Bibli a hledali jsme v Písmu to, co slečna Kuhlmanová četla během shromáždění. Připadalo mi, že se mi trochu rozbušilo srdce a Bill byl tak nadšený, jako jsem ho nikdy předtím neviděla v našem společném životě. Najednou byl pro nás Bůh velmi skutečný a zdálo se, jako kdyby Jeho přítomnost byla přímo v našem pokoji. Ani jeden z nás nemohl usnout. Nikdo nechtěl jít spát. Neměli jsme hlad, ani jsme nebyli unaveni. Našli jsme něco, co jsme hledali po dlouhou dobu v našich životech.

Byly dvě hodiny ráno, když Audreya a Sherl odešli. Vyšla jsem po schodech do našeho malého dvojitého apartmá k moji ložnici. Jediným způsobem, jak mohl Bill vyjít schody, bylo po kolenou a loktech, tak spal dole na jídelním stole v podivné skroucené pozici, aby si trochu ulevil od bolesti v jeho zádech. Mnohokrát strávil noc tak, že seděl na židli s polštářem na klíně a byl ohnutý v nevhodné poloze, aby utišil bolest.

Když jsem vešla do ložnice, padla jsem na svá zdeformovaná kolena a začala jsem se modlit. Najednou se něco začalo dít za postelí. Bylo to, jako kdyby se na mě snesl nějaký druh stanu a zcela mě přikryl. Zdálo se mi, jako kdybych byla doslova odříznuta od okolního světa. Najednou jsem si uvědomila, že vstávám. Přestala jsem se modlit, zatím co jsem pociťovala zvláštní mrazení, které už nebyla nutné. Nemusela jsem se dál modlit, když jsem cítila, jak mě to táhne nahoru...nahoru až do neznámé výšky. Byl to pomalý proces, jako kdybych byla v otevřeném výtahu. Nic jsem si neuvědomovala, kromě toho, že mě cosi táhlo nahoru.

Potom se mi zdálo, jako kdybych se dostala na nejvyšší bod a pocítila jsem, jak mě zdánlivě něco štípe v mých kyčlích. Pak jsem uslyšela hluk, jako kdyby něco třelo o sebe. Byly to mé kosti v kyčlích. Cítila jsem, jak se hýbou a skřípají dohromady. Neměla jsem sílu to ovládnout, ale dokonce i na kolenou jsem pocítila, jak se mé tělo hýbe a mění jako mocná a přesto jemná síla, která dokonale vyrovnala do souososti moje nohy. Pak jsem prožila, jak se mi začínají stahovat nazpět kolena do správné polohy, vrzaly uvnitř po celém svém dnu, dokud se nesrovnaly do jedné řady s kyčlemi.

Vyděsilo mě to a měla jsem strach se pohnout. Věděla jsem, že jsem byla uzdravena, ale bála jsem se říct jediné slovo. Pak mě začaly téct slzy. Nekřičela jsem, ale jen jsem si klekla a tiše jsem plakala.

Neměla jsem ponětí o tom, jak dlouho to trvalo. Připadalo mi, jako kdyby to byly dlouhé roky, ale očekávala jsem, že to skončí v několika chvílích. Avšak poté, co se kosti konečně zastavily a já jsem pocítila další senzaci, která začala procházet mým tělem. Bylo to velmi podobné tomu, jako kdybych strčila prst do elektrické zásuvky a proud proudil skrze mne od hlavy až k chodidlům. Uvědomila jsem si, jak se celé mé tělo chvěje. Pak to také přestalo.

Cítila jsem, jak pomalu sjíždím dolů, tak stejně, jako jsem byla vyzdvižena.

Když jsem se dostala na dno, pokrývka ze mě začala pomalu odpadávat. Začala jsem si uvědomovat své okolí. Podívala jsem se přes postel na prádelník se zrcadlem. Jak jinak jsem vypadala! Pak jsem řekla nahlas: „Jsem uzdravena. Jsem uzdravena.“

„Bille,“ zavolala jsem, „prosím tě přijď sem rychle nahoru.“ Uslyšela jsem ho, jak se probouzí.

„Co je Fredo?“ zamumlal.

„Nejsem schopna ti to říct,“ téměř jsem plakala, „ale prosím tě, pospěš si.“

Uslyšela jsem, jak se plazí po schodech nahoru. Věděla jsem, jak je to pro něho bolestivé a těžké.

Nakonec vylezl nahoru a uslyšela jsem, jak chroptí bolestí, když se postavil na nohy. Přišel ke dveřím a nakoukl dovnitř.

„Co je Fredo? Jsi v pořádku?“

Můj hlas se třásl, když jsem se na něho podívala z mého pokleku. Bill stál na prahu jako přikovaný. „Bille, byla jsem uzdravena.“

Snažil se ke mně přiblížit, ale zdálo se, jako kdyby ho po jednom kroku zastavila nějaká neviditelná síla. Udělal ke mně další krok, ale spadl dozadu do dveří.

„Bille, prosím tě, zavolej Audreyu a Sherl. Něco se mi stalo. Jsem uzdravena.“

Bill vycouval ze dveří a uslyšela jsem ho, jak se co nejrychleji přesouvá přes dětský pokoj ke společným vrchním dveřím k Tylerově bytu. Zatloukl na dveře. „Freda říká, že byla uzdravena. Všichni co nejrychleji vstaňte a přijďte se podívat.“

Bill se mě snažil vytáhnout za rameno, abych dál neklečela. „Ne, Bille, mám strach se postavit. Avšak vím, že se mě Bůh dotkl. Pocítila jsem to.“

Audreya byla v pyžamu, ale padla na svá kolena za moji postel. O chvíli později za ní poklekl Sherl a pak Bill, který vzdychal bolestí a nemotorně si klekl za mě.

Nikdo z nás nebyl křesťan, ale všichni jsem se snažili modlit. Pamatuji se na Audreyu, jak se modlí: „Drahý Bože, prosím Tě, odpusť mi moje hříchy.“ A pomyslela jsem si, „to je to, co bych měla taky říct.“ A udělala jsem to. Když jsem to udělala, pocítila jsem ten stejný jakoby elektrický proud, který znovu proudil skrze mé tělo. „Odpověděl na moji modlitbu,“ pomyslela jsem si. „Jsem zachráněná.“ Avšak nevěděla jsem, jak to říct, nebo co pro to udělat.

Bill se postavil a zkoušel mě vytáhnout nahoru. Nakonec se mi podařilo dostat své nohy pod sebe a pomalu se postavit. Ruce jsem spustila kolem boků mých kyčlí a položila jsem je dolů na hrozně deformované kosti, které jsem před chvílí ještě měla. Byly dokonale rovné. Šla jsem ke dveřím a předtím, než jsem si to stačila uvědomit, tak jsem běžela dolů ze schodů do obývacího pokoje přes kuchyň do jídelny, kde byl Billův polštář a deka, které byly stále na stole; utíkala jsem...smála jsem se a utíkala.

Uslyšela jsem Billa a pak Sherla, jak někam volají telefonem. Netrvalo dlouho a někdo začal klepat na dveře a najednou se objevili moji rodiče, pak Billovy a také Sherylovy. Všichni se připojili v tomto podivném radostném setkání k tomu, aby mě sledovali, jak se před nimi procházím tam a zpět jako modelka na módní přehlídce. Ve tři hodiny v noci jsme

prožili ten nejdivočejší pyžamový večírek, který kdy postihl Warwood.

V dalším týdnu Bill a Sherl jeli znovu do Pittsburghu. Myslím si, že by je neudržely ani divocí koně. Když se vrátili do Warwoodu, udělali jsme si uprostřed noci modlitební shromáždění v Audreyině obývacím pokoji.

Bill se dostal do stavu zoufalství. Bůh mě očividně uzdravil, aniž bych ho o to dokonce poprosila. Bill chtěl, aby ho Bůh také uzdravil. Nikdy jsem ho neviděla, jakým způsobem se v ten večer choval – vyzval doslova Boha, aby něco udělal.

Třebaže jsem nevěděla nic o modlitbě, pokrčila jsem rameny, když přišel čas, aby se modlil. Neděkoval Bohu jako my ostatní. Téměř na něho křičel. „Bože, proč se zdá, že všichni tady kolem mě Tě znají a já Tě neznám. Uzdravil si Fredu, proč nechceš uzdravit mě? Dokaž se mi!“ téměř křičel.

Najednou se zdálo, jako kdyby ho uchopila nějaká neviditelná obří ruka, zvedla ho a doslova ho hodila na dveře. V té době Bill vážil kolem devadesáti kilo, ale tato síla ho mrštila přes celý pokoj. Ležel na podlaze jako hromádka, zcela bez síly, poté co narazil do dveřního rámu.

Pamatuji se na to, jak Sherl a Audreya se na něho vyděšeně dívali. Všechno, co věděl, bylo to, že se pomodlil tuto „hroznou“ modlitbu a potom dostal takovou ránu, až naletěl do zdi, což stačilo na to, aby se jeho tělo rozbilo na kousičky.

Jeho oči byly doširoka otevřené a začal znovu křičet. „Bože, jsem naprosto zoufalý! Vyzývám Tě! Udělej něco pro mě!“ Znovu ho nějaká neviditelná síla srazila k zemi. Bylo to, jako kdyby ho srazil blesk!

Sherl najednou řekl: „Možná je to proto, protože nejedl. Proto se nemůže postavit.“

Věděla jsem velmi dobře, že nedostatek jídla nemrští s Billem přes celý pokoj, ale dostala jsem nápad, že by neškodilo, kdybychom mu dali něco k jídlu. Tři z nás se začali snažit ho dostat na nohy. Avšak byl příliš těžký, abychom s ním vůbec mohli pohnout. Zdálo se, že jeho tělo bylo mrtvé a nehybné. Dostali jsme trochu strach a začali jsme ho prosit, aby vstal. „Prosím Tě, Bille, zkus to.“ Pohyboval svými rty a něco mumlal: „Nemohu se pohnout. Nemohu pro sebe nic udělat.“

Zatím, co jsme běhali okolo a smažili jsme slaninu a vajíčka, uviděla jsem jak se Bill začíná na židli napřimovat a pak, jako kdyby ta stejná obří ruka ho znovu plácla přes záda, smýkl sebou o podlahu v kuchyni a těžce narazil do ledničky. Stáli jsme tam v naprostém úžasu.

Pak jsem ho uslyšela, jak tiše a pokorně chválí Pána: jak uctívá Ježíše a děkuje mu za jeho dobrotu. Modlil se pokorně a prosil za odpuštění jako malé dítě, které prosí za odpuštění své rodiče.

Sklonila jsem se nad jeho nataženým tělem a uslyšela jsem, jak mu lupou a praskají kosti na zádech. Věděla jsem, že je uzdraven.

Za chvíli stál na nohách, opíral se jednou rukou o ledničku. Napřimil se uprostřed kuchyně a na tváři bylo vidět, že se směje. „To je skvělé!“ řekl tiše a vrtěl hlavou. „Ať to bylo cokoli, co upevnilo má záda. Bolest je pryč. Podívej!“

Zohnul se, kroutil se a dotýkal se podlahy konečkami prstů. V ten večer byl schopen, poprvé ve svém životě, se natáhnout na své posteli a spát bez bolesti.

To ostatní je historie. Jeden náš katolický přítel to uveřejnil ve svém článku v místních novinách, *Wheeling News Registeru* a přijeli k nám zpravodajové, vyfotografovali si nás a nechali to otisknout na přední stranu ve svých novinách. Potom se dostalo až k United Press, který to zveřejnil celonárodně v telegrafní tiskové agentuře. Naše srdce překypovala radostí a veselím, když jsme řekli Bohu, že ho budeme následovat, kamkoliv nás povede a že ho budeme následovat, aniž bychom si kladli podmínky. Bill byl ustanoven za duchovního služebníka a bylo mu nabídnuto, aby se stal pastorem malé církve. Přijali jsme to a od té doby v této služebnosti pokračujeme.

Můj lékař mě varoval, že už nebudu moc mít další děti. „Vaše kyčle a pánev to nevydrží,“ řekl. Avšak o rok později jsem porodila malou holčičku. Nebyli při tom žádné komplikace a porodem jsem prošla vítězně. A pak, abych přidala polevu na dort, Bůh mi dal milost, abych před sedmi lety porodila dva chlapce – dvojčata. Když se o tom dozvěděl můj bývalý lékař, spráskl rukama a řekl: „To je po fyzické stránce nemožné!“ Bill a já jsem se jen usmívali. Znali jsme ty věci lépe!

„Šleha“ z nebe

Nick Cadena

Nick Cadena je naprostým zázrakem tohoto století. Jsem na něho tak pyšná. On je jedním z důvodů, proč s láskou

vydávám svůj život jako oběť pro kázání evangelia.

Nickovi je třicet šest let a pracuje v opravárenské dílně v Los Angeles. Je ženatý a má tři dcery. Poprvé ho zavřeli, když mu bylo devět let a pak většinu času strávil po dalších patnáct let ve vězení. V té době mu bylo osmnáct a byl závislý na heroinu: zlovyku, který ho pak doprovázel patnáct let a stál ho stovky dolarů denně, předtím než se ho zbavil (bez pomoci léků nebo léčby během doby abstinenčních příznaků).

Není nic pěkného na hadrákovi (narkomanovi). Drogová závislost ničí mysl a tělo a dělá z člověka zvíře, které se třese, je nemocné, zvrací a krade.

V gangu, do kterého jsem chodil, když mě bylo devět let, byli většinou starší kluci. Moje rodiče věděli velmi málo o tom, s kým se scházím až do té doby, než bylo příliš pozdě na to, aby se s tím dalo něco udělat. Většina dětí v mém věku brala prášky, pila, kouřila marihuanu a čuchala ředidlo. Pár dnů před mými desátými narozeninami mě sebrali poldové společně s ostatními. Od té doby jsem byl více ve vězení než na svobodě.

Potom, jak jsem postupoval od nižšího druhu kriminality k vyššímu, bral jsem postupně silnější a silnější stimulační prostředky a narkotika. Od povzbudivých pilulek a jejich mnohobarevných sedativních druhů až po marihuanu, která se stala takovým odrazovým můstkem pro heroin.

Moji přátelé mě radili, že dostanu větší šlehu z heroinu než z mírnějších drog. Pilulky k povzbuzení a sedativa mě vždy zanechaly v truchlivé náladě. S marihuanou to bylo podobné. Cítil jsem uvnitř hlodavou touhu zkusit něco silnějšího. Řekli mi, že nejvyšším stádiem je heroin.

Byl jsem odsouzen na tři roky u soudu pro mladistvé do vězení ve městě Lancaster za to, že jsem měl u sebe revolver ráže 45, který jsem použil v loupežném přepadení. Když jsem byl v osmnácti propuštěn na svobodu, první věcí, kterou jsem udělal, bylo to, že jsem vyhledal prvního překupníka a píchl jsem si první dávku heroinu. Stal se ze mě narkoman.

Kdybych jen tenkrát viděl, jaká mě čeká budoucnost, která se přede mnou začala pomalu odkrývat jako nekonečný horor. To, co jsem si vůbec neuvědomil, bylo to, že jsem byl po dalších patnáct let narkomanem, který chodil po studených a mokrých ulicích a měl chuť si dát zoufale šlehu, jinak by zemřel. Nevěděl jsem, že strávím mnoho trýznivých hodin o samotě ve vězení, zatím co moje vnitřnosti „chtěly vylézt z hrudního koše a křičely po úlevě“, která mohla přijít jen prostřednictvím další drogy. Neuvědomoval jsem si, že budu žebrať, krást, loupit a dokonce okrádat své vlastní děti, abych mohl mít dost peněz na další dávku. Pokud je nějaké peklo na zemi, pak je to narkomanův svět.

Moje poslední čtyři roky života narkomana mě stály asi sedmdesát pět až sto dolarů denně, abych se udržel při životě. Musel jsem nakrást pětinasobnou částku, abych podpořil svůj zlovyk, protože přechováváč zboží poskytoval pouze dvacet procent za jeden dolar z ukradených věcí. To znamenalo, slušně řečeno, že jsem během posledních čtyř let, kdy jsem byl narkoman, ukradl asi půl milionu dolarů, abych mohl vydržet svůj zlovyk.

Dostal jsem se, kam jsem mohl. Vykrádal jsem byty, někdy jsem vyklidil veškerý nábytek a oblečení. Kradl jsem v obchodech, vloupal jsem se do prodejen a vykrádal jsem nákladní auta a to jen proto, abych měl dost peněz na další šlehu.

Nedopočítal bych se, kolikrát Pavla a mé tři malá děvčátka na mě čekaly nekonečné hodiny – někdy i dny –, než jsem se vrátil domů. Pro ženu a její potřeby je v životě zkrachovalé existence závislého narkomana velmi málo místa. Běžné životní touhy po úspěchu dosáhnout něčeho, fyzické potřeby, dokonce sex a jídlo, droga otupuje. Když se narkoman vynoří ze svých krátkých období domnělého ráje a stojí před holou srdcervoucí pravdou, snaží se otupit svůj stud další („šlehou“) dávkou. A tak tento rozvleklý cyklus neustále pokračuje a jde to k horšímu.

Jednoho večera jsem zjistil, že sedím v městském autobuse. Ani nevím, jak jsem se tam dostal. Posadil jsem se dozadu na sedadlo a neuvědomil jsem si, že sedím na něčem velmi nepohodlném. Šáhl jsem pod zadek a vytáhl jsem malou černou knihu. Když jsem se vypořádával z autobusu a přišel do bytu, měl jsem ji stále u sebe. Později jsem zjistil, že tato černá kniha je Svatá Bible. Neměl jsem v úmyslu, že si z ní budu číst, ale něco se stalo, že mi vypadla na šuplík od prádelníku. Netušil jsem, že, že za půl roku se do této malé černé knížky podívám, abych našel vysvobození z mé svázanosti.

Byl jsem v zoufalém stavu. Od chvíle, když jsem se probudil, do té doby, než moje vystresované tělo se stalo netečné během asi dvou nebo tří dnů, jsem se zabýval ze všech sil tím, jakými způsoby a prostředky uspokojím svoji neukojitelnou touhu po droze. Žil jsem dál pouze s jediným děsivým cílem, až přijde chvíle, když si píchnu, což signalizovalo, že se na chvíli uvolním od všech problémů, se kterými jsem se nedokázal vypořádat. Za hodinu jsem se

klímbal v příjemné náladě, pak se příznaky začaly vracet a já jsem začal přemýšlet o tom, jak si seženu více peněz na to, abych si mohl koupit další balíček bílého prášku. Byl to cyklus, který trval neustále a neoblomně. Zdálo se, že není žádná naděje, natož nějaké východisko.

V jedno slunečné nedělní ráno v březnu roku 1965 jsem vyšel z domu, abych našel Campbella, který byl mým kamarádem-narkomanem v mém věku a překupníkem drog. Obyčejný vztah mezi narkomanem a jeho překupníkem byl krátký: tajné setkání kupujícího a prodavače, ve kterém došlo k transakci (výměně) malého celofánového sáčku. Avšak znal jsem Campbella už dlouho a vznikl mezi námi kamarádský vztah.

Potácel jsem se po ulici, byl jsem nemocný, zvracel jsem a křičel v srdci o pomoc. Musel jsem několikrát zastavit a opřít se o zeď nějaké budovy, protože jsem se dávil. Když záchvat přestal, pokračoval jsem v pomalé chůzi. Připadalo mi, že všichni lidé jsou šťastní – kromě mě.

Setkal jsem se s Campbellem v jeho domě.

„Hej, Nicku,“ řekl, „víš, co se děje? V (Temple of the Lord's Angel) bude nějaká paní mluvit o Bohu. Byl jsem na jejích shromážděních. Věřím tomu, že nás může vysvobodit. Človče, to mě bude stát pěkný prachy, protože jsi můj nejlepší zákazník. Avšak Nicku, jestli to půjde takhle s tebou dál, tak brzy zemřeš. Pojďme tam. Ano? Možná, že se za nás pomodlí a budeme schopni se zbavit toho zlovyku, jé?“

Neměl jsem náladu na jeho bláznivý kecy. Hodil jsem peníze na stůl a spadl jsem na ně, pak jsem ho chytil za košili a vytřásl jsem z něho heroin. Campbell poznal, že jsem v zoufalém stavu a rychle připravil prášek a nářadíčko, protože bylo nutné drogu vhodným způsobem připravit.

S rozklepanými prsty jsem roztrhl vršek sáčku a vytřepal obsah na lžičku. Pak pomocí lékařského kapátka, což bylo součástí Campbellovy výbavy, kterou poskytl, jsem prášek zamíchal s pár kapkami vody. Campbell držel pod lžičkou rozhořelou zápalku, dokud se prášek nerozpustil. Stáhl jsem si rychle páskem turniket kolem horní části mé ruky. Na mém předloktí se objevila velká žíla, která byla jasně viditelná a kolem ní dalších stovky malých černých teček, které tam zůstaly po velkém množství vpichů.

Jak už jsem to udělal mnohokrát v minulosti, zatlačil jsem špičku podkožní jehly do žíly a pak jsem uchopil kapátko a naplnil stříkačku roztokem ze lžičky. Velmi pomalu jsem začal vpouštět tekutinu do otevřeného konce kovové jehly a zmáčkl jsem žílu, tak aby se to co nejrychleji dostalo do celého krevního oběhu.

Okamžitě jsem pocítil, jak mnou projela vlna pokoje a klidu. Přestal jsem se třást a naklonil jsem se dozadu a zapálil jsem si cigaretu. Po dlouhou dobu jsem seděl a klímbal se, typickým způsobem narkomana, který našel dočasnou úlevu.

„Hej, človče,“ nakonec jsem řekl. „Cos to říkal, jak si mluvil o té paní kazatelce?“

„Jo,“ Campbell řekl, „byl jsem na některých jejích shromážděních. Je skvělá! Chci tím říct, že tam byli hoši uzdraveni ze všech možných věcí. Musíš to vidět, jinak tomu neuvěříš. Sázím se, že jestli na tebe vloží ruce, tak se toho zbavíš. Tak co, jdeš?“

Už jsem zkusil všechno možné a nic nezabralo. Moje zoufalost mě hnala k sebevraždě. Byl jsem ochotný zkusit cokoli, dokonce i tohle.

A tak v ten večer jsem Campbell a já seděli na balkóně ve velkém Temple oh the Lord's Angel (Chrám anděla Páně) v Los Angeles. Nikdy jsem nebyl v celém svém životě na žádném křesťanském shromáždění. Nikdy předtím jsem neslyšel evangelium. To místo bylo přeplněné lidmi. Nikdy v životě jsem neviděl takovou velkou masu lidí. Každý chválil Boha. Ale kázání...dobře, bylo pro mě složité, abych tomu porozuměl. Ve skutečnosti jsem ani neposlouchal. Poslední šleha přestávala působit a já jsem začal mít napjatý a úzkostlivý pocit, který přichází na narkomana, když potřebuje další dávku.

Najednou do mě Campbell začal šťouchat loktem. „Hej, Nicku, dává výzvu k pokání. Pojď. Pojďme dolů. Pomodlí se za tebe, vloží na tebe ruce a budeš svobodný. Pojďme.“

Zavrtěl jsem hlavou, ale Campbell trval na svém a nakonec si udělal cestičku směrem k východu, dolů po schodech do předsálí a pak dolů dlouhou uličkou do přední části publika.

V polovině cesty jsem se začal obracet nazpět. Campbell měl popadl za ruku a řekl: „Hej, co je, človče? Teď se už nemůžeš vrátit. Každý se na tebe dívá. Sejdi dolů.“

Neochotně jsem souhlasil, ale byl jsem schopen se schovat na zadní okraj velkého davu, který se shromáždil před pódiem během výzvy.

Najednou se zdálo, jako by se lidský zástup začal rozevírat a uviděl jsem slečnu Kuhlmanovou, jak zírá přes celé to množství lidí přímo na mě. „Vy,“ řekla, ukázala na mě svým prstem. „Vy, mladý muži. Vy potřebujete Ježíše. Pokud sem rychle přijdete nahoru, velmi ráda se za vás pomodlím.“

Podíval jsem se na obě dvě strany. Doufám, že nemluví o mě. Nevěděl jsem ani, kdo je zač, nebo co tady dělá. Avšak neustále na mě ukazovala prstem, abych přišel dopředu. Šla přímo ke mně a bez přestání na mě ukazovala svým dlouhým prstem, abych přišel dopředu. Chtěl jsem se otočit a utéct, ale za mnou bylo shromážděno mnoho lidí a žádné východisko.

„Myslím tím vás, mladý muži,“ řekla znovu autoritativním hlasem. „Pojďte sem nahoru a já se za vás budu modlit.“

Najednou jsem zjistil, že jdu dolů k pódiu uprostřed lidského davu. Setkala se se mnou na okraji tohoto davu a vložila ruce na moji hlavu a začala se modlit. Než jsem si to uvědomil, tak jsem se ocitl na zemi. Snažil jsem se dostat na nohy a vystrašeně jsem se na ní díval, předtím, než jsem se chtěl dát na útěk skrze lidský dav, tam kde stál Campbell.

„Človče, vypadněme odtud. Nesedí mi to tady. Tady ta ženská mě jde na nervy. Človče, dostal jsem šlehu.“

Trásl jsem se totiž ještě stále pod velikou mocí, která proučila po celém mém těle. Stalo se však ještě něco jiného. Báł jsem se; měl jsem takový strach, který jsem ve svém životě nikdy neprožil.

Šli jsme ke Campbellovi, kde jsem si dal šlehu. Nezapůsobila, tak jsem ho přiměl, aby mi dal ještě jednu. „Nicky, jestli si ji dáš, tak se předávkuješ,“ řekl. „Zemřeš.“

„Nemohu si pomoci,“ řekl jsem, „něco se mi stalo a musím si dát šlehu, abych se uklidnil.“

V ten večer jsem měl noční můry. Probouzel jsem se a křičel ze spaní. Vzpomněl jsem si na Bibli a dopotácel jsem se k mému šatníku a začal jsem prohrabávat oblečení, dokud jsem to nenašel. Pauline rozsvítila lampičku a já jsem se posadil na kraj postele a otevřel jsem knihu a začal jsem číst. Byla to kniha Zjevení. Nerozuměl jsem ničemu, co jsem četl, ale přečetl jsem celou knihu. Pauline a já jsme strávili zbytek noci tak, že jsme si povídali. Uvědomila si, že se mi stalo něco „velkého“, něco úžasného a ohromného, ale nebyla schopná se s tím vyrovnat, ať už to bylo cokoliv.

„Pokud se mi cokoliv stane, nejsem připraven,“ řekl.

„Připraven, na co, Nicky?“ řekla.

„Nejsem připraven na smrt,“ vyšlo ze mě, „a myslím si, že zemřu.“

„Jak se připravíš na to, aby si mohl zemřít?“ zeptala se a z očí jí tekly slzy.

„Nevím, nevím, nevím,“ vykřikl jsem a převalil jsem se přes postel a mlátil jsem pěstmi do matrace. „Všechno, co vím, je to, že nejsem připraven zemřít.“

Tak to pokračovalo tři měsíce, dokud jsem si neřekl, že se z toho zblázním. Utrácel jsem stovky dolarů denně za heroin a jedl jsem jen, když mě Pauline přinutila. Nevěděl jsem však, že od té chvíle, co na mě slečna Kuhlmanová vložila ruce, Duch svatý začal působit v mém životě. Nyní vím, že působil kolem mě už dlouhou dobu. Nastrčil mi do cesty Bibli. Přivedl mě do Campbellova domu. Přiměl Campbella, aby mě vzal sebou na shromáždění. Avšak v ten večer Duch svatý *vešel* do mého života a začal mě usvědčovat – co vím až dnes – z hříchu v mém životě.

Utíkal jsem, bojoval jsem, zápasil, jak jsem jen mohl. Přesto, jako Saul na cestě do Damašku, jsem bojoval tak dlouho a pak jsem se mu musel poddat.

A tak jsem jednoho večera ze začátku léta nastoupil do Teen Challenge v Los Angeles. Věděl jsem, že tito lidé pomáhali narkomanům se zbavit jejich zlovyku. Neznal jsem jejich léčebné procedury. Nevěděl jsem o nich nic. Všechno, co jsem věděl, bylo to, že jsem potřeboval se zbavit zlovyku a lidí, kteří mi tvrdili, že mi pomohou.

V tu chvíli, když jsem vešel dovnitř, pocítil jsem, jak na mě znovu sestoupila moc Ducha svatého, velmi podobně jako v ten večer v Temple of the Lord's Angel. To, co se ve mně začalo dít od toho večera ve shromáždění Kathryn Kuhlmanové – o tři měsíce dříve –, bylo dokončeno v Teen Challenge, kde jsem přestal brát drogy a dostal jsem „šlehu“ z nebe, jako kdyby droga najednou přestala působit.

Zůstal jsem v Teen Challenge dva měsíce, postavil jsem se na vlastní nohy jak duchovně, tak i fyzicky. Když jsem se vrátil domů, Pauline přivítala doma nového muže.

Pak Pauline a všechny tři děvčata vydaly svá srdce Pánu. Jeden křesťanský podnikatel mi nabídl práci v opravárenské dílně. Nikdy jsem předtím nebyl zaměstnán. Neměl jsem čas na práci, když jsem pořád kradl. Avšak můj nový vedoucí si uvědomil, že to bude nějakou chvíli trvat, než se naučím pracovat a měl se mnou trpělivost. Dával mi volno, když jsem mohl jít kázat a svědčit ostatním o úžasně Boží milosti. Nedávno jsem se nechal zapsat do biblické školy, abych si rozšířil vědomosti Božího slova.

Jednou měsíčně prožívám veliké vzrušení, když jdu na zázračné shromáždění do Auditorium Shrine. V minulém shromáždění jsem byl na pódiu, když více než stovka hipíků přišla na zvláštní výzvu dopředu. Vyřítili se z balkónu a seřadili se do houfu na pódiu a vydali své životy Ježíši. Byla to vzrušující chvíle, když Duch svatý se prohnal velkým lidským davem a dotkl se lidských životů a srdcí. Chlapci, kteří měli dlouhé zarostlé vousy a vlasy, které jím padaly až za ramena a děvčata, které byla oblečena podle indiánského stylu s dlouhými hávy až na podlahu a vlasami až po pás,

přišly na pódium a postavily se do velkého půlkruhu.

Slečna Kuhlmanová rychle procházela kolem nich a vzkládala na ně ruce a modlila se. Mnozí z nich spadli na zem pod Boží mocí a pak se postavili a objímali jeden druhého radostí.

Všiml jsem si především jedné dívenky, která určitě nebylo víc než třináct, jak objímá malinké novorozeně na svém prsu. Vypadala jako všichni ostatní: bosá, s dlouhými vlasy a v indiánském úboru, přesto bylo na jejích očích vidět nepopsatelný smutek, jak k sobě tiskla toto malé dítě.

Pak na mě zavolala slečna Kuhlmanová, abych je odvedl z pódia do vedlejší místnosti, kde jsme si mohli promluvit a pomodlit se. Když jsme odcházeli z pódia, tak mnozí z nich zvedly ruce nahoru a ukázali svými prsty typické věčko, které je populární mezi hipíky. „V dnešní době má tento znak nový význam,“ pomyslel jsem si.

Po shromáždění ke mně přišel jeden z mých přátel, který zavrtěl jen hlavou. „Nevydrží jim to, Nicky,“ řekl. „Tyto děti nemají nejmenší ponětí o tom, co dělají. Přišli dopředu jen proto, aby ostatní věděli, že přišli. Spadli určitě pod Boží mocí, ale přejde je to. Jen si počkej a uvidíš.“

Nepřel jsem se s ním. Avšak přemýšlel jsem o tom, jak se to před třemi lety stalo mě. Také jsem vůbec nevěděl, proč jsem přišel dopředu. Přišel jsem jen proto, protože mě někdo přinutil. Spadl jsem pod Boží mocí a vůbec jsem si neuvědomoval, co se stalo. Neměl jsem nikoho, kdo by mě učil. Nechodil jsem do žádné nedělní školy – žádný pastor mě nevedl. Všechno, co jsem měl, byla Bible, kterou jsem našel v autobuse a Duchu svatého. Avšak mě to neomrzelo. Ne, a nikdy mě to neomrzí.

Myslím často na Campbella. Zmizel ze svého starého brlohu a od toho večera v Temple of the Lord's Angel jsem ho neviděl. Pokud jde o mne, vím, že doposud žije tímto hrozným životním stylem.

Chtěl bych z celého srdce osobně vyzvat Campbella, ať už je kdekoliv.

Campbelle, vím, že pro tebe existuje naděje. Nevím, kde jsi, nebo co děláš, ale mám tě rád a Bůh tě taky miluje. Ví, že ano, protože mi ukázal Svou lásku. Pokud může milovat mě a zachránit mě, pak vím, že chce udělat to stejné pro tebe. Campbelle, neumím ti ani říct, jakou mám v Kristu radost, pokoj, uspokojení a hojný život. Droga: to je nic v porovnání s tím, co ti může dát Kristus. Abst'áky: to je nic ve srovnání s mocí a dobrodružstvím Ducha svatého. Bůh tě miluje Campbelle a chce, aby si dal svůj život Ježíši Kristu a narodil ses znovu. Nemusíš navštívit shromáždění Kathryn Kuhlmanové. Není nutné, aby na tebe vzkládala ruce. Všechno to, co potřebuješ, je Ježíše a On stojí vedle tebe právě nyní. Ať už jsi kdekoli Campbelle, pokud se jen k němu přiblížíš a přijmeš Ho, On vstoupí do tvého srdce a změní tě. Ach, Campbelli, přijď k Němu... v tuto chvíli.

Z lékařského hlediska nevléčitelné

Walter Bennet

Walter a Naurine Bennettovi žijí v Palos Verdes Peninsule, jihozápadní části Los Angeles. Oba dva získali magisterský titul na University of Southern California. Pan Bennet je obchodníkem s nemovitostmi s kanceláři ve Wilshire Boulevard v Beverly Hills. Paní Bennettová je zástupkyní ředitele na Leuzingerově střední škole v Centinela Valley a děkankou katedry výtvarného umění. V roce 1966 získala ocenění „Žena roku“ od (Sdružení krásného umění) v Centinela Valley za podporování umění a kultury.

Naurine a já jsme byli, jak byste to asi nazvali, typickými baptisty.

Když si vzpomenu na své rodné město, Paducah, Kentucky, pokud jste nebyli baptisty, tak s vámi nikdo nepočítal. Poté, co jsem se oženil s Naurine, která byla z United Brethren ze Summer, Illinois, malého města v Lawrence County, řekl jsem jí, že se bude muset stát také baptistkou. „Konec konců,“ dělal jsem si z ní legraci, „chceš se dostat do nebe, že ano?“

Přestěhovali jsme se do Kalifornie a po určité době jsme oba dva začali studovat na USC, abychom získali naše magisterské diplomy. Učil jsem ve státní škole dvanáct let, předtím než jsem se stal obchodníkem s nemovitostmi v Los Angeles. Naurine šla učit na státní správní školu a byla tam asi devatenáct let.

Připojili jsme se k místnímu baptistickému sboru, protože jsme byli aktivními členy církve. Nicméně, od Naurinina

uzdravení...ale nyní sám předbím. Vraťme se do doby, když uplynuly dva dny po Dni díkůvzdání v roce 1954. Vstal jsem ten den velmi brzo a byl jsem v koupelně, kde jsem se holil, když jsem najednou uslyšel Naurinin výkřik. Myslel jsem si nejprve, že si dělá legraci a vrátil jsem se zpátky do koupelny a řekl jsem nějaký vtip, který se týkal prázdnin a stáří. Pak jsem uviděl, že nežertovala. Byla pobledlá ve tváři a svírala ústa od prudké bolesti. „Moje kyčel,“ vydechla, „něco je v nepořádku...“

Snažil jsem se jí postavit na nohy, ale znovu vykřikla bolestí a spadla zády na postel a nebyla schopna se postavit. Pomohl jsem jí natáhnout se na postel a zvedl jsem telefon a zavolaal našemu rodinnému lékaři.

„Přivezte ji ke mně do ordinace,“ řekl.

Za půl hodiny jsem pomáhal Naurine z auta do ordinace. Nebyla schopná se postavit na levou nohu a mluvila o tom, jak jí nesnesitelně bolí kyčel.

Lékař jí prohlédl a zavrtěl hlavou: „Nevěřím tomu, že to je organického původu,“ řekl. „bylo by potřeba ji vzít k odbornému lékaři.“

Souhlasil jsem a lékař zavolaal ortopéda. Domluvili jsme se, že se s ním okamžitě setkáme v Centinela Hospital v Inglewoodu.

Rentgenové snímky ukazovaly, že kyčelní kloub byl plný tekutiny, která vytlačovala kyčel z kloubní jamky. Ortopéd vzal Naurine do ambulantní ordinace, kde provedl po umrtvení bezbolestný zákrok, když vpíchl dlouhou jehlu do zadní části kloubu a snažil se z něho vysát všechnu tekutinu. Nepovedlo se mu to však, tak to zkusil z přední strany. Znovu se mu to nepovedlo. Další forma léčby, která následovala, bylo to, že jí levou nohu zavěsili na závaží a čekali.

V této kontrakci zůstala tři týdny. Kdykoliv ji závaží sundaly, prudká bolest se vrátila. V té době ji nebolela jen kyčel, ale začalo se to šířit po celém jejím těle. Kromě toho, lékař zjistil, že se jí velmi zvětšila spodní část břicha, protože, jak se zdálo, tekutina se nahromadila i tam. Bylo patrné, že je tím zasažen celý její organismus.

Ortopéd zavolaal našeho lékaře ohledně našeho případu a naznačil mu, že jeho léčba nebyla úspěšná. Řekl mu, že se domnívá, že tato nemoc bude mít asi organický původ.

Přišly na řadu různé léky a léčba, ale nebylo vidět žádné zlepšení. Po pravdě však, její stav se den za dnem zhoršoval. Pár dní před Vánoce jsem poprosil lékaře, jestli bych si ji nemohl odvést na prázdniny domů. Souhlasili a vzal jsem si ji domů. Byla neschopná vstát z postele a když jsem přišel ze školy domů na Boží hod, našel jsem jí, jak naříká bolestmi.

„Děsně mě to uvnitř stahuje,“ plakala, jak se kroutila ze strany na stranu na posteli. Zavolaal jsem lékaři a ten mi řekl, abych ji zavezl co nejrychleji do nemocnice.

Tentokrát měla vysokou teplotu, tlak krve jí klesl na nebezpečnou hodnotu a bolest se rozšířila po celém těle. Tým lékařů provedl důkladnou prohlídku a zkoušky zhruba ukazovaly, že jí tvrdne veškerá vnější tkáň na všech vnitřních orgánech v těle. Tento stejný zdravotní stav byl zjištěn i na její pokožce.

Náš rodinný lékař si mě za deset dnů zavolaal do své ordinace ve staré Methodist Hospital v Los Angeles. „Waltere, každý příznak nemoci ukazuje, že Naurine má velmi zřídka vyskytující se chorobu, která je známá jako lupus (druh tuberkulózy kůže).“ Na chvíli se odmlčel a já jsem se snažil porozumět tomu, co vlastně řekl. „Nevím, jak bych ti to měl říct,“ řekl, a svěsil hlavu, „ale vím, že jste oba dva křesťané a máte jiný pohled na život, než někteří, které léčím. Přesto...“ jeho hlas začal slábnout a já jsem cítil, jak se mi sevřelo hrdlo. „Není snadné ti to říct, Waltere,“ pokračoval ve své řeči. „Tato nemoc je nevyhléditelná a pokud se nemýlíme v naší diagnóze, pravděpodobně se z nemocnice nikdy nevrátí živá.“

Řekl to. Přesto jsem nemohl uvěřit svým vlastním uším. „Nevyléčitelná...nikdy se nevrátí z nemocnice...“

„Ne!“ polkl jsem a snažil jsem se postavit na nohy, přesto jsem cítil, jak se pode mnou hrouť. „Musíte se mýlit.“

Lékař obešel stůl, kde jsem potichu a ve strachu seděl. Položil mě ruce na rameno: „Waltere,“ je velmi nepatrná možnost, že bychom se mýlili. A už jsme začali provádět další zkoušky. Možná, že za nějakou dobu ukáží něco jiného. Avšak tvá žena je nyní skutečně velmi nemocná děvče a pokud je to ta nemoc, o které si myslíme, že je, z lékařského hlediska pro to nemůžeme nic udělat.“

Provedli další zkoušky. Provedli jí biopsii na stehnu, když vzali vzorek kosti, šlachy a několik vrstev kůže a svalové tkáně. Ty prozkoumal a prověřil patolog, který poslal nazpět zprávu našemu lékaři.

První týden v únoru si mě lékař znovu zavolaal do ordinace. „Waltere, řekl jsem ti, že se můžeme mýlit v naší první diagnóze. Nyní se zdá, že jsme se mýlili. Naurine zdravotní stav jsme označili jako sklerodermii (zbytnění a ztvrdnutí kožního vaziva).

Měl jsem určitý dojem, že se mě snažil dát alespoň trochu naděje, i když věděl, že žádná nebyla. „Co je sklerodermie?“

zeptal jsem se.

„Postihuje především životně důležité orgány v těle,“ řekl. „Kožní tkáň u těchto orgánů začne tvrdnout.“

„Řekl jste životně důležité orgány?“ řekl jsem a vyschlo mě v krku.

„Chcete tím říct, že i její srdce?“

„Ano,“ lékař řekl, „srdce, ledviny, játra, plíce. Kůže na těchto všech orgánech bude postupně tvrdnout a pomalu přestanou plnit svou funkci. To ovšem ale znamená, že bude mít prudké bolesti v celém svém těle, ale můžeme ji podat určité utěšující léky...“ odmlčel se na chvíli, jako kdyby nebyl ochoten mluvit dál.

„Jaká je prognóza?“ zašeptal jsem a šel mě mráz po zádech, když jsem čekal na to, co mi odpoví. „Řekl jste, řekl jste, že lupus je smrtelný. Co sklerodermie?“

Lékař vstal ze židle a šel k oknu a byl ke mně otočen zády. „Sklerodermie je také z lékařského hlediska nevléčitelná. Možná, že to bude trvat trochu déle, ale pokud zapůsobí léky, může se dožít nanejvýš tří let...“ Znovu se odmlčel a pak dodal, jako by mluvil sám k sobě, „pokud vydrží tak dlouho takovou bolest.“

„Tři roky?“ Můj Bože, tak toto nevydržím,“ pomyslel jsem si, „ proč, proč?“ Moje myšlenky mě říkaly, že jsme dobří lidé. Chodili jsme do církve. Dávali jsme desátky z naší výplaty. Byli jsme aktivní v Božím díle. Nekouřili jsme, nebo nepili. Modlili jsme se a četli naši Bibli. Proč Bůh dopustil, aby se toto Naurine stalo?

Lékař se díval okna. Uvědomil jsem si, jak se cítí bezmocný a pravděpodobně asi nejen v případě této nevléčitelné nemoci, ale i v mé mlčenlivé přítomnosti.

Zdá se, že nikdo neměl odpověď.

Příští den se internista a náš lékař sešli v pokoji, zatím co jsem seděl u Naurine. „Pane Benette, v New Yorku probíhá určitý vědecký průzkum, ve kterém došlo k určitým výsledkům, pokud jde alespoň o zpomalení této nemoci. Není to lék, který byl užíván a dosud se pokračuje v jeho experimentálním vývoji. Po pravdě řečeno, musíme mít váš souhlas, abychom ho mohli podat. Přesto, jak vypadá současná situace, nemáme moc na vybranou a důrazně vám radím, dovolte nám léčbu začít okamžitě.“

Podíval jsem se na Naurinii. Její tvář cukala bolestmi a její tělo se třásl.

„Ano,“ řekl jsem, „udělejte prosím, co je ve vašich silách a pokud možno rychle. Myslím si, že toho stejně z toho moc nevydrží.“

V to ráno lékař zavolal do New Yorku a nový lék naložili do letadla na Los Angeles. Léčba začala o půlnoci. Nový lék byl smíchán s glukózou a kapku po kapce byl nitrožilně asimilován do jejího postiženého organismu.

Na začátku bylo vidět, že se Naurinin zdravotní stav začíná zlepšovat. Ke konci dvacátého sedmého dne dávkování bylo ukončeno a začalo se s podobnou léčbou, avšak lék byl podáván do úst. V polovině dubna její zdravotní stav se tak zlepšil, až mi lékař řekl, abych si ji odvezl domů.

První hospitalizace trvala téměř čtyři měsíce, přesto však to byla jedna z prvních v následujících letech. Naurine zlepšený zdravotní stav netrval dlouho. Každý nový lék, na který jsme přišli, jsme vyzkoušeli, avšak zdálo se, že žádný z nich nepůsobil. Začala se postupně vracet do původního zdravotního stavu a bolesti.

Ve svém zoufalství jsem napsal na Mayo Clinic. Lékař, který mi odpověděl, uvedl, že na sklerodermii neexistuje jednoznačně stanovený lék, navrhl mi pouze, abych se řídil pokyny mého vlastního lékaře. Z Mayo mě jinými slovy sdělili, že to je beznadějně.

Naurine nebyla schopna pracovat pět měsíců. Lékař ji však přesto řekl, že nečinnost ji zkrátí život rychleji než cokoliv na světě. Musela se neustále pohybovat. Musela ustavičně cvičit. Pokud by to nedělala, její svaly by ztuhly a musela by ulehnout na lůžko. Proto ji lékař navrhl, aby se vrátila na dvě hodiny do práce. Byla však nutná každý den jedna injekce. Měsíce ubíhaly a ona si začala píchat injekce doma, včetně dalších třiceti pěti léků, které užívala denně. Věděli jsme, že její srdce je už postižené: měla takové bolesti, které vystřelovaly z jejich rukou a téměř se nelišily od těch, které doprovází srdeční záchvat. Ledviny, plíce, oči a kůže na jejím těle byly čím dál více postižené.

Naurine se snažila pracovat dvě hodiny denně a pak zvýšila pracovní dobu na pár měsíců na čtyři hodiny denně. V září roku 1956, téměř dva roky poté, co se u ní začaly projevovat první příznaky, byla schopna se přinutit, aby pracovala osm hodin denně, i když bolest byla zcela nesnesitelná.

„Bez přestání se pohybujte,“ lékař řekl. „Nevzdávejte se, protože jestli se vzdáte, váš zdravotní stav se zhorší. Musíte chodit.“

Uvědomil jsem si to a každé ráno, když jsem ji pomáhal vstát z postele, aby se dostala do práce. Byla to strašná muka, neboť po spánku v noci její ztvrdlé svaly čím dál víc bolely. Vnitřní pnutí se zvyšovalo. Věděl jsem, že ji musím nutit, přesto jsem se cítil jako lump, když jsem to dělal. „Nemohu takto dál,“ říkala. Avšak já jsem ji miloval tak, že jsem ji

přinutil, aby se hýbala.

Bolest sílila tak, jak lékaři řekli. Změnili svou léčebnou proceduru a podávali jí tři různé kortizonové deriváty jako i další předepsané nové léky, pokud je objevili během vývoje této nemoci. Každý den musela dostat injekci, protože, kdyby jednu vynechala, tak by další den musela dostat dvojnásobnou dávku.

Přežila hranici tří let podle lékařské prognózy a i za to jsme děkovali Pánu. Dvakrát do roka byla hospitalizována v nemocnici, ale i přesto chodila, i když to šlo každý týden hůř a hůř. Někdy dostala do svých svalů křeče a palce u noh se jí někdy stáhly pod chodidlo a nebylo možné je narovnat do rovné polohy; až po dlouhých masážích se nám podařilo je narovnat. Jakékoliv vystavení se slunečnímu svitu nebo horku způsobovalo prudkou bolest a nakupení tekutiny. To, co byla schopna vydržet, byly jen studené koupele a jak měsíce ubíhaly, nakládal jsem její nohy do ledu, aby si mohla na chvíli odpočinout a mohla v noci spát.

Musím říct zcela upřímně, utratili jsme třicet tisíc dolarů za lékařské prostředky a léčbu. Naše účtenky svědčily o tom, že jsme utratili více než devatenáct tisíc dolarů za léky samotné během období jedenácti let.

V té době byla rozhodnuta pokračovat a nvzávat se. Jedinou věcí, kterou nechtěla, bylo to, aby se z ní stal invalida. „Možná, že zemřu na nohách, ale nelehnu si do postele,“ řekla umíněně. Jen Bůh ví, jak jsem obdivoval její kuráž a bojovného ducha, protože byly doby, když jsem ji viděl, jak vychází po schodech, což jí způsobovalo mučivou bolest v jejích svalech, až po jejích šatech tekly slzy proudem. Avšak ona pokračovala a chodila. Vždy, když se před ní začala objevovat vidina života na lůžku, kvůli jejím ztuhlým svalům a orgánům, začala zuby a bojovala dál. Dokonce i když seděla, pohybovala okolo sebe rukama, nohama a hlavou a dokonce i prstami na rukou a nohách.

V listopadu roku 1965, jedenáct let po prvním bolestném záchvatu, Naurine byla naposledy hospitalizována v nemocnici. Velké skvrny mající barvu jater se začaly objevovat na jejích nohou a kyčlích. Byly velké pět až sedm centimetrů. Lékaři provedli řadu zkoušek a řekli, že nemoc dosáhla svého konečného stádia. Z lékařského hlediska pro ni nemohli udělat vůbec nic, než jen čekat na to, až přijde konec.

Avšak konec byl trochu jiný, než lékaři předpokládali.

15. prosince, jakási luteránská přítelkyně zavolala Naurine a řekla jí o nové knize, kterou někde uviděla: *I Believe in Miracles (Věřím v zázraky)*. Rozhodla se, že jí nám přinese domů, abychom se ji mohli přečíst.

Četli jsme ji společně. Boží uzdravování nebylo zrovna mým nejoblíbenějším tématem. Po pravdě řečeno, nikdy jsme nebyli v žádném zázračném shromáždění v celém našem životě. Ano, určitě, jako baptista, který věří Bibli, jsem věřil, že Bůh může uzdravit lidská těla. Rozdíl byl akorát v tom, že jsem nevěřil, že by to mohl dělat v dnešní době. Uzdravením těla se zabývají lékaři a nemocnice, pomyslel jsem si. Nikdo nás nevyučoval o uzdravovací službě Ducha svatého. Byli jsme najednou konfrontováni s možností, že Bůh stále dělá zázraky, když teď pomínu přirozené léčebné prostředky a vezmu do úvahy to, že samotný Bůh uzdravuje.

„Stává se skutečně něco takového?“ v úžasu jsme vykřikli. Netrvalo dlouho a zjistili jsme to.

Po Vánocích, což jsme si oba dva mysleli, že jsou pro Naurine poslední, jí znovu zavolala její luteránská přítelkyně. Slečna Kuhlmanová bude mluvit 23. ledna v Auditorium Shrine. Poprosila Naurine, aby šla s ní.

Měl jsem v té době chřipku, ale rozhodl jsem se, že půjdeme oba dva. Projeli jsme okolo církve a jeli jsme přes celé město, abychom navštívili zázračné shromáždění a přibrali jsme do auta naši luteránskou přítelkyni a dvě další paní.

Bylo nám řečeno, abychom přijeli velmi brzy, než začne shromáždění a byli jsme rádi, že jsme tak učinili. V tu neděli se dveře otevíraly až v jednu hodinu odpoledne, ale když jsme přijeli, bylo půl jedenácté dopoledne a bylo tam v té chvíli nejméně tisíc lidí, kteří se shromáždili dokola před vchodem posluchárny.

Natlačili jsme se co nejlíže ke dveřím. Naše přítelkyně-luteránka, když uviděla jaká je situace, poradila nám, abychom pro Naurine přinesli skládací židli. Poté, co se na ní posadila, čtyři z nás jsme udělali malý kruh okolo ní a drželi jsme se za ruce, abychom zabránili dalším lidem z davu, aby tlačili na její zubožené bolavé tělo.

V jednu hodinu se otevřely dveře a byli jsme dovnitř doslova vehnáni velkým davem lidí, který stál za námi. Našli jsme si nakonec volná sedadla v hlavní části posluchárny v přízemí, asi v polovině od středu směrem dolů.

Podíval jsem se na Naurine. V obličeji byla pobledlá od bolesti. Chvěla se po celém těle charakteristickým způsobem, na který si navykla při tom, jak neustále pohybovala všemi svaly. Dávala si neustále jednu nohu přes druhou a naopak, pohybovala rukama a kroutila svými prsty.

„Jsi v pořádku?“ zašeptal jsem.

Usmála se na mě a přikývla hlavou.

Byli jsme skeptičtí vyslovit poslední názor. Když shromáždění pokračovalo, uviděl jsem některé lidi, jak přichází na pódium a tvrdí, že jsou uzdraveni z různých nemocí, což moji nedůvěru ještě víc prohloubilo, dokud se nestala jedna

zvláštní věc, o kterém jsem nepochyboval.

Vedle mě seděla žena, která vypadala, že je z ciziny. Velmi těžce dýchala kvůli astma a předtím mě poprosila, abych ji pomohl vyjít ven, kdyby už nemohla ani sípat.

Asi v polovině shromáždění se žena začala třást a postavila se a svírala si krk. Myslel jsem si, že má záchvat a začal jsem ji pomáhat, když jsem si najednou uvědomil, že pláče. „Byla jsem uzdravena,“ řekla a podívala se na mě. „Mohu dýchat. Už nesípu. Něco se stalo v mé hrudi.“ V jejím hlase bylo slyšet čím dál větší nadšení, jak neustále opakovala: „Jsem uzdravena. Jsem uzdravena.“

Jedna z pracovnic pospíchala dolů uličkou a přivedla ženu na pódium, aby se podělila o své svědectví. Nemohl jsem tomu téměř uvěřit a věděl jsem, že jsem měl oči otevřené dokořán, když jsem se díval všude okolo. Sedl jsem si v údivu rychle a tiše na sedadlo.

„Co se zde bude dít?“ zeptal jsem se Naurine. „Viděla jsi to?“

Začal jsem se modlit: „Drahý Bože, pokud skutečně uzdravuješ lidi v dnešní době, prosím Tě uzdrav Naurine. Dotkni se jejího těla a uzdrav jí.“

Byla to docela „suchá“ modlitba, ale bylo to všechno, co jsem byl schopen ze sebe dostat. Přesto se nic nestalo.

Nakonec jsem se podíval na hodinky. Bylo téměř pět hodin odpoledne. Byli jsme tady už šest a půl hodiny. Věděl jsem, že se shromáždění chýlí ke konci. „Vidím, že se asi konec konců nestane nic,“ řekl jsem sám k sobě.

Potom však slečna Kuhlmanová opustila řadu těch, kteří přišli dopředu a svědčili o svých uzdraveních a vrátila se nazpět k mikrofonu doprostřed pódiu. Řekla: „Přítomnost Ducha svatého je tak velká v tuto chvíli v celé posluchárně, že kdokoliv může přijmout cokoli po čem touží od Pána; jen vztáhněte své ruce a přijměte to od něho.“

„Zpívejte se mnou,“ řekla. Zpěvecký sbor a shromáždění začalo zpívat píseň, která začínala slovy, „On se mě dotkl.“

Otočil jsem se k Naurine. Svoji tvář měla pozdviženou k nebi a obě dvě ruce měla nad hlavou a rozevřené dlaně směrem vzhůru, jako kdyby čekala, že něco přijme od Boha samotného.

Pak se to stalo. Ve tváři začala vypadat jinak, jako kdyby ji okolo hlavy a ramenech zazářilo nebeské světlo. Oči měla najednou plné slz a na jejich rtech se objevil téměř andělský úsměv. Její tělo se začalo třást. Šlo to od její hlavy, což později popsala jako obrovskou, ale bezbolestnou ránu elektřinou. Celé její tělo se chvělo a pak najednou rychle hodila hlavou dopředu ke kolenům. V tu chvíli jsem si myslel, že má velký záchvat.

Uslyšel jsem však během zpívání, jak slečna Kuhlmanová pozvedla hlas a řekla: „Někdo právě v tuto chvíli v hlavní části posluchárny, přímo tady dole přede mnou, byl uzdraven z kožní nemoci, která se velmi zřídka vyskytuje. Kde je ten člověk?“

Uvědomil jsem si, že se Naurine snaží vstát, ale stále se neovladatelně třásla. Připadalo mi, jako kdyby všechny její svaly a nervy přijímaly rozkazy z jiného zdroje než z jejího mozku. Znovu se několikrát snažila vstát, ale marně. Slečna Kuhlmanová zavolala čtyřikrát do publika, aby se ten člověk postavil, tak se Naurine podařilo nakonec napřímít a postavit na nohy. Byla to ona, která byla uzdravena.

„Miláčku, omdlela jsi?“ zeptal jsem se jí.

Podívala se na mě s doširoka otevřenými očima a držela se za opěradlo o sedadlo, které bylo před ní. Kymácela se ze strany na stranu a měl jsem strach, že spadne. „Nevím, co se stalo,“ řekla, „ale bolest... bolest je pryč. Waltere! Bolest zmizela,“ radostně a nevěřičně řekla. „Necítím žádnou bolest.“

Spadla dozadu do sedadla díky tomu, co nyní vím, že je Boží moc. Uvaděč, který přišel do naší části posluchárny, muž o kterém jsme se později dozvěděli, že je starším u presbyteriánů, k nám přistoupil a poprosil nás, abychom vyšli do uličky.

Uchopili jsme Naurine a pomohli jsme ji z obou dvou stran na nohy a pak k pódiu. Byla při všech smyslech, ale motala se a potácela jako opilá. Byla uzdravena – naprosto a dokonale.

Poté se začaly dít věci. Naurine přestala brát léky. Všech třicet pět tablet a injekce na každý den zůstaly zabaleny v krabičkách. Věděl jsem podle určitých svých lékařských vědomostí, že když se nevysadí kortizonové léky pozvolna, pacient upadne do hlubokého bezvědomí. Nicméně, Naurine trvala na tom, že Bůh očistil její tělo ze všech následků nemoci a léků a odmítla si vzít jedinou pilulku. Od toho dne si nevzala jedinou tabletu.

Během dalších tří dnů jsme ani jeden z nás nespali. Bylo to, jako kdybychom žili ve světě snů. Byli jsme oba dva z toho tak nadšení, že když nastala noc, rozsvítili jsme všechny světla a zůstali jsme vzhůru, povídali jsme si, poslouchali stereo a chválili Boha.

Stala se ještě jedna zvláštní věc. Během těchto tří dnů bylo Naurinino tělo mimořádně teplé, pomalu horké. Neměla horečku, ale kůže po jejím celém těle vypadala jak rozsvícená teplá žárovka, takže se jí nedalo téměř dotknout. Na konci

třetího dne to odeznělo a Naurine pocítila, že se jejímu tělu vrací normální teplota. V ten večer jsme oba dva padli do postele zcela unaveni a spali jsme po celých čtyřiaadvacet hodin.

Během dalšího týdne zavolala svému lékaři a objednala se u něho. Požádal ji, aby zašla na kliniku kvůli laboratorním zkouškám. Nechal svoji sestru v ordinaci, aby předem domluvila její prohlídku poté, co dostane výsledky z jejích laboratorních testů. Nesnažila se ani moc naznačit, že byla uzdravena. Chtěla ho překvapit.

Tak se také stalo. 22. února jí lékař zavolal a poprosil nás, abychom oba dva přišli do jeho ordinace. Jeho zdravotní sestra mě požádala, abych počkal v čekárně, zatím co Naurinii prohlédne. Po prohlídce se posadil na židli poblíž stolu a řekl: „Všechno v pořádku, paní Bennettová, řekněte mi, co se stalo.

„Co tím máte na mysli?“ zeptala se, zkoušela zakrýt svůj úsměv.

„Vy víte, co mám namysli. Něco se stalo. Když jsem vás prohlédl, nenašel jsem jediný příznak sklerodermie ve vašem těle. A kromě toho,“ řekl a otevřel své veliké lékařské desky, „všechny tyto posledních zkoušky z laboratoře jsou negativní, nyní mi tedy řekněte, co se stalo.“

Naurine se zeptala: „Věříte v zázraky?“

„Ano, věřím,“ řekl. „Viděl jsem už příliš mnoho věcí, které se z vědeckého hlediska nedají vysvětlit, pokud to ovšem není způsobeno Boží mocí.

Potom mu vysvětlila, co se vlastně stalo.

Seděl tam jen a poslouchal. Když skončila, lékař řekl: „Co vaše léky?“

„Přestala jsem je užívat,“ řekla.

„I kortizon?“ zeptal se.

„Před čtyřmi týdny – v den mého uzdravení,“ řekla, s pevným úsměvem na tváři.

„Vidím,“ řekl a zadumaně se podíval. „Až se oblečete, počkejte na mě v čekárně. Přijdu tam za chvíli.“

Odešel z ordinace a šel přímo do čekárny, kde jsem čekal a pozval mě do své kanceláře.

„Právě jsem prohlédl vaši ženu, Waltere. Můžete mi říct, co se jí stalo, zasyčel.

Aniž jsem věděl, že mu Naurine řekla celý příběh, začal jsem od začátku a vyprávěl jsem dopodrobna o zázračném shromáždění. Když jsem skončil, seděl chvíli tiše za stolem.

„A co léky?“ řekl. „Bere ještě kortizon, že ano?“

Ach, ne,“ odpověděl jsem, „přestala je užívat včetně dalších léků před čtyřmi týdny – v den svého uzdravení.“

Prohlásil, že Naurinino uzdravení lze zařadit pouze do jediné kategorie: zázrak. Řekl: „Nesnažte si to vysvětlit – přijměte to a žijte normální život.“

Od té doby jsme nevynechali jediné shromáždění Kathryn Kuhlmanové. Budeme a pravděpodobně zůstaneme baptisty. Avšak nevím, jestli nás od této chvíle bude někdo považovat za „typické“ baptisty.

Kamarád s Kristem

E. A. Pereszlenyi, M.D.

Měl pronikavé oči a vlídný pohled, který už asi nikdy na nikom neuvidím. Poprvé jsem se s ním setkala v modlitebně First Presbyterian Church v Pittsburghu v Pensylvánii. Dr. Pereszlenyi nevěděl o tom, že to byla ta stejná církev, ve které Dr. Clarence McCartney byl pastorem dvacet šest let. Jedno z jeho nejlepších kázání ke konci jeho služby, Dr. Pereszlenyi přeložil z angličtiny do maďarštiny, zatím co byl ještě v Maďarsku.

Dr. Pereszlenyi pracuje jako praktický lékař v Torontu ve státě Ontario v Kanadě. Narodil se v Mochacsi, Maďarsko, v roce 1919 a získal lékařský diplom z University of Pecs. Během druhé světové války byl vojenským lékařem a po komunistickém puči, sloužil v maďarské armádě jako důstojník-lékař. V září roku 1958 dezertoval do svobodného světa. Po určité době mu bylo povoleno se usadit v Kanadě, kde si dokončil doplňkové studium na Hamilton General Hospital a potom mu byla poskytnuta možnost, aby začal pracovat na kardiologii v Hospital for Sick Children in Toronto. Pět let poté, co odešel z komunistického Maďarska, bylo povoleno jeho snoubence Julii, aby za ním odjela a pak byli oddáni v Hamiltonu.

V komunistické společnosti není místo pro Boha. O komunismu je řečeno, že živí, obléká a stará se o lidi. V určitém smyslu poskytuje to, co křesťané znají pod názvem, „cesta, pravda a život.“ Proto se tam Bůh nehodí.

Měl jsem to štěstí, že se mi z této společnosti podařilo utéct a chtěl bych se s vámi podělit o několik mých zkušeností jako křesťanského lékaře za železnou oponou. Budu vám také vyprávět o tom, jak jsem hledal v institučních církvích svobodného světa *skutečného* Boha.

Doufám, že až poznáte z jakého zázemí jsem vyšel, porozumíte lépe mému nadšení, když jsem se setkal se službou Kathryn Kuhlmanové, kde je Bůh uznáván a uctíván jako Bůh zázraků; kde je vzdána sláva jen jemu jako velkému Chleboďárci, Spasiteli a Uzdraviteli.

Komunistický režim zřídil nejpromyšlenější systém kontroly, který svět, kdy viděl. Někdo se *vždycky* díval. V každém činžovním domě byl výbor nájemníků, nad kterým měl dozor správce celého bloku. V každém úřadě, obchodě a továrně byl pracovní výbor, který jako orgán odborové organizace byl ve skutečnosti nástrojem komunistické strany. Všude byla v podstatě nějaká organizace, jejíž vedoucí řídil veškeré dění. Nic se nesmělo stát bez jeho souhlasu. Nakonec, byla tady státní policie, která měla zplnomocnění zavírat kohokoliv, dokonce i ministra, který je ve vládě.

Hlavní podstatou tohoto depresivního systému byli informátoři, bez kterých by tento systém nemohl fungovat. V komunistickém režimu se očekává, že každý muž, žena, chlapec a dívka bude informátorem a jak už jste poznali, organizované skupiny informátorů byly strategicky rozmístěny v každém činžovním domě, továrně, úřadu a obchodě.

Strana neustále nabízela různé výhody a odměny pro ty, kteří jí budou donášet zprávy o jejich sousedech nebo dokonce o jejich rodinách. Každý se dá nahradit. Pokud byl nějaký člověk obviněn z reakcionářství, byl vyobcován k nezáživnému druhu práce. Velké množství vězňů bylo posláno do pracovních táborů na Sibiř nebo dokonce do „rudé“ Číny, aby tam strávili zbývající léta v ubohých životních podmínkách. Lidský život byl užitečný jen, když si ho Strana mohla použít.

Vidíte tedy, že v takové společnosti, kde je Bůh ignorován, kde se nesmí tisknout a ani číst Bible jakýmkoliv způsobem, kde se od člověka očekává, že bude donášet na svého vlastního otce nebo matku, protože očekává že dostane odměnu od „všemohoucí“ strany, je křesťanský život docela nebezpečný.

Maďarsko nebylo *vždycky* komunistickým národem. Po řadě tragických diplomatických omylů se z něho stala šachová figurka vítězů ze dvou velkých válek. Bylo násilným způsobem vehnáno do cely politických násilníků. Byl jsem vězeňským uprchlíkem ze staré armády, protože jsem nechtěl odjet do Německa v době, když byla naše země po druhé světové válce předána komunistům. Třebaže jsme se krčili strachy z výhledu do budoucnosti, že se staneme otrokem Ruska – takový byl náš poválečný osud. Náš národ byl prodán do pekla hanebným podpisem při Jaltské dohodě.

Uvěřil jsem v Krista mezi šestou a sedmou hodinou ráno 3. července roku 1940. V té době jsem byl studentem na (lékařské fakultě) v Pecu (Peču). Tři roky jsem předtím pilně četl moji Bibli, ale nepřijal jsem zcela Ježíše. V tu noc svého obrácení jsem nemohl usnout a předtím, než začalo svítat, během procházky v parku jsem se modlil vytrvale k Bohu, aby se mi zjevil. Předtím než vyšlo slunce Ježíš se pro mě stal někým, kdo je velmi skutečný a poznal jsem, že zemřel za mé hříchy. Přijal jsem ho toho rána jako svého Pána a Spasitele.

V roce 1946, po válce, jsem se vrátil do Pecu. Tam jsem začal svoji praxi jako mladý internista, který byl vystaven mimořádnému tlaku (jako byli všichni ostatní studenti, internisté a lékaři), abych se připojil ke Komunistické straně. Lenin napsal do jedné ze svých knih, že by lékaři měli být „evangelisté“ komunismu a devadesát procent lékařů z Maďarska v Pecu se už připojilo ke straně. Byli mi nabídnuty různé odměny a lukrativní místo, pokud se také přidám.

Přesto jsem si uvědomil, že komunismus nebyl o nic míň lékem pro nemocnou společnost než jako cholera, která je vymícena živelnou pohromou. Věděl jsem, že samotný Ježíš Kristus byl odpovědí pro všechny nemoci světa a měl jsem v úmyslu, že jen On sám bude mým „kamarádem.“

Dr. Istvan Kenesse, prominentní člen lékařské komory v Komunistické straně mě varoval, že moje „rozpaky“ nad tím, přidat se ke straně, už nebude déle tolerovat. Během tří měsíců jsem byl přinucen, abych odešel z mého pracovního místa jako internista na lékařské fakultě v Pecu. Dr. Lajos Rostas, můj hlavní nadřízený a důvěrník Komunistické strany mě napsal třístránkový dopis, v němž mě obvinil z toho, že jsem reakcionář na základě toho, že jsem každý den četl svoji Bibli – „znamení hanby“, kterého jsem se prý nebyl schopen zbavit. A jak už se v komunismu často stávalo, po krátké době Dr. Rostas byl vyloučen ze strany a ztratil své zaměstnání na vysoké škole.

Naneštěstí pro mě, tajemník Komunistické společnosti odborových svazů v Pecu, se začal upřímně starat o moji budoucnost. Rok předtím se mi podařilo přemluvit jeho ženu od toho, aby spáchala sebevraždu a když uslyšel o moji situaci, pomohl mi na pracovní stáž do nemocnice Bajcsy-Zsilinsky v Budapešti. Vyplnilo se Boží zaslíbení: „Nesetrvá žezlo zvuče na údělu spravedlivých...“ (Žalm 125:3).

Jednoho večera jedna z mých starých pacientů, římskokatolická sestra, umírala. Přála si vidět kněze. Knězi bylo

povoleno vejít do nemocnice jen tehdy, když pacient, který umíral, o to požádal a lékař, který byl na příjmu musel napsat svůj souhlas. Přišel kněz a já jsem zašeptal jedné ze zdravotních sester: „V pokoji je další umírající pacient. Dovolte mu, aby se také vyznal knězi.“

Další ráno si mě okamžitě zavolal tajemník místní Komunistické strany v nemocnici. Sešel se celý výkonný výbor, včetně písařky, která zapisovala moje prohlášení.

„Co se stalo včera večer?“ tajemník se mě zeptal.

„Co máte na mysli?“

„Co ten kněz,“ odpověděl.

Věděl jsem, že mám průšvih, avšak Pán nad tím převzal kontrolu a vedl můj jazyk, když jsem odpovídal. „Byla tam stará žena, která umírala. Pokud bych jí odmítl, aby přišel kněz, ostatní lidé na pokoji (a bylo jich tam asi dvacet) by řekli, že v Maďarsku není svoboda vyznání. Pracoval jsem v zájmu lidské demokracie a tak jsem mu dovolil, aby přišel, abych tak dokázal, že ctíme práva ústavy u každého člověka.“

Všichni se otočili k sobě navzájem a přikývli hlavami. Bylo mi dovoleno, abych se vrátil do zaměstnání v nejpříhodnějším okamžiku.

Dr. Galosi, vedoucí komunista a můj nadřízený v nemocnici Bajcsy-Zsilinsky si uvědomil, že jsem byl spolehlivý a pilně pracující muž a bez ohledu na to, že jsem byl křesťan, se začal snažit o to, aby změnil moje politické postavení.

V listopadu roku 1950 jsem byl detašován do leteckých ozbrojených sil, abych vykonával práci specialisty. Nicméně, když se politická katedra ozbrojených leteckých sil dozvěděla, že jsem křesťan, rozhodli se, že mě převedou do armády, protože mě považovali za „nespolehlivého.“ Po řadě přestupů z jednoho místa v armádě na druhé, mě nakonec přidělili k vojenskému stavebnímu táboru v Mindszentu na hranicích s Jugoslávií na místo úředního lékaře.

Jednoho dne mi přišel do ordinace v deset ráno voják, který dostal úplavici. Vyděsil jsem se. Před pár měsíci totiž byl major Dr. Szanto popraven ve městě Tata, protože vojáci, které měl na starost, dostali průjem. Bylo vidět, že komunisté věřili tomu, že skrze strach přinutí lékaře, aby dělali to, co jim nejlépe vyhovuje. Ve skutečnosti však tomu bylo tak, že v každém oboru se šířil strach. Pokud spadla budova nebo se ponořila do základů, oběsili architekta nebo inženýra – byla to výstraha pro ostatní, aby se snažili neopakovat stejnou chybu.

V dalších dnech do mého stanu dovezli další vojáky s úplavici. Vypadalo to, že vypukla epidemie. V zoufalství jsem se začal modlit a zavolal jsem svým některým křesťanským přátelům, aby se za mě modlili. Epidemie se šířila velmi rychle a důstojník zdravotnické služby z armádního sboru přijel na prohlídku tábora. Řekl jsem mu o problémech, které vznikly kvůli nedostatečné hygieně. Díval se na mě dlouho dobu. „V pořádku, soudruhu nadporučíku, udělám z vás diktátora. Cokoliv co řeknete o zdraví, se stane zákonem. Dokonce velící důstojník vás musí poslechnout.“

Bůh požehnal naší práci a hygienické podmínky se zázračně zlepšily natolik, že jsem dostal obsílku od hlavního důstojníka zdravotnické služby, v níž byla uvedena pochvalná zmínka a vypočítání zásluh za zastavení epidemie mezi vojáky v Mindszentu. (Přesto jsem se povýšení nedočkal, protože oddělení politologie na ministerstvu obrany mělo dojem, že by to byla příliš velká pocta pro nějakého „klerikála“ (duchovního): hanebné označení pro toho, kdo v Maďarsku navštěvoval církev.) Avšak díky tomu, že to byla vynikající práce, jsem byl převeden do dělostřelecké divize (nejlepší v zemi) v Kalocsa. Tam jsem se stal velícím důstojníkem nemocnice.

Každý velící důstojník měl svůj protějšek – politruka. Věděl jsem, že takový člověk bude ke mně přijíždět jako můj spolupracovník, aby žil v mém stanu a špehoval mě.

Můj „kamarád“, soudruh politruk, byl mladý a ambiciózní a nepochyboval jsem o tom, že se bude snažit prokázat svoji ostražitost, aby byl povýšen, pokud by našel důvod k mému uvěznění. Přesto jsem byl rozhodnut, že neustoupím od svého přesvědčení. V ten večer, když přijel, jsem si řekl: „Od svých devatenácti let čtu svoji Bibli. Doufám, že mu nebude vadit, pokud v tom budu pokračovat. Konec konců, je to můj osobní stan.“

Zdrženlivě se usmál. „To je v pořádku, soudruhu, pokračuj ve své práci.“ Začal jsem si uvědomovat, že mé dny jsou sečteny.

Politrukova horlivost neznala mezí. Byl odhodlán mi dokázat, že jsem agent „amerických imperialistů.“ Často prohledával můj kufr v mé nepřítomnosti a každý můj rozhovor pečlivě zvažoval. Každý maličký důkaz, který by se dal použít proti mně si založil do šanonu. Třebaže jsem byl pod takovým útlakem, získával jsem novou sílu z každodenní četby Bible (z malé moravské biblické příručky, kterou jsem při tom četl). Během této doby mě obzvláště potěšil jeden verš. „Budou proti tobě bojovat, ale nic proti tobě nezmohou...“ (Jeremiáš 1:19). A nezmohli nic.

Byla to doba, když můj život začal ovlivňovat další člověk – Julie. Potkal jsem ji v Budapešti, když jsem měl přednášku pro úřední lékaře z ministerstva. Navzdory tomu, že se mnou pohrdali jako „klerikálem,“ má práce byla tak dobře

ohodnocena a měla takový úspěch jako úředního lékaře, že mě zvolili mezi prvních šestnáct, kteří byli vybráni pro tyto přednášky a byl jsem také jako jediný, kdo nebyl členem Komunistické strany.

Julie a já jsme o sobě trochu věděli a zjistil jsem, že věřila v Boží uzdravování. Já jsem také věděl z Bible, že je možné Boží uzdravování, avšak vycítil jsem, že větší část církve si nemůže od Boha nárokovat tento dar vzhledem k jejímu ubohému stavu a mravní nepevnosti. Bylo mi řečeno, že utrpení patří k životu, a že to je něco, co bychom měli snášet a nemodlit se za to, aby to odešlo. Tímto způsobem mě přesvědčovali moji přátelé a také jsem to prožil na vlastní kůži jako křesťan v komunistické armádě. Několikrát mě řekli, že pokud mě bude někdo utiskovat, tak s tím nemám nic dělat, ale jenom to snášet.

„Ne,“ řekla, „Bůh nechce, abys trpěl. Chce sejmut tvé břímě.“

„Ale,“ řekl jsem, „vyučovali mě o tom, že utrpení vždy člověka upevní.“

Musel jsem však přiznat, že Juliin způsob smýšlení mi poskytl větší logiku. Tak o tom vyučovala Bible a já jsem v Bibli věřil. „Má pravdu. Mohu se vlastně modlit za to, aby mě propustili z vojenské služby, tak abych mohl provozovat lékařskou profesi bez nějakého omezení.“ Povzbudilo mě to a mé naděje vzrostly.

Život v komunistické armádě se stával nesnesitelným. Protože mě nechťeli vyhodit pouze za to, že jsem křesťan, snažili se najít nějakou chybu v mé lékařské praxi. Všechno, co jsem dělal, bylo pod přísným dohledem. Přesto, díky Boží milosti, byla nemocnice považována za nejlepší v armádě. (Tentokrát však byla obsílka s pochvalou a vyjmenováním zásluh zaslána mému protějšku – politrukovi.)

Protože jsem byl věřící, byl jsem nakonec poslán do Budapešti na „nucenou dovolenou,“ která byla stejná jako volný pohyb ve vazbě. Nedávali mi plat. Bylo mi zakázáno, abych vykonával povolání lékaře, protože jsem stále patřil pod armádu. Někdo mě neustále sledoval. Když jsem šel někam po ulici, věděl jsem, že mě někdo ustavičně sleduje. Když jsem se zastavil, on se zastavil. Když jsem se otočil, on se otočil. Když jsem večer nakoukl z bytu na ulici, viděl jsem ho pode mnou na chodníku. Měl jsem jenom jedno uspokojení: navštěvoval jsem misijní stanici ve slavné luteránské církvi. To znamenalo, že tam musel jít i zvěd. Jaký smysl pro humor musí mít Bůh, řekl jsem si, když jsem tam uviděl toho ubohého člověka, jak tam sedí a naslouchá evangeliu kvůli jeho úkolu – špehovat mě!

Moje „nucená dovolená“ trvala dva měsíce. V té době jsem nedostával žádný plat a až jsem nakonec utratil všechny zásoby, tak jsem si uvědomil, že brzy budu trpět hladem. Jednoho večera jsem nastoupil do místního autobusu, za poslední centy jsem zaplatil jízdné a setkal jsem se náhodně s hlavním důstojníkem zdravotnické služby v armádě. Když mě uviděl, zavrtěl hlavou.

„Co jste to provedl, soudruhu nadporučíku? Proč jste to udělal?“ zeptal se.

„Všechno, co jsem dělal, bylo moje zaměstnání,“ řekl jsem.

„Ach ne, přišlo na vás osm stížností. Ve všem je napsáno tom, že jste mluvil o náboženství.“

„Avšak nikdy jsem nezačal rozhovor na duchovní téma,“ řekl jsem. „Odpověděl jsem jen na otázky, na které se mě zeptali. Nikdy jsem nešel do církve v uniformě. Nevím o žádné věci, kvůli které jsem si to zasloužil.“

„Bohužel, vypadá to s vámi velmi bledě, soudruhu,“ řekl. „Velmi bledě.“

Vrátil jsem se, ač vystrašen, do bytu. Bible byla stále otevřená na místě, které jsem měl přečíst v ten den. „Daniel byl tedy z jámy vytažen a nebyla na něm shledána žádná úhona, protože věřil ve svého Boha.“ Pokud Bůh mohl zacpat tlamy lvům, mohl by jí také zavřít komunistickému spekulantovi, myslel jsem si. Boží slovo mě znovu povzbudilo.

V červnu roku 1953 v komunistické politické linii nastala velká změna. Uplynuly tři měsíce, poté co zemřel Stalin a do Maďarska přišla „obleva“ a během jednoho týdne se Maďarsko znovu stalo svobodnou zemí pod novým ministerským předsedou. Bylo mi nařízeno, abych se dostavil na ministerstvo obrany, kde se mě téměř omluvili za to, jak bylo se mnou nakládáno a vrátili mi moji mzdu.

Během tohoto týdne jsem se rozhodl, že odejdu z armády. Můj rejstřík byl čistý a byl jsem propuštěn a označen jako „z politické a profesní stránky za bezúhonného.“ Byl jsem na svobodě.

Myslel jsem si, že jsem byl alespoň na svobodě, než jsem se vrátil do Budapešti a zjistil jsem, že žádný lékař propuštěný z armády nesmí vykonávat povolání lékaře v hlavním městě. Každý takový lékař byl považován za malé „politické nebezpečí.“ Byl jsem vysvobozen z jednoho pouta a svázán dalším. Začal jsem přemýšlet, jak bych co nejrychleji mohl utéci z této země.“

Setkávali jsem se dál s Julií a mnoho času jsme věnovali studiu angličtiny. Navzdory tomu, že jsem byl považován za „malé politické nebezpečí“, Bůh zasáhl znovu a přijal jsem nabídku pokračovat ve studiu v jedné z nejlepších nemocnic ve městě. Večery jsem trávil tak, že jsem překládal z angličtiny do maďarštiny; nepřeložil jsem jen kázání od Dr. Clarence McCartneyho, „Come before Winter“ („Přijď než bude zima“), ale přeložil jsem také rukopis od Billy

Grahama „Peace with God“ („Pokoj s Bohem“) a Torreyeho knížku „How to Pray“ („Jak se modlit“). Překlady se musely psát ručně, ale pak se napsaly na stroji a tajně se rozeslaly mezi křesťany.

Pak přišel 23. říjen roku 1956.... Uklízečka vběhla do mé kanceláře a vykřikla, abych se šel podívat z okna. Pod námi bylo tisíce Maďarů a mladých lidí, kteří šli v průvodu po ulici, mávali vlajkami a křičeli „Rusáci jděte domů!“ Byla to revoluce.

Bylo jsme z toho všichni překvapeni. Mezi maďarským lidem nastaly velké nepokoje, ale netušili jsme, že tolik tisíců a tisíců mladých lidí byly ochotni obětovat své životy za svobodu. Jeden z mých přátel, který měl určité politické styky mi důvěrně sdělil, že celou revoluci vyprovokovali Rusové proto, aby se Maďaři stali hlavní opoziční silou, tak aby mohli zlikvidovat všechny vzbouřence – , což se přesně stalo.

Boje trvaly tři dny a pak se Rusové stáhli na okraj města. Jako bývalý vojenský důstojník jsem věděl, co přijde. Věděl jsem, že přijedou s tanky. Uprostřed Budapešti zavládla atmosféra svobody, ale bylo to jako oko hurikánu. Ráno, 4. listopadu, zahřměly na ulicích tanky. Maďarská armáda a bojovníci za svobodu se pokusili o nemožné: bojovali proti tankům s pistolemi a granáty. Avšak bylo to beznadějné. Tanky začaly zabíjet lidi po tisících. Ulice byly plné mrtvých a umírajících. Tanky nemilosrdně trestaly sebemenší odpor tím, že zničily celé činžovní domy s byty za jeden výstřel z pistole. Masakry, které prováděli nacisti, byly z lidského pohledu na stejné úrovni s tím, co dělali Rusové. Čekali jsme stále na to, že přijde pomoc od států, kde byla svoboda – nepřišla však žádná. Desítky tisíců lidí byly vyvražděni a ulice se proměnily v červený potok krve. V ten večer vyjela hlídkovat ulice nákladní auta; byly do nich naloženy mrtvoly, které zavezli na hřbitov a tam je naházeli do hromadných hrobů. Zaměstnanci nemocnice se snažili pracovat ve dne v noci na tom, aby zachránili tisíce lidí, kteří se do toho připletli, byli zraněni a zmrzačení. Během těchto dnů pekla jsem urychleně zapomněl na všechny výhrady, které se týkaly mého útěku do svobodného světa. Dokonce Julie, která se dříve vzpouzela myšlence odejít z Maďarska, mě začala povzbuzovat. Slíbila mi, že mě bude následovat, jakmile to bude možné. Můj problém spočíval v tom, jak utéct.

Hranice na západ byly přísně střežené. Asi sto kilometrů před hranicemi byli všichni kontrolováni a nikdo, kromě obyvatel v této oblasti, nesměl vstoupit do hraniční zóny. Od rakouské hraniční čáry pak po jednom kilometru bylo vidět strážní věže, které byly vybaveny oslňujícími světlomety, telefonními linkami a kulomety. Všechny stráže nosily samopaly a hlídkovaly v místě mezi věžemi se stavěči (psy), kteří byli vycvičeni, aby chytili každého, kdo by se do této oblasti odvážil. Poplašná zařízení byla zamaskována a vypadala jako pohyblivé keře, která okamžitě zapnou, když se jich něco dotkne, poplašné zvonky na věžích a v několika řadách byly podél hranic zahrabány miny. A to všechno bylo ještě ohraničeno třemi řadami ostnatých plotů, ve kterých byla elektřina. Tyto překážky mě ovšem moc neodradili od toho, abych se pokusil překročit hranici.

Potom, v roce 1958 jsem požádal o povolení zúčastnit se ve třetím světě kardiologického kongresu, který se konal v Bruselu. Báł jsem se, že kvůli mé minulosti, bude má žádost zamítnuta, přesto Bůh zapůsobil, otevřel dveře a já jsem dostal vízum, abych ho mohl navštívit. Přišla doba, když jsem měl navěky opustit moji rodnou zemi.

Ačkoli jsme to nemohli oznámit veřejně, Julie a já jsme se zasnoubili. O týden později, 12. září roku 1958 jsem odjel z Maďarska, a když jsem přijel do Bruselu, první co jsem udělal, bylo to, že jsem vešel na policejní stanici a požádal jsem o politický azyl. V Bruselu se dny protáhly v měsíce, ale nakonec mě povolili, abych emigroval do Kanady. Nastoupil jsem do zaměstnání v Hamilton General Hospital na kardiologii a pak mě udělili členství na kardiologii v dětské nemocnici v Torontu.

Státní policie v Maďarsku opakovaně odmítla Juliinu žádost o výjezdní doložku, dokud se za to nezačala společně modlit s přáteli. Zázračný řetězec událostí se dal do pohybu, neboť najednou jeden prominentní politik dostal do ruky dokument, který ji umožnil vyjet do Belgie. Belgičané ji však odmítli udělit emigrační vízum, protože jsem nemohl poskytnout záruku, že jí bude poté povoleno, aby odjela do Kanady. Avšak neoblomný postoj belgického ministerstva spravedlnosti se změnil, když určitý osobní přítel belgického diplomata požádal o vízum. Zatím, co jsem pracoval na tom, abych Julii dostal do Toronta, nový imigrační ministr a nové všeobecné volby nakonec smetli kanadské námitky ze stolu. Setkal jsem se s Julií na lodi, která přijela 12. června roku 1963 a vzali jsme se.

Julie a já jsme byli tak šťastní, že jsme mohli být zase spolu. Našli jsme dlouho očekávanou svobodu, po které jsme toužili v našich srdcích, zatím co jsme žili v komunistickém režimu, ale Juliino zdraví nebylo v pořádku. Začal jsem si o ní dělat velké starosti. Měla zánět žlučníku a možná také kameny. V ledvinách se jí znovu vytvořil zánět a věděl jsem, že její slepé střevo mělo špatný tvar; bylo prodloužené do špičky a obklopeno vážným přilínáním. Měla zvrhodovatěle tlusté střevo, což bylo doprovázeno dlouhodobějším krvácením. Dělal jsem si o ni starost, protože nesměla užívat žádné léky. Reagovala dokonce podrážděně, když dostala dětskou dávku. Měl jsem dojem, že mohu léčit kohokoliv, jen ne moji

ženu.

Naše zklamání se prohloubilo poté, co jsme hledali církve, kde bychom mohli Pána uctívat a sloužit mu. Když jsem byl v Hamiltonu, jistý drahý pastor mě pomohl se připravit na to, že ji budu hledat v džungli liberální a zmatené teologie, která převládá ve většině církví svobodného světa. V Maďarsku jsme byli vždy schopni najít křesťanské přátelé, kteří věřili a s kterými jsme mohli mít obecenství v modlitbě. Avšak tady...?

Touha po křesťanském obecenství a lásce se staly tíživými problémy v našich srdcích. Připadali jsme si, že jsme v tomto svobodném světě ještě více osamoceni, než to, co jsme prožívali pod komunistickým útlakem. Tam lidé věděli, co to stojí, být křesťanem. Věděli jsme, že kdykoliv může zaklepat státní policie na dveře a může nás zavřít do vězení – byla to věc života a smrti. Avšak zde je život jednodušší, každý si může věřit, jak chce; bohoslužby se zdají být velmi abstraktní, schází jim realita a osobní smysl.

Měli jsme dojem, že naši samotě skutečně nikdo nerozumí – naši touze po křesťanském obecenství bez vnějších ozdob nějaké spletité organizace. „V Maďarsku byla modlitební shromáždění nutná,“ tak nám to říkali, „protože jste pod útlakem. Avšak zde máte svobodu. Nemusíte se scházet k modlitbě nebo ke studiu Bible ve vašem domě. Můžete jít namísto toho v neděli do své církve a pravidelně navštěvovat shromáždění a to stačí. Nemáte potřebu dělat něco navíc.“ Čím více jsme z toho byli zmatenější, tím více byl problém Juliina zdraví naléhavější. Přesto že ji bolest neudržela v posteli, velmi trpěla. Snažil jsem se jí léčit, jak nejlépe jsem uměl, ale připadalo mi, že kterákoliv lékařská pomoc je marná.

Pak nějakí maďarští přátelé dali Julii výstřížek z novin z *Toronto Daily Star*, ve kterých bylo něco napsáno o službě Kathryn Kuhlmanové v Pittsburghu. V článku bylo stručně popsáno, jak proběhla zázračná shromáždění, která se konala ve First Presbyterian Church v centru Pittsburghu. Naši přátelé se rozhodli, že tam pojedou. Julie odjela s nimi. To byl úvod do služby, která změnila celkově náš pohled na život a nepřinesla nám jen naději pro budoucnost, ale i zdraví pro tělo.

Nemohl jsem 18. února navštívit shromáždění, protože jsem byl ve službě. Avšak, když se Julie vrátila, popsala dopodrobna úžasné zázraky, které viděla.

„Četla jsem knížky,“ řekla, „o velkých německých uzdravovateli z minulého století, ale v Pittsburghu jsem viděla, jak se mi zázraky dějí přímo před očima.“

Nikdy v životě jsem neviděl Julii tak nadšenou a vzrušenou. „To, co mě nejvíce zaujalo, byla láska. Uzdravení byla zázračná, avšak byla to láska a přijetí, které jsem cítila a která mě přesvědčila o tom, že jsou odpovědí na naši modlitbu.“ Začal jsem z toho být nadšený jako ona a zeptal jsem se jí na mnoho věcí.

„Slečna Kuhlmanová vzdává všechnu slávu Bohu. Není jako ostatní, kteří se snaží přisvojit si určitou slávu. Vzdává ji všechnu Bohu,“ Julie řekla. „A taková láska. Nezáleží na tom, jaké je člověk barvy pleti, ona miluje všechny lidi. Pokud miluje lidi všech barev pleti, potom určitě miluje i Maďary.“

Přikývl jsem. „Ano, toto musí být místo pro nás.“ V tuto chvíli jsem také uvěřil tomu, že to bylo Boží dílo a slíbil jsem Julii, že ji zavezu do Pittsburghu, abychom navštívili další zázračné shromáždění. Pozval jsem Georgeho, jednoho mladého pacienta, aby jel s námi: byl totiž postižen zcela výjimečným případem mozkové sklerózy. Ve čtvrtek, 5. prosince, jsme odjeli do Pittsburghu, abychom navštívili v dalším dni shromáždění v Presbyteriánské církvi: Julie, mladý George, jeho otec a já.

Mládence museli předem zavést do posluchárny a pak ho posadili do jedné z lavic. Juliiny bolesti byly palčivé, ale ne tak hrozné, aby nemohla chodit. Zvláštní vzrušení provázeno zdánlivým mrazením, které bylo úvodním znamením toho, že sestoupí Boží moc, bylo pro mě něčím, než co jsem byl schopen vydržet. Dokonce, když jsem vešel do veliké posluchárny, poznal jsem, že toto místo je odpovědí na mé hledání.

Shromáždění bylo teprve na začátku, když slečna Kuhlmanová řekla: „Někdo byl právě uzdraven ze zánětu vnitřností.“ Julie se postavila za mě. Třásla se a plakala. Stál jsem vedle ní a tekly mě slzy. V tu chvíli na ní sestoupila Boží moc.

Slečna Kuhlmanová se modlila za Julii a spočinula na ní Boží sláva. Ve svém dosavadním životě nikdy nepocítila takovou moc, takovou lásku a takovou slávu.

Julie se natáhla dopředu a dotkla se prsty mládencova ramene. Byla na ní stále Boží sláva a doslova jsem viděl, jak se neuvěřitelným způsobem zlepšuje její zdravotní stav. Poznal jsem to. Poznal jsem, že jsem narazil na zdroj moci celého vesmíru. Našel jsem ho v Duchu svatém. Po všechny ty léta jsem věděl, že tam byl. Po všechny ty léta mě vedl a ochraňoval před komunistickým útlakem, ale v toto ráno, v Pittsburghu, jsem ho vyznal a zapojil jsem se do toho, co koná v tomto světě.

Juliina bolest zmizela a její krvácení se úplně zastavilo. Můj mladý pacient také začíná být zřejmým důkazem

uzdravující Boží moci.

Někteří z mých kolegů mě připomněli, že pokud je Bůh tím Velkým uzdravitelem, není dále nutné, aby existovala lékařská profese. Nesouhlasím. Jsem od Boha povolán, abych léčil. Předepisuji léky a posílám pacienty na operaci nebo k lékařům-specialistům, když je to nutné. Avšak, nyní jsem si také uvědomil, že existuje i služba modlitbou, která musí jít ruku v ruce s konáním lékařské profese. Telefonuji často mé ženě z kanceláře a prosím ji, aby se modlila za pacienta, kterému nejsem schopen pomoci, protože nyní vím, že to, co není schopna vyléčit lékařská věda, může udělat Bůh. U něho není nic nemožného.

Ano, věřím, že Bůh dává určitým lidem zvláštní dary, které slouží k uzdravovací službě. Právě tak, jak odkazují mnohé z mých pacientů k odborným lékařům, tak dnes vím, že nemám žádné výhrady k tomu, když ty, kterým lékaři nemohou pomoci, posílám k největšímu odborníkovi všech odborníků – Velkému lékaři, Ježíši Kristu.

Podívejte se všichni, já chodím

Mary Pettigrewová

*Veźmi mě tam, kam chceš, abych šla,
abych svým zrakem viděla západ slunce plát,
abych svým sluchem slyšela to, co bych chtěla znát.
Ach, Bože, odpusť mi, když jsem nářkala.
Svět je můj a tvoje milost mě skutečně požehnala!*

DOT AARON

Clarence a Mary Pettigrew se v roce 1954 vrátili nazpět do svého rodného města Cobden v Ontáriu, Kanada, z Virginiatownu, který se nachází v severní části provincie. Otevřeli si malou restauraci a benzínovou stanici na dálnici 17 v malém městečku Cobden (900 obyvatel) a žili svých obchodem se třemi svými dětmi. V roce 1962 se jejich malý svět zatřásl, když se Mary stala obětí zvláštní nemoci.

Kanada je v lednu zemí třpytícího ledu a jiskřícího sněhu. Každý malý kousek země je přikryt jemnou vrstvou tlusté bílé peřiny. Pole, silnice a zahrady jsou všechny utichlé pod nekonečně dlouhou sněhovou pokrývkou.

Muskart's Lake (Muskartovo jezero), které se rozprostírá po celé délce města až na protější stranu k dálnici na Ottawu je zamrzlé více než jeden měsíc. Na některých místech jsou malé rybářské budky, které byly vystrčeny na led, aby chránili rybáře před studeným zimním větrem.auta a sněžné skútry jezdily po zamrzlém jezeře. Byl to naprostý protiklad v porovnání s letními měsíci, kdy se mírně nakláněla zelená tráva k pleskajícím modrým vlnám a burácející motorové čluny a vodní lyžaři se řítili sem a tam a vířili vodní hladinu.

V Cobdenu jako i ve většině kanadských měst je hlavním sportem lední metaná. Sportovní hala na lední metanou se stává centrem veškerého společenského dění, když se lidé z města shromažďují každý večer, aby si zasportovali. Dlouhé dráhy se velmi podobají kuželkářským trasám nebo hrací ploše pro posouvání kotoučů, které pokrývá malá vrstva ledu. Muži a ženy se rozbíhají a hází dopředu skluzem těžké vyleštěné kameny, které směřují k bodovacím metám na konci drah, tak jako u šaflbordu. Ostatní, kteří jsou ze stejného týmu, horlivě zametají led malými košťaty před klouzajícími závažími, aby je zpomalili nebo zrychlili.

Bylo to právě v aréně na lední metanou, kde jsem si všimla, že něco se mnou není v pořádku. Bylo mi kolem pětaticeti let – zdravá, energická žena, která je plná života a legrace. Byla jsem zvyklá rozhoupat těžká šestnácti kilová závaží do pozice, ze které jsem je bez jakýchkoliv potíží hodila směrem k čáře. Avšak v ten večer jsem nebyla schopna udržet rovnováhu a několikrát jsem spadla na led.

Příští týden jsem ustavičně pociťovala slabost v nohách. Měla jsem dojem, jako by mě otekly chodidla, i když vypadala zcela v pořádku. Případalo mi někdy, že jsou tak velká, že je nedostanu přes práh. Když jsem se ráno probouzela, byla jsem unavená jako večer, než jsem si lehla do postele.

Clarence trval na tom, abych šla k lékaři, ale při předběžné prohlídce bylo všechno v pořádku. Byla jsem na rozpacích ze zvláštních příznaků nemoci, které se začaly objevovat.

V restauraci jsme si rok předtím postavili krb a pak jsme ho neustále přestavovali. Avšak moje nohy mi nedovolily, abych byla při tom ku pomoci. Měla jsem problémy je pozvednout. Když jsem se snažila překročit rohožku, zakopla jsem o ní a natáhla se na zem. Posléze jsem si musela přiznat, že něco není v pořádku.

Stalo se to v červenci. Všechny hlavní střediska oranžistů v kraji se sjela 12. července, aby uspořádala společnou velkou přehlídku nebo „oranžistický pochod.“ Lidé přijeli ze všech míst v kraji na slavnostní víkend a malá restaurace a benzínová pumpa začaly obchodně vzkvétat.

Bylo půl třetí ráno, když jsme se konečně dostali z restaurace a šli jsme po schodech nahoru do našeho bytu nad obchodem. Clarence zamkl garáž a pospíchal nahoru za mnou.

„Myslím, že to nevyjdu,“ vydechla jsem v půli cesty.

„Běž, miláčku,“ řekl a trochu mě plácl přes zadek. „Akorát trochu stárneš, to je ten problém.“

Další ráno jsem se cítila hrozně. Byla jsem tak unavená, že jsem nebyla schopna vylézt z postele. Clarence vstal a oblékal se cestou ze schodů, když šel otevřít benzínovou pumpu. „Clarence, jsem tak unavená, že se nemohu ani hýbat.“

„Dobře, proč si na chvíli nezdrímneš,“ řekl.

Věděla jsem, že budu potřeba v restauraci, tak jsem se překulila, abych se smýkla z postele. Avšak nemohla jsem se posadit. Moje levá noha se nechtěla hýbat. Zírala jsem na ní a snažila jsem se s ní pohnout. Avšak ležela tam jako tyčka od plotu. Začala jsem plakat.

„Clarenci, já jsem musela mít malou mrtvici nebo něco takového. Nepohnu s ní, nejde to.“

„Mary, ty si snad děláš legraci,“ řekl, ale pak začal mluvit úzkostlivým hlasem.

S nohou nešlo pohnout. Ležela tam jen tak.

Clarence zavolal Dr. Pyeovi a ten řekl, aby mě rychle zavezl do nemocnice v Pembroku. Byla jsem tam tři týdny a dělali mě jednu prohlídku za druhou: rentgen, punkce míchy, atd. Zvláštní příznaky se projevovaly ve větší míře. Mohla jsem se postavit, ale má levá noha jednoduše nereagovala a jediný způsob, jak jsem mohla chodit, bylo tak, že jsem jí táhla za sebou; nejprve jsem udělala krok dopředu pravou nohou a pak jsem táhla moji levou nohu za sebou.

Lékař nakonec řekl: „Pošlu vás domů, ale okamžitě se dohodnu, aby jste navštívila pana Dr. Embryho, který je specialista.“ Ten večer jsme strávili doma a v další ráno mě Clarence zavezl do Ottawy. „Specialista...“ přemýšlela jsem o tom, jak jsme jeli po vyhlídkové silnici z Cobdenu do Ottawy, „něco musí být skutečně v nepořádku.“

Dr. Embry mě důkladně prohlédl a pak si mě zavolal do své kanceláře. „Jste sama?“ zeptal se a pak se posadil za stůl.

„Ne, můj manžel je v čekárně,“ řekla jsem.

„Ještě lépe, přiveďte ho sem,“ řekl a listoval v mých deskách s mým jménem.

Vyděsila jsem se. „Co mě asi řekne?“ ptala jsem se sebe a třásla jsem se strachem. Přišla jsem ke dveřím a kývla jsem na Clarence. Vešel dovnitř a postavil se za moji židli. Lékař se na mě podíval: „Sdělil vám váš lékař, jaký je váš zdravotní stav?“

„Ne,“ řekla jsem a začala jsem cítit, jak mě mrazivé rány proběhly nahoru a dolů v mých rukou a krku, „jen mi řekl, co mám dělat.“

Zamířil svým pohledem ke Clarenci. „Nemluvil o tom s vámi?“

Podívala jsem se na Clarence. Podíval se na mě a sklouzl svým pohledem na podlahu. „Ano,“ přiznal.

„Řekl vám, že to je skleróza multipleks?“

Potom nastala dlouhá chvíle ticha, pak jsem uslyšela Clarence, jak říká slabým hlasem. „Ano.“

Kdyby vzal kus šutru a dal mě s ním do hlavy, tak by mě to nezranilo jako tohle. Začala jsem brečet (myslela jsem si, že nikdy nebude plakat před lékařem). Avšak Dr. Embry se jen sehnul ke svému šuplíku a předal mi krabičku s tkání. „Pokračujte a plačte dál. Bylo by divné, kdybyste plakala a byla jste zdravá.“

Posadili jsme se a hovořili dlouhou dobu. Řekl mi, co mohu očekávat. Můj zdravotní stav se nikdy nezlepší. Bude se neustále zhoršovat. Neměli na to však doposud lék. Mohla jsem očekávat, že se ze mě v krátké době stane mrzák. Může to trvat roky, ale taky jen pár měsíců.

„Musel jsem to říci naplno, paní Pettigrewová,“ řekl. „Je tím ovlivněn celý váš život a zanedbal bych svoji povinnost, kdybych vám neřekl celou pravdu. Pokud se ve vědeckém lékařském výzkumu nenajde nový lék na tuto nemoc, budete se jí muset od této chvíle postupně přizpůsobit.“

V to odpoledne na zpáteční cestě domů z Ottawy jsem nebyla dost dobrou společnicí. Měli jsme tři děti: Barryho, kterému bylo čtrnáct, Onu, které bylo patnáct a Murraye, kterému bylo šestnáct. „Nechci to říct dětem,“ řekla jsem

Clarencovi.

„Budeš jim muset něco říct,“ řekl. „Nemůžeme jim lhát. Stejně to dřív nebo později zjistí. Můžeme jim říct rovněž pravdu.“

Udělali jsme to. Ptali se normálně jako dospívající děti. „Jak to bude dlouho trvat, než se uzdravíš?“

„Nevím a neví to ani lékař,“ řekla jsem. Byla jsem vděčná za to, že se zdálo, že je to moc nerozrušilo.

Tahala jsem všude za sebou moji levou nohu po celé léto, dolů a nahoru po dlouhých schodech z obývacího pokoje do restaurace. V době, kdy začalo žloutnout listí na stromech, jsem si uvědomila, že asi v takovémto stavu asi zůstanu po zbytek svého života. Podzim byl vždy mým oblíbeným obdobím: sluneční paprsky zářily skrze studený vzduch; stráně kopců se leskly červenými, zlatými, zelenými a hnědými odstíny. Avšak v tento podzim se zdálo, že je všechno šedé – jednotvárné. Pak přišla další rána.

Stalo se to na pohřbu mého strýce v malé United Church ve Forester's Falls. Clarence nesl rakev a chlapci květiny, Ona a já jsme si sedly do lavice. V tu chvíli, jak jsem si sedla, poznala jsem, že se se mnou něco děje. Začala jsem ztrácet sílu v celém těle. Pocítila jsem, že nemohu vůbec ovládat mé svaly, ačkoliv jsem byla při všech smyslech. Byl to ten nejzvláštnější dojem, který jsem měla, jako kdybych stála mimo sebe a dívala na to a byla bezmocná ovládat to, co dělaly mé svaly. Začala jsem se třást, ne chvět, ale třást.

Škubala jsem s hlavou prudce sem a tam na bok. Měla jsem strach, že si přetřhnu krk. Moje celé tělo skákalo nahoru a dolů v lavici.

Ona byla zděšená. Nikdy v životě neviděla někoho, aby se sebou takhle mlátil–ani já ne. Ustavičně jsem si opakovala: „Co si s tím počnu? To je jak zlý sen.“

Pak jsem si uvědomila, že se Ona ke mně přitiskla – snažila se mě ztišit. Avšak zdálo se, že otřesy jsou čím dál prudší; měla jsem dojem, že se v církvi na mě každý dívá, ale byla jsem zcela bezmocná, abych s tím něco udělala.

Ona mě tahala a snažila se mě postavit, tak aby mě mohla dostat ven z církve. „Nemohu se hýbat. Nemohu vstát,“ řekla jsem a drkotala jsem zuby. Posadila se a položila mě ruce kolem těla a snažila se mě ztišit a uklidnit, dokud pohřeb neskončil.

Poté, co lidé začali odcházet jeden po druhém, můj bratr, který procházel okolo, se podíval dolů, kde jsem seděla. Okamžitě rozpoznal, co se děje a sklonil se, aby mi pomohl vstát. Třebaže bylo nemožné, abych byla schopna chodit, chytil mě kolem pasu svými velkýma rukama a pomohl mě ke dveřím, kde mě jednoduše zvedl a snesl mě dolů po schodech.

Clarence pomáhal chlapcům s květinami a podíval se na nás z ulice. Měl obě dvě ruce naložené květinami a jen se na mě vyděšeně a bezmocně ohlédl. Chlapci, Barry a Murray, byli o mnoho méně zaměstnáni tím, jak se měli chovat a hodili kytky na kapoty několika zaparkovaných aut a přihnali se ke mně. Otevřeli zadní dveře od našeho auta a něžně mě posadili na sedadlo.

„Nechejte mě o samotě a běžte na hřbitov,“ řekla jsem. Avšak oni mě hned zavezli do domu mého strýce ve Forester's Falls a po pohřbu přijel Clarence a odvezl mě domů. Dr. Pye mi podával léky a snažil se o to, abych se přestala třást. Chlapci mě seděli na klíně a snažili se mně udržet. Trvalo to dva dny, než to ustoupilo. Poté, co se to stalo, jsem přestala cítit tělo od pasu dolů a nebyla jsem schopna stát nebo chodit.

Dr. Pye se mě snažil poslat do nemocnice v Ottawě. Řekl mi, že měli nové sérum, které by mě mohlo pomoci. Nemocnice byla přeplněná lidmi a mohla jsem do ní nastoupit až po Novém roce. Dr. Pye mě v té době navštěvoval každý den a ustavičně kontroloval můj zdravotní stav. Žádný lékař mě neprokázal tolik soucitu.

Potom jednoho pozdního sobotního večera, první týden v lednu v roce 1963, jsem seděla v obývacím pokoji nad restaurací a dívala jsem se přes orosené okno na zledovatělé jezero až k dálnici. Hustě chumelilo a pouličních lampy z Clarencovy benzinové pumpy svítily tajemným jasnem před restaurací. Viděla jsem ho, jak se brodí sněhem a připravuje se, že pro tento den všechno uzavře.

Po dálnici se pomalu pohybovalo pár aut, jenže některé z nich zamířili dolů po silnici k městečku a svými světlomety oslňovaly malé díry v rozvířeném sněhu. Všimla jsem si jednoho auta, které směřovalo na západ a pomalu přijíždělo k benzinové pumpě a stěrači se marně snažilo vyčistit přední sklo od navátého sněhu. Z vozu vystoupila tmavá postava, která se brodila přes závěje ke dveřím benzinové stanice v upnutém zimmniku okolo tváře s čepicí přetáhnutou přes uši.

Za chvíli jsem uslyšela, jak někdo stoupá po schodech nahoru a klepe na dveře. Byl to Dr. Pye. Přitáhl si malou židličku a posadil se přede mně. Přijel právě z Ottawy. Nepadlo ani slovo o tom, kdy bych měla nastoupit do nemocnice, ale přivezl mi domů nové sérum. Nikdy ho doposud nikomu neposkytl, ale kdybych byla ochotná to zkusit, tak by mě příští ráno zavezl do nemocnice v Pembroke a osobně by mě ho daroval.

Clarence přišel nahoru a stál za dveřmi, které vedly do ložnice. Podívala jsem se na něho. „Co mám dělat?“

Dr. Pye se na mně podíval a řekl: „Neptejte se na to Clarence. Toto je něco, co si musíte rozhodnout sama.“

„Proč?“ zeptala jsem se.

„Protože z toho, co o tomto novém séru zatím víme,“ řekl vážně, „je to, že působí tak či onak. Buď se váš zdravotní stav zlepší, nebo zhorší.“

Horší? Co když se to zhorší? Co když budu mít další hrozný záchvat? „Co byste udělal vy, kdybyste byl v mé situaci?“ zeptala jsem se Dr. Pye.

„Neříkám vám, co byste měla dělat,“ řekl, „ale vím, že nemáte, co ztratit.“

Dalšího rána v osm hodin mě Clarence zabalil do nejteplejších šatů a odnesl po schodech do auta. Přestalo sněžit a na úsvitu mezi šedými mraky začalo probleskovat slunce a ozařovat třpytící se rampouchy, které visely na větvích stromů, které byly přikryty sněhem podél silnice.

V pondělí ráno mě začali léčit. Léčba spočívala v tom, že mě nejprve vysáli tekutinu z páteře a namísto toho mi vpíchlí zvláštní sérum. Museli mě to udělat bez umrtvení. „Mary, budete to muset vydržet,“ řekl, „a dejte mi vědět, když se přiblížím k nervu.“ Bylo to velmi bolestivé, ale snažila jsem se s ním spolupracovat každý den.

Každý den zkoušel mé reflexy v nižší polovině mého těla, aby zjistil, jestli se do něho nevrátila citlivost. Nic. „Doufám, že když se vám do nich vrátí cit, budete moci chodit,“ řekl. Uvědomila jsem si, že se skutečně zajímal o to, zda-li léčba zapůsobí. Po celou dobu jsem se ptala sama sebe: „Budu schopna chodit, nebo se to zhorší?“

Jednoho večera, asi dva měsíce po této léčbě, jsem pocítila píchnutí jehlou. Věděla jsem, že se to začíná zlepšovat. Netrvalo dlouho a začala jsem cítit povlaky na posteli. Má citlivost se začala postupně navracet. Ačkoli se nevrátila do mých palců u noh, přesto jsem se cítila jako zdravý člověk.

„Pokud se mi vrátí cit do noh, potom bych měla být schopna chodit,“ zamyslela jsem se. Začala jsem se ptát lékaře, kdy mi dovolí, abych se zkusila znovu postavit.

Od té doby, co jsme jeli brzkého nedělního rána do Pembroku, uplynuly dva měsíce a půl. Clarence mě navštěvoval téměř každý den a Ona a chlapečci za mnou věrně chodili. Začala jsem v nich vzbuzovat naději, že už brzy budu moci opět chodit. Čekali také na ten „velký den.“

Přišla konečně chvíle, kdy mě Dr. Pye řekl, abych se pokusila postavit. Pomohl mi z postele a sklonil se ke mně a položil mi palce od noh na podlahu. „Nyní Mary neucítíte vaše palce u noh, ale jinak jste zdravá a měla byste to zvládnout,“ řekl.

Postupně jsem se napřímila a pak jsem spadla dopředu do jeho náruči. Nebyla jsem schopna se udržet. Svaly se odmítly vzpružit a reagovat. Nešlo to.

Zkusila jsem to ještě jednou, než mě pomohli zpátky do postele. Byla jsem z toho zklamaná a sklíčená. V to odpoledne ke mně přišla zdravotní sestra s něčím, co pro mě znamenalo něco jako rakev. Byl to vozík.

Snažila jsem se ho schovat před moji rodinou. Když byly návštěvní hodiny, sestřičky musely vozík schovat, aby ostatní z mé rodiny nepoznali, že nemohu chodit. Avšak Ona vycítila, že něco není v pořádku. Potom mě najednou přestala navštěvovat.

V jakýsi večer přišel Barry sám a já jsem se ho zeptala, proč za mnou nepřišla Ona během minulého týdne. Nevinně řekl: „Mami, to je všechno kvůli tobě. Od toho večera, kdy se u nás zastavil Dr. Pye a řekl tatínkovi, že už nebudeš nikdy chodit, se tak chová. Myslím si, že ji povolily nervy.“

„Už nikdy nebudu chodit? Chceš tím říct, že už nebudu nikdy chodit? Ty jsi věděl všechno o tom, i že jsem byla na vozíku a nic si mi o tom neřekl?“ Tato zpráva mě tak šokovala, až jsem to nevydržela a začala jsem plakat. Barry se styděl a zranilo ho to, ale já jsem byla vděčná, že když to vyšlo najevo, všechno zůstalo při starém.

Následujícího rána jsem se na to zeptala Dr. Pye. Svěsil hlavu. „To je pravda, Mary. Řekl jsem jim to. Pomohl jsem Oně, aby se vyrovnala s realitou. Netvrdím, že nebudete chodit. Bude to trvat dlouhou dobu a šance na to, abyste se znovu postavila na nohy jsou opravdu nepatrné. Avšak můžete odjet domů a my vám obstaráme vozík.“

Dr. Pye mluvil dál: „Nyní budeme muset začít pracovat společně na tom, abychom pomohli Oně. Zastírala jste před ní váš skutečný zdravotní stav. Není schopna přijmout tu skutečnost, že jste invalida, protože jste jí na to nepřipravila. Budete to muset dát do pořádku, děvče a pomoci jí porozumět tomu, co je před vámi.“

Avšak nemohla jsem ani pomyslet na to, že by mě má dcera viděla na vozíku. „Zkusím se poradit s lékařem,“ řekla jsem, „ale nevím, jestli to zvládnou.“

Dr. Pye znal můj problém a za mými zády se domluvil s ostatními, abych se dostala do situace, kdybych Onu připravila na realitu. V ten večer pro mě přišla jedna sestřička a zavezla mě na vozíku do jiného pokoje, kde byla televize.

Nicméně, když nastala doba návštěv, byla jsem čím dál nervóznější a zazvonila jsem na sestru, aby přišla a odvezla mě nazpět do mého pokoje. „Musím se dostat z vozíku, předtím než má rodina přijede,“ řekla jsem.

Zavezla mě na chodbu, pak se mi omluvila, že musí ještě něco rychle zařídit. „Nenechávejte mě tady,“ zakřičela jsem na ní. Avšak ona odešla a nechala mě tam.

Najednou jsem za sebou uslyšela těžké kroky. Poznala jsem, že patří Clarenci a pak jemné klapky klap – Onaniny podpatky na tvrdé podlaze. „Co budu dělat?“ zabručela jsem. „Možná mě nepoznají.“ Svěsila jsem hlavu a jen jsem doufala, že si mě nevšimnou.

Pak jsem pocítila Onaninu ruku na mém rameni a uslyšela jsem její chvějící se hlas. „Mami, co děláš tady venku? Proč tě nechali samotnou na chodbě?“ Předtím než jsem si to uvědomila, začala mě tlačit na vozíku do pokoje.

Sestřička vešla dovnitř a řekla: „Jen sedte ve vozíku dál a mluvejte ke své dceři. Už jste dlouho neseděla.“ Opustila mě. Ona seděla naproti v pokoji a zírala na mě, jak jsem seděla ve vozíku. Byla to velmi tichá návštěvní hodina. Měli jsme strach, abychom nezačali plakat, tak jsme se na sebe jen tak dívali.

Když odešla, sklonila se ke mně a políbila mě. „Není to tak zlé, mami. Až se vrátíš domů, budu tě vozit na vozíku kolem dokola.“

O týden později jsem byla už doma – ve vozíku. Kluci přišli, aby mě vynesli po schodech nahoru. A netrvalo dlouho než jsem si uvědomila, že jsem mohla žít téměř normální život z vozíku. Mohla jsem zašívát a umývat nádobí. Mohla jsem škrabat brambory a zeleninu pro restauraci. Mohla jsem umývat stříbrné stolní příbory a skládat utěrky. Dokázala jsem i vysávat. Byla jsem stejně zaměstnaná jako všichni ostatní.

Nejprve mě kluci vynášeli po schodech nahoru a dolů z restaurace, ale brzy jsem se naučila sjíždět po schodech, na kartónu z papíru. Když jsem se chtěla dostat nahoru, přitahovala jsem se za zábradlí a táhla jsem za sebou své bezvládné nohy a schod za schodem jsem se nakonec dostala nahoru.

Byla jsem na vozíku asi do poloviny léta. Potom mi jednou přinesl Clarence dětské chodítko: taková „chytrá věc“, která byla zkonstruována tak, abych se o ní mohla opřít ze tří stran a mohla to tlačit ze stoje před sebou. Začala jsem velmi pomalu se o něco pokoušet. Zjistila jsem, že ramenní svaly mě pomáhaly zvedat nohy. Bylo to velmi podivné – chodit pomocí ramenních svalů. Nahrbením levého ramene do určité výšky jsem mohla pozvednout svoji levou nohu dostatečně nahoru, abych pak s ní mohla pohybovat směrem dopředu. Potom jsem to stejné udělala s pravou nohou. Tím, že jsem své tělo vyťahovala nahoru, udělala jsem v mé chůzi nepatrný pokrok.

V ten podzim jsem se dokázala sama postavit. Nebyla jsem schopná posunovat nohama dopředu, aniž bych nepoužila chodítko, ale dokázala jsem jít pozadu bez jakékoliv pomoci. Moji chlupci chodili se mnou a otáčeli mě chodítko, zatímco druhý zvedal moje nohy a posouval je dopředu a přitom se snažil, aby mé nohy byly přinuceny hýbat různými svaly při chůzi.

Každý večer, než jsem ulehla do postele, jsem se modlila k Bohu, aby mě pomohl. Jednoho rána jsem vstala a automaticky, když mi nohy vyklouzly z postele, začaly jít dopředu. Vykřikla jsem a má rodina se přiběhla podívat nahoru. „Podívejte, moje nohy šly dopředu,“ zakřičela jsem. Avšak, když jsem chtěla znovu postoupit dopředu, nešlo to. Co jsem to udělala, že mi to nejprve šlo? Clarence a tři moje děti stáli okolo a úzkostlivě čekali, co se bude dít. Nakonec jsem si dokázala vzpomenout, jak jsem je pomalu vysouvala z postele a znovu jsem to tak udělala a mé nohy šly kupředu. Byl to šťastný den.

Nebyla jsem však schopna nadzvednout mé palce u noh. Šlo mi akorát pozvednout paty tím, že jsem ramena nadzvedla nahoru, ale mé palce u noh jsem musela tlačit před sebou, když jsem chodila. Ovšem, to znamenalo, že jsem šlapala na nejemnější hrbolky a vyvýšeniny.

Na konci roku jsem se velmi zlepšila v chůzi o berličích, nebo o holích. Přesto to byla někdy zajímavá podívaná, když jsem se snažila hnát sama sebe dopředu.

Během dalších tří let jsem se dozvěděla ještě něco jiného: lékař se nemýlil ve své první prognóze. Můj zdravotní stav se zhoršoval. Chodila jsem asi několik měsíců a zdálo se, že se to zlepšuje a pak přišel další záchvat. Každý záchvat byl vždy o něco horší a krutější než ten předchozí a zůstala jsem pak v horším stavu, než jsem byla předtím. Pokaždé se zdálo, že jsem se musela učit znovu chodit, když mě pustili z nemocnice. Měla jsem pak hrůzu, když vycházelo slunce v dalším dni, že budu mít další záchvat.

Záchvaty v mých zádech byly nejhorší. Začalo to nejprve ve velkých svalech a pak v míšním kanálku a během několika chvil jsem nebyla schopná se pohnout. Myslela jsem si, že křeče, při kterých jsem se třásla, byly zlé, ale v porovnání s těmito záchvaty, nebyly ničím. Zatím co se moje svaly postupně stahovaly, táhly mě lopatky dozadu, až se téměř dotýkaly jedna o druhou. To způsobilo, že mi to vyhodilo ruce nahoru a kolem a moje hlava byla stahována dozadu k

páteři. Nemohla jsem dýchat. Musela jsem těžce vydechnout a křičela jsem při každé dechu a někdy jsem kvůli nedostatku kyslíku upadala do bezvědomí. Moje nohy se stahovaly dozadu a moje paty se šponovaly nahoru ke středu páteře, dokud nebyly téměř otočené dovnitř.

Po jednom z takovýchto hrozných záchvatů, když mě znovu odvezli do nemocnice v Pembroku, jsem ztratila veškerou nadvládu nad svojí páteří. Lékař mi řekl: „Pošlu vás do Sv. Vincenta v Ottawě.“

„Ach ne, nedělejte to,“ zakřičela jsem na něho z moji polohy na břicho, když jsem byla v posteli. „Tam vozí mrzáky, kteří nikdy nebudou než jen mrzáky a vy mě tam nedostanete.“

Dr. Pye byl hluboce zklamán. „Mary, možná, že vám pomohou znovu chodit. Mají tam pro to veškeré vybavení.“

„Já pojedu domů a zůstanu u své rodiny, dokud nebudou ze mě unaveni a pak pojedou do Sv. Vincenta. Nyní však nepojedu.“

„Vy však nejste nyní schopná jet ani domů,“ hájil se. „Dokonce se nemůžete ani postavit. Popřemýšlejte nyní, co by vás přimělo, aby jste začala znovu chodit?“

Byla jsem přesvědčená o tom, že kdyby mi poskytl určitou věc, která by posílila moji páteř, mohla bych se pokusit znovu pohybovat nohama. Z legrace jsem řekla: „Pokud mě připíchnete prkno na záda a druhý konec na spodní stranu mého těla, budu schopná chodit.“

Dr. Pye se na mě podivně podíval, otočil se a odešel z pokoje. Za půl hodiny se objevily dvě sestřičky s napínacím rámem.

„Ach ne,“ myslela jsem si, „on skutečně ke mně přibije prkno.“ Když jsem přijela na operační sál, zjistila jsem, že připravují sádrový krunýř. Až na čtvrtý pokus ho na mě zavěsili z kladkostroje a začali ho stavět okolo mě, ale podařilo se jim to v krátké době udělat. A když mě s ním spustili k zemi, mohla jsem stát a chodit.

Měsíce ubíhaly a nastal čas, když mě sádro sundali a nahradili jí botami se železnými podpěrami. Někdy jsem musela nosit okolo krku železný krunýř.

Dr. Pye si myslel, že zavřeme restauraci. Věděla jsem, že má pravdu. Bylo toho už příliš, než co bych mohla vydržet ve vozíku. Hodiny se vlekly a práce byla až příliš namáhavá. Museli jsme tedy zavřít restauraci a já jsem si otevřela malý obchod s oděvy. Musela jsem něco dělat, abych se zaměstnala na určitou dobu.

Ke křečím docházelo čím dál častěji a já jsem musela do nemocnice každý třetí měsíc, kde jsem zůstala na dva až tři týdny. Měla jsem problémy s krkem a někdy jsem ztratila zcela i chuť. Dr. Pye mi doporučil fyzickou terapii, která by zlepšila mé pohyby v krku. Navštěvovala jsem pravidelně terapeuta v Cobdenu, který mi pomáhal při cvičení a léčbě.

Murray se chystal oženit v říjnu roku 1967. Samozřejmě, že celá rodina se zapojila do příprav na svatbu a chtěli, abych tam byla taky. Vzpomněla jsem si na svůj hrozný zážitek na pohřbu mého strýce a řekla jsem jim, že bych raději zůstala doma a popřála jim odtud úspěch.

Nakonec mě však přemluvili, abych přišla. Barry byl ten nejlepší muž. Ona byla za družičku. Slíbili mi, že se na mě nebudou dívat, až začne svatba. „Prosím, prosím, slibte mi, že se na mne nebudete dívat a když se něco stane, budete pokračovat v obřadu, jako kdybych tam vůbec nebyla.“ Všichni souhlasili.

Když byl svatební obřad na začátku a celá skupina se shromáždila kolem kostela, začal záchvat. Seděla jsem vedle Clarence a mého otce v druhé lavici. Trásla jsem se tak, až jsem si myslela, že vytrhnu lavice se šrouby z podlahy. Celá skupina se otočila ke mně a dívali se na mě a Nell, nevěsta, jen zavrtěla hlavou. Styděla jsem se tak, až jsem začala plakat. Po svatbě jsem strávila víc než tři týdny v nemocnici. Byla jsem z toho čím dál více zoufalá.

„Nemohu takhle dál,“ zamyslela jsem se poté, co se to stalo. „Něco se musí stát.“

To něco, byl téměř na obzoru. Přišlo to ve formě návštěvy od staršího páru z Forester's Falls – od Kennetha Maye. Mayovi žili naproti přes silnici od mého bratra a jeho ženy. Paní Mayová nám vyprávěla o zázračném uzdravení svého manžela z rakoviny lymfatických žláz. Můj bratr jí řekl o mě a poprosil jí, jestli by mě nenavštívili.

Udělali to. Navštívili mě několikrát a podělili se při tom o své zážitky ze shromáždění Kathryn Kuhlmanové v Pittsburghu. „Zjistíte, tak jako já, že Bůh má moc uzdravovat.“

Velmi jsem o tom přemýšlela, avšak nedokázala jsem si to poskládat ve své hlavě. Bylo to všechno tak divné – tak jiné. Byli jsme vždy aktivní mezi členy v naší církvi, ale nikdy jsem nepřemýšlela o takové věci jako o Božím uzdravování.

V červnu roku 1968 jsme byli pozváni na další svatbu. „Ne!“ Řekla jsem pevně. „Udělala jsem rozruch na minulém svatebním shromáždění.“

Vdávala se má neteř, která bydlí v Kirkland Lake; 350 mil severně od Pembroku. Jela tam celá rodina a nakonec jsem souhlasila a jela s nimi, ale byla jsem rozhodnuta, že budu sedět v autě.

Dr. Pye mi dal nějaké léky, které rychle působí, o kterých řekl, že si je mohu vzít, pokud budu mít záchvat. Rodina mě

povzbuzovala a posléze jsem souhlasila a vešla dovnitř.

Když jsme přišli do kostela, byli jsme rozděleni. Murray a jeho žena seděli více vpředu a měli léky v kabelce. Clarence a já jsme seděli uprostřed lavice a Barry o několik řad za námi. Ani jsem se ještě neposadila a začala jsem se třást.

„Clarenci,“ zašeptala jsem, „Jde na mě záchvat. Vynes mě odtud.“ Bylo však příliš pozdě. Byl to jeden z nejhorších záchvatů, které jsem doposud měla. Barry uviděl, co se děje, vstal a prodral se mezi lidmi, kteří seděli kolem něho a pak pošlapal všechny lidi v naší řadě, když se snažil vsunout mezi mě a jednu paní, která seděla vedle mě. Clarence byl na druhé straně a ti dva se mě snažili udržet tak, abych byla potichu. Bylo to trapné, obzvláště poté, co jsem byla na cizím místě a lidé nerozuměli tomu, co mě bylo.

Murray a jeho žena se otočili dokola a najednou si uvědomila, že má léky ve své kabelce. Dala je Murrayovi a on vstal přímo uprostřed svatebního obřadu a sešel uličkou ke mně dozadu, aby mi je přinesl.

Moje paty chrastily o dřevěnou podlahu a dělaly strašný rámus. Clarence a Barry vsunuli své nohy pod moje a sevřeli mě.

Léky začaly působit a otupěly mé smysly, ale třesení pokračovalo. Když byl obřad u konce, chytli mě za lokty a vynesli mě ven. Moje nohy litaly na všechny strany a moje hlava mi škubala dopředu a dozadu. Murray se k nám připojil ve dveřích a naložili mě do auta a odvezli mě do hotelu.

Zatím co jsem seděla v církvi, rozhodla jsem se, jakmile se dostaneme do Cobdenu, že se domluvím na tom, abychom co nejdříve vyjeli do Pittsburghu. Cokoliv, cokoliv na světě by bylo lepší, než zažít něco takového, co jsem prožila až doposud.

Zavolala jsem panu Mayovi, jakmile jsem se vrátila. Byl nadšený z mého rozhodnutí a nabídl mi, že mě tam zaveze. Avšak Clarence řekl: „Ne, to je moje práce, chtěl bych ulehčit vašemu zdraví. Pokud tam chcete jet, pak zamknu garáž a zavezu vás tam všechny osobně.“

Naplánovali jsme si, že vyrazíme ve středu v poledne. „Stydím se za to, že tam jedeme jen sami,“ řekla jsem Clarencovi. „Slyšela jsem od dalších dvou dam, že by také chtěly jet, pokud pojedeme. Myslíte si, že by bylo ještě nějaké volné místo?“ Rozhodli jsme se, že přemůžeme naši ješitnost a vzali jsme se sebou do auta paní Rossovou, paní Smithovou a její šestnáctiletou dceru, která měla zkrivenou páteř.

Přijeli jsme tam ve čtvrtek a protože jsme utratili všechny naše peněžní zásoby, museli jsme se všichni vtěsnat do jednoho motelového pokoje. Když jsme šli večer spát, připadalo mi, že jsme skutečným vzorem skromnosti. První z nás musel vejít do koupelny a tam na sebe navlékl pyžamo, zatím co se museli ostatní k němu otočit zády a pak jsme zalezli do postele a přitáhli jsme si deky až po brady. Avšak během noci jsme zapomněli na všechnu skromnost. Zapomněli jsme na to kvůli mému svalovému záchvatu v zádech, na který jsem málem zemřela.

Moje tělo bylo v takových křečích, až ho Clarence nebyl schopen udržet. Všichni okolo v pokoji běhali a snažili se mi dát studené ručníky na záda a narovnávali mi ruce a nohy a drželi mi hlavu v takové pozici, abych se neudusila. Netrvalo dlouho, až bylo po všem, že si vzpomněli na to, jak si dávali veliký pozor na to, aby se neodhalovali jeden druhému na začátku večera!

V další ráno, 12. července se konalo zázračné shromáždění. Když jsme odjížděli do Carnegieho Hall, vzpomněla jsem si na to, že bylo 12. července před šesti lety, když jsem poprvé zjistila, že nemohu vylézt z postele. Pak jsem se začala modlit, aniž bych na to myslela a prosila jsem Boha o zázrak, aby uzdravil mé tělo.

Pan May nás varoval, abychom šli co nejbliže ke dveřím. Clarence měl v úmyslu, že tam vezme skládací židli, tak abych se na ní mohla posadit, předtím než začne shromáždění, ale zapomněl na to a musel seběhnout do obchodu a koupit další, poté co jsme přišli k posluchárně. Když se otevřely dveře, třásla jsem se tak intenzívně, že jsem nemohla vstát. Uvaděč pomohl Clarencovi, aby mě odnesl dovnitř a moji skládací židli postavili do zadní řady. Clarence se posadil přede mně.

Najednou začalo shromáždění. Slečna Kuhlmanová se objevila na pódiu a všichni lidé se postavili a začali zpívat. Posléze se mi podařilo postavit se a držet se při tom pevně židle, která byla přede mnou. Clarence se otočil a díval se na mě a úpěnlivě mě prosil, abych se posadila. Avšak já jsem nemohla. Mé tělo bylo tak ztuhlé, že nebylo možné, abych si sedla. Pocítila jsem, jako kdyby moje ruce někdo přibil k sedadlu, které bylo přede mnou.

„Mary, prosím tě, sedni si,“ Clarence zašeptal. Avšak, všechno čeho jsem byla v té chvíli schopná, bylo stát, jako kdyby mě na to místo někdo přilepil – třásla jsem se.

Najednou jsem pocítila zvláštní brnění jako elektřiny, které začíná proudit mým tělem. Bylo to brnění, které bylo na rozdíl od toho, které jsem pocítovala předtím při záchvatech jiné.

„Clarenci,“ zašeptala jsem. Pocítil v mém hlasu úzkost a opustil své sedadlo a postavil se vedle mě. „Vyved' mě

okamžitě odtud, předtím než dostanu další záchvat.“

Poté, co jsme prožili minulou noc, Clarence věděl, co by se mohl stát a zamával na duchovního pracovníka, který stál poblíž. Vyvedli mě do předsálí, které bylo přeplněné lidmi. Došla jsem doprostřed vestibulu, kde jsem omdlela.

Během tří posledních let jsme měla v noci živé sny. Zdálo se mi, že jsem byla zdravá: chodila jsem, tancovala, umývala jsem zdi, stala jsem postele a dělala jsem všechny věci, které jsem měla v oblibě. Zdálo se mi, že jsem měla takových snů mnoho a byli pro mě tak skutečné, až mě dohnaly k depresím. Když jsem se ráno probudila, ležela jsem v posteli a plakala jsem, protože to, co se mi zdálo, bylo pro mě tak skutečné, až jsem se začala bát dalšího dne.

Poté, co jsem ležela ve vestibulu Carnegieho Hall, měla jsem další takový sen. Když jsem se probudila, uvědomila jsem si, jak se snažím vrátit do snu. „Ne,“ řekla jsem si. „Nechci se vrátit do tohoto světa bolesti a utrpení. Chci zůstat zde v říší snů, kde je mi dobře a jsem zde šťastná.“

Avšak vědomí se mi pomalu začalo vracet a otevřela jsem oči. Předemnou byla zvláštní tvář. Nemohla jsem jí poznat. Tato tvář plakala. Viděla jsem plakat Clarence jen jednou v životě. Byl to Clarence, kdo brečel.

Potom se to všechno ke mně vrátilo. Zavřela jsem oči a pomyslela si „musím vstát.“ Když jsem otevřela znovu oči, Clarence se usmíval a natáhl ke mně ruku a já jsem okamžitě vstala z podlahy, jako bych byla veselá středoškolačka.

Nevím, kdo to řekl první, zda-li jsem řekla: „Clarenci, byla jsem uzdravena,“ nebo zda-li on řekl: „Mary, byla jsi uzdravena.“ Na tom nezáleží, protože jsme se oba dva drželi za ruce. Tentokrát jsme oba dva plakali.

V slzách jsem řekla: „Clarenci, cítím své palce na nohách. Cítím, jak se jimi dotýkám podlahy. Mám deset prstů a cítím je všechny.“ Uplynulo pět let, co jsem naposledy cítila prsty na nohách, když jsem stála na podlaze.

Začala jsem chodit – normálně. Mohla jsem zvedat své nohy. Za chvíli jsem si uvědomila, že mluvím nahlas, téměř jsem křičela. A to neříkám kolik lidí bylo vyrušeno ve shromáždění, tím co se dělo ve vestibulu a jaký povyk jsem udělala kolem dokola.

Vyvedli mě na verandu a předpokládali, že půjdu po schodech dolů. Byli konkrétní. Stála jsem tam a dívala se na těch pět schodů, které vedly na chodník a připadalo mi, jako kdyby byly stovky stop pode mnou. „Mary, to nezvládneš,“ myslela jsem si. „Spadneš a zlomíš si krk.“ Avšak mé nohy šly rovně a přímo dolů a nahoru.

„Ach, Clarenci, přeji si, aby tady byly naše děti. Přála bych si, kdyby mě mohly nyní vidět.“ Zakřičela jsem na všechny okolo. „Hej, podívejte se všichni, já chodím!“

Tři další ženy mě potkaly u dveří. Stáli jsme u dveří, smáli jsme se, plakali a objímali. Zavolali mě, abych přišla na pódium a slečna Kuhlmanová trvala na tom, aby Clarence přišel taky. Najednou jsme oba dva byli pod Boží mocí. „Ach, přála bych si, kdyby mě nyní mohli vidět mé děti,“ neustále jsem to opakovala.

Ten večer jsme strávili v Pittsburghu. Šest let jsem chtěla jít nakupovat, ale zdálo se, že to je nemožné. Toto byla moje první cesta do Spojených států a řekla jsem Clarencovi, aby dodržel slib, který mi dal, že pokud budu uzdravena, dovolí mě, abych si nakoupila podle toho, co si budu přát ve svém srdci.

V ten večer mě zavezl do největšího obchodního centra, které jsem doposud nikdy takové neviděla. „Kup si, co chceš,“ řekl a usmíval se od ucha k uchu.

Šla jsem a šla a šla ještě o kousek dál. Police byly přeplněné od zdola až nahoru nádhernými věcmi, ale já jsem neviděla to, co jsem chtěla. Připadalo mi, jako kdybych měla všechno, co jsem potřebovala. Všechno, co jsem si koupila, bylo pár sandálů. Už roky jsem musela nosit tyto velké, hrubé oxfordské s řemínky a nyní jsem mohla vidět moje nové prsty na nohách.

Zatelefonovali jsme dětem z motelového pokoje. Všichni na nás čekali, až zastavíme příští den před benzínovou pumpou. „Pospěš si, vylez z auta. Ať tě vidí,“ křičeli skrze okénko v autě. Šli za mnou po schodech jeden krok za druhým. Po nemoci nezbyla ani památka. Proseděli jsme většinu večera a odpovídali jsme na tisíce otázek, které na nás vysílali rychle jednu po druhé.

Na některé otázky jsme neodpověděli. Dr. Pye jen zavrtěl hlavou, ačkoli byl z toho šťastný. Můj terapeut řekl, že to je z lékařského hlediska vyloučeno.

Avšak stalo se to. Nevím, jak se to stalo, nebo proč se to stalo, ale jednou věcí jsem si jistá – Bůh to učinil!

Ti, kteří nejsou uzdraveni

Doslov

„Proč nejsou *všichni* uzdraveni?“ Jedinou čestnou odpověď, kterou vám mohu poskytnout je ta, že nevím. A mám obavy z těch, kteří tvrdí, že to ví. Jen Bůh ví a kdo může pochopit Boží mysl? Kdo může porozumět Jeho myšlení?

Myslím si, že existují určité jednoduché věci, do kterých můžeme nahlédnout a vědět o co jde, ale znát konečnou odpověď na to, proč někteří jsou uzdraveni a někteří nejsou, může dát jen samotný Bůh.

Častokrát ti, kteří přichází, aby se modlili za fyzické uzdravení a jsou uchvázeni duchovní atmosférou celého zázračného shromáždění, zapomínají na své vlastní potřeby. Ve svých modlitbách se brzy zaměří na ostatní a začnou se radovat, když se stanou zázraky. Je to až velmi podivné, že právě v tuto chvíli si Bůh začíná vybírat, koho uzdraví – když sám jednotlivce zapomene na sebe a Bůh a ostatní se dostanou na první místo.

Takto se to stalo v případě Eugene Sandersonové, i když se také modlila ve víře. Avšak jiní, jako Fred Burdick, jsou skeptiky – otrlými lidmi, kteří nevěřili v zázraky – a přesto jsou také často uzdraveni. Tiny Poor byl uzdraven, aniž by se dostal dovnitř do shromáždění, zatím co mnozí další jako Ritva Romanovská, byla uzdravena na cestě do shromáždění, nebo Kenneth May, který byl uzdraven během toho, když čekal před budovou, než začne shromáždění. Freda Longstaffová byla uzdravena doma a Nick Cadena odešel a vrtěl při tom hlavou a neuvědomoval si, že Duch svatý zasáhl z nebe do jeho života a posléze uzdravil jeho tělo a duši. A kdo může porozumět tomu, co se stalo Mary Pettigrewové? Myšlení a cestám všemohoucího Boha nelze vyrozumět.

Na světě je tisíce a tisíce těch, kteří mohou dokázat, že je Ježíš uzdravil přesvědčivým způsobem a že Jeho moc je stále stejná a víra, která v minulých dobách „podmaňovala království, konala spravedlnost, docházela zaslíbení, zavírala tlamy lvům, uhašovala moc ohně, unikala ostří meče... obracela na útěk vojska cizinců“ – *tato víra to učinila znovu!*

Přesto musíme čelit faktům. Musí být určité důvody, proč někteří lidé nejsou uzdraveni; proč jsou zde i ti, kteří tvrdí, že „mají víru celého světa“ a odchází ze shromáždění ve stejném zdravotním stavu, jako když přišli. Velké neštěstí je, že sklíčenost přichází po zklamáních.

Víme z Božího slova, že víra, která neváží víc než zrnko hořčičné, udělá víc než tuna vůle nebo odhodlanosti. Víra, o které mluvil Ježíš, se sama o sobě nemůže projevit bez výsledku než jako slunce, které svítí bez světla a tepla, ale v mnoha případech jí lidé zaměňují za svoji schopnost věřit v to, co může darovat jen Bůh! Víra není stav mysli. Je to duchovně udělená milost do srdce.

Naše pocity a touhy jsou často zaměněny za víru a je tak snadné vinit Boha, když nevidíme výsledky z toho, co pocházelo jen z mysli, a ne ze srdce. Jedna z nejtěžších věcí na světě je, si uvědomit, že víra může být přijímána jen tehdy, když je do srdce darována samotným Bohem. Nedá se vyrobit. Nezáleží na tom, jak mnoho chováme a rozvíjíme v sobě ducha, kterého si svět vykládá jako víru; taková víra nikde nevyroste do typu víry, o které mluvil Ježíš.

Když přicházíme k naší spáse, je to stále záležitost naší víry a znovu, On samotný nám poskytuje Jeho víru, abychom věřili. „Ale všem, kteří ho přijali, dal moc stát se Božími syny, *totiž* těm, kteří věří v jeho jméno.“

Tento stejný Duch svatý, který usvědčuje hříšníka z hříchu a dbá na to, aby ho dostatečně usvědčil, vkládá do něho v dostatečné míře víru, která ho přesvědčí o jeho spáse. Avšak žádný člověk, sám o sobě, nemá tuto víru. Daroval mu jí Ten, kdo mu dává víru pro fyzické uzdravení: Autor a Dokonavatel naší víry – Ježíš Kristus!

U Boha se nemusíte o nic snažit! Jak častokrát jsem viděla při zázračném shromáždění domýšlivé lidi, kteří se o něco snažili; žádali Boha, aby uzdravil jejich tělo a přesto nedostali odpověď.

Můžeme věřit uzdravení. Můžeme věřit v našeho Pána a v jeho moc, že uzdraví. Avšak jen Ježíš může učinit to, co nás přenese přes vrcholky hor k vítězství. Udělali jsme z víry produkt omezené mysli, když všechny ostatní dary Ducha přisuzujeme Bohu. Pro mnoho lidí je víra jejich vlastní schopnost věřit pravdě a často se zakládá na snažení a jejich schopnosti odehnat veškerou pochybnost a nevěru prostřednictvím postupného pozitivního vyznávání.

Existuje víra ve víru, ale víra je víc než vyznávání. Víra je dar. Ježíš je naše víra a Dárce každého dobrého a dokonalého daru je Původce a Dokonavatel naší víry. Činná víra je nesporná víra, důvěra a spolehnutí se na Boha ve vší jistotě. Víra se pro nás může stát tak skutečná, jako jsou naše smysly. Když přijímáme jeho víru, přijímáme také porozumění. Všechno, co má Bůh připraveno pro své děti, pokládá na dosah víry, potom se otáčí nazpět a dává jim víru, která odpovídá danému daru.

Potom promluvil Ježíš. U něho se nemusíme o nic snažit a vlny pochybností, úzkostí a starostí mizí a nádherný klid a mír vchází do srdce a mysli toho, který přijal to, co může darovat jen On sám a jediná věc, která bude slyšet, bude chvála a uctívání ze rtů toho, kdo byl uzdraven Velkým lékařem.

Jedno z největších tajemství, které jsem se naučila za ty dlouhá léta, je to, že když jsem si uvědomila svoji nemohoucnost a vyznala mu ji, přijala jsem některé z největších projevů Jeho moci, které jsem nikdy předtím neprožila. Nejblíže jste této zdarma udělené milosti tehdy, když si uvědomíte vaši vlastní bezmocnost a vaši naprostou a úplnou

závislost na Pánu.

Vzpomněla jsem si na jednu mladou paní, která když popisovala víru, zmínila se o této představě. Řekla: „Když jsem se učila splývat na vodě, uvědomila jsem si, že se musím zcela uvolnit a bez jakéhokoliv strachu důvěřovat vodě, že mě unese – fungovalo to – tak stejné je to i s ‚věřením.‘“

Nikdy nic od Boha nepřijmeme, pokud to budeme požadovat, avšak On nám to dává díky své velké lásce, soucitu a milosrdenství. Ztrácíme často ze zřetele tu skutečnost, že nikdo z nás si nemůže přisvojit žádnou spravedlnost za vlastní a ani jeden si nezaslouží jeho nejmenší požehnání, avšak přijímáme jeho požehnání kvůli jeho milosrdenství a slitování. *Uzdravení je svrchovaný Boží čin.*

Když mi bylo dvacet let, odpověděla bych vám na všechny otázky. Moje teologie byla stručná a byla jsem si jistá, že když se budu řídit určitými pravidly, budu pracovat dostatečně tvrdě, budu zachovávat všechna přikázání a budu v určitém duchovním stavu, Bůh mě uzdraví.

A hle, moje teologie se jednou sesypala a rozbila na tisíc kousků, když jednoho dne přišel do posluchárny během shromáždění člověk, který se postavil tiše dozadu a opřel se o zeď a pak během méně než pěti minut prošel směle k pódiu a otevřeně prohlásil: „Moje ucho právě začalo slyšet a já tomu přesto nevěřím!“

Ačkoli jsem se ho několikrát ptala, neodvolal to. Viděl velký lidský zástup a ze zvědavosti vešel dovnitř, aniž by věděl, zda-li se zde konala nějaká aukce nebo určitý druh zábavného programu. Stál tam jako divák a poté, co jsem se ho vyptávala, zjistila jsem, že nebyl v církvi více než dvacet pět let a hlásil se ke skupině ateistů.

Mohla bych uvést mnoho případů, kdy byli uzdravení lidé, kteří to vůbec neočekávali a kteří byli udiveni během shromáždění, když plakali a křičeli: „Já tomu nemohu uvěřit – já tomu nemohu uvěřit!“ Pokud bych to měla nějakým způsobem označit, řekla bych, že to jsou uzdravení, která se dějí na základě pouhého milosrdenství. Byli uzdraveni díky Pánovu milosrdenství. Zapomínáme na Boží milosrdenství; zapomínáme na jeho slitování; zapomínáme na to, že si naše požehnání nezasloužíme, ani ho nemůžeme změřit jeho dobrotou. Kdyby nebylo jeho milosrdenství, soucitu, milosti a Boží lásky, nikdo z nás by nebyl křesťanem a to stejné platí i o fyzickém uzdravení. Jak často, když se zamyslím, si Bůh nedělal starosti s lidskou teologií a my jsme někdy tak náchylní k tomu, abychom byli dogmatictí ve věcech, o kterých víme tak málo!

Bůh nikdy neodpoví na lidské požadavky, aby dokázal Sám sebe. Žasnu nad mnohými lidmi, kteří Bohu dávají návrhy. Avšak Bůh se nedá zatlačit do kouta. Nemůžete mu říct: „Nejsem si jistý tím, jestli existuješ, ale pokud mě uzdravíš, uvěřím v Tebe.“

My všichni jsme někdy slyšeli, jak se ateisté snažili popřít Boha tak, že ho proklínali a opovážili se Mu rozkazovat, aby je zabil. Když se pak nic nestalo, hlasitě prohlásili: „Bůh není, jinak by mě srazil k zemi.“ Bůh se však nedá zmanipulovat.

Ježíš to rozpoznal, když ho Satan pokoušel na vrcholku chrámu, kde mu řekl, aby skočil dolů a navrhl Bohu, aby ho chytal. Satan dokonce citoval Písmo a snažil se dokázat, že Bůh odpoví na takový troufalý požadavek. Avšak nemůžete Boha zneužívat. Je na nás, abychom Boha následovali a nedožadovali se něčeho od něho. *Bůh se nemusí nikomu dokazovat.*

V životě budou vždy nějaké věci, na které nebudeme mít odpověď, protože jen z částky poznáváme. Bůh zná začátek i konec, zatím co my zachytáváme jen malý kousek z přítomnosti a vidíme ty věci rozmazaně.

Pokud člověk, jako byl apoštol Pavel, po všech nádherných zjeveních, neměl odpověď na svůj trn v těle, jak potom můžeme očekávat, že my budeme znát odpověď? Boží odpověď k Pavlovi platí i pro nás: „Moje milost ti stačí; vždyť má moc se dovršuje ve slabosti.“ Pavlova odpověď ke světu by se měla stát motem každého věřícího: „Nejraději se tedy budu chlubit spíše mými nemocemi, aby na mě spočívala Kristova moc.“ V Nehemiášově době, když lidé truchlili, bylo jim řečeno: „Radost Páně je naše síla.“ To jednoduše znamená, *to co se líbí našemu Bohu, to je vaší silou.*

V roce 1865, když byl zavražděn prezident Lincoln – velký, trpělivý, mocný Lincoln – rozbouřený zástup tisíců lidí se shromáždil na ulicích Washingtonu. Byli zcela pomatení, chodili sem a tam jako ovce bez pastýře. Vyptávali se a velmi citově prožívali tuto hroznou chvíli. Avšak uprostřed této hrozně vřavy se na schůdcích ke Kapitolu objevil muž a řekl: „Bůh vládne a vláda ve Washingtonu stále žije.“ Davy se tiše rozešly.

Byla vyřčena správná slova: „*Bůh vládne!*“